

“Kaypakkaya’yı savunmak iddiamızın adıdır!”

Ezeldendir kanlı bıçaklı oldukları **İbrahim Kaypakkaya** kâbusundan kaynaklı verdikleri kararlarla kızgınlıklarını daha fazla gizlemeyeceklerini açık eden egemenler, aynı zamanda

korkularını da bu vesileyle gün-cellemiş oldular. Gazetemiz okurlarına, Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından “şaşırtıcı” bir hızla “ceza” yağdırıldı.

➤ Sayfa 18

TKP/ML tutsaklarının açlık grevi devam ediyor

PKK ve PAJK tutsaklarının açlık grevine omuz vermek amacıyla açlık grevine başlayan TKP/ML davası tutsakları çeşitli hapisanelerde açlık grevlerine devam ediyor.

➤ Sayfa 9

Özgür gelecek

Ayende Azadî

Sayı: 30 Yaygın süresi

4-17 Nisan 2012

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

www.ozgurgelecek.net

Halk sokakta... 4+4+4'e karşı Ankara'ya gitmek ve seslerini duyurmak isteyen emekçiler, Sivas davasında zamanasını kararına karşı İstanbul Kadıköy'ü dolduran Aleviler, Newroz'a barikat kurmaya çalışan ve askeri operasyonlarla gerillaya yönelik katliama girişen devlete karşı Kürt halkı sokakta... Devrimciler, demokratlar ve yurtseverler sokakta...

28-29 Mart tarihlerinde 4+4+4 yasağını Meclis'te görüşmeye başlanmasına karşılık Ankara'da biraraya gelmeye çalışan kamu emekçilerine yönelik tutumu, devletin saldırganlığını bir kez daha göstermiştir. Ancak şu da var ki; kamu emekçilerinin Ankara sokaklarını direniş alanına çevirmesi de bu baharın devlet açısından zorlu geçeceğini kanıtlamıştır!

SÖYLEŞİLER - RÖPORTAJLAR - ÖZEL HABERLER

“Değişen sadece yöntem”

Özgür Gündem ile röportaj

Özgür Gündem gazetesinin basıldığı matbaaya “bir gece ansızın” baskın düzenlendi ve kapatma cezası olduğu söylenerek gazeteye el kondu.

➤ Sayfa 9

“Birleşelim, mücadele edelim!”

Şimnex KESK ile röportaj

“KCK operasyonları” ile estirilen gözaltı ve tutuklama teröründen sendikalar da ciddi bir şekilde etkilendi. Eğer bir de söz konusu sendika “bölgede” ise...

➤ Sayfa 10

“Özgürlüklerin müzakeresi olmaz”

Mehmet Bekaroğlu ile röportaj

Her ne kadar içerisinde bir “yenilik” taşımaya da devletin AKP hükümeti eliyle “yeni konsept” adı altında başlattığı tartışmalar üzerine çeşitli görüşler aldık.

➤ Sayfa 24

“Esas fail Erdoğan, Genelkurmay...”

Roboski'den söyleşiler

34 Kürt gencin katledilmesinin üzerinden 3 ay geçti. Şehit aileleri ellerinde çocuklarının resimleri ve hala gözü yaşlı bir şekilde faillerin yargılanmasını istiyor.

➤ Sayfa 25

Evine sahip çıkana “çamur at izi kalsın”

Derbent halkı ile söyleşiler

Derbent'te bulunan gecekonduları yıkararak, buraları zenginlere peşkeş çekmek isteyenlere karşı mücadele veriyor Derbent'in emekçi halkı...

➤ Sayfa 28

Özgür Gelecek'ten

✓ Sayfa 2

Emekçinin Gündemi

✓ Sayfa 5

Göğün Yarısı

✓ Sayfa 12

Evrensel Bakış

✓ Sayfa 22

Pusulula

✓ Sayfa 26

AKP tarzı siyaset

31Mart günü çeşitli kanallardan Başbakan Erdoğan'ın bir aylık değerlendirmesini içeren "Ulusa Sesleniş" konuşması yayımlandı.

Erdoğan, bu programda Mart ayı içindeki icraatlarını bir bir anlatarak, milleti bilgilendirdi bir yandan da "hesap" verdi. Eğitim sistemindeki değişiklikten Seul ve İran ziyaretine; İntibak Yasasından "Ailenin korunması ve kadına yönelik şiddetin engellenmesi" tasarısına; Suriye gündeminden "Terörle Mücadele"de yürürlüğe sokulan yeni düzenlemelere kadar oldukça geniş bir yelpazede bir sunum yaptı. Her biri ayrı bir başlık altında değerlendirmeyi hak eden konu başlıkları içinde, 4+4+4 ve Suriye gündemine daha yakından bakmak yararlı olabilir.

Erdoğan konuşmasında, 4+4+4 değişikliği için çaba gösteren, tüm "tahriklere" rağmen soğukkanlılığını koruyan milletvekillerine teşekkür etti, değişikliğin "demokratik" bir şekilde yürürlüğe geçtiğini ve AB standartlarını hedeflediğini iddia ederek uzun uzun yasayı anlattı. Konuşmanın en önemli vurgusu ise 12 yıllık kesintisiz eğitimin darbecilerden miras kalan bir değişiklik olduğuydu. Böylece AKP tam da savunduğu şeyi yani darbecilere, askeri

vesayete karşı mücadele vermiş oluyordu. Değişikliğin "milletin talebi" ve "ihtiyaçları" doğrultusunda yapıldığını söylemeyi de unutmadı.

Oysa mecliste grubu bulunan partiler bağlamında, değil CHP'nin AKP milletvekillerinin bile büyük bir çoğunluğu yasanın içeriğini bilmiyor. Zira, yasa Milli Eğitim Bakanlığı tarafından değil birkaç milletvekili tarafından meclise sunuldu. Yasanın getireceği değişiklikler üzerinde mecliste bile olsa dikkate değer bir tartışma, bilgilendirme yapılmadan, meclisin kâğıt üzerindeki meşruiyetini bile eze eze, zorla, kavga güdültü, tekme-tokat komisyondan geçirildi, mecliste kabul edildi. Milyonlarca insanın geleceğini etkileyecek böylesine kapsamlı bir değişiklik, bilimsel bir incelemeye tabi tutulmadan, sendikaların, üniversitelerin görüşü alınmadan alelacele geçirildi. Yasayı protesto eden eğitim emekçilerine ise azgınca saldırdı.

Bu gerçeklik içinde Erdoğan'ın söylemleri yığınları aldatmaktan ve gerçekleri gizlemekten öte bir anlam ifade etmiyor. Zaten Erdoğan konuşmasında yapılan eylemlere, muhalefete değinme ihtiyacı bile hissetmiyor.

"Ulusa (Türk ulusu kastediliyor) Sesleniş" in en önemli gündemini oluşturan Suriye'de de AKP, benzer bir parola ile hareket ediyor. Erdoğan konuşması boyunca neredeyse bizi ağlatacak bir iyi niyet ve demokrasi örneği sergiledi(!) Beşşar Esad'ın halkına zulmettiğinden, özgürlük ve demokrasi isteyen güçlere karşı bu vahşetin doğru olmadığından, buna sessiz kalmayacağından uzun uzun söz etti. Esad'ı ikna için gösterdiği çabalardan, "samimi" bir şekilde bahsetti. İnsan içten içe Erdoğan'ın bu sabrı ve gönül yüceliği, insanlığı karşısında bir eziklik durmuyor değil! Özetle AKP'nin biricik amacı Türk filmlerindeki repliklere benzer biçimde, "kendim için bir şey istiyorsam namerdim" noktasına demir atıyor. Bu durumda AKP'yi alkışlamak dışında ne yapılabilir?

Ne var ki buna asgari oranda inanamamız için AKP'nin belli bir tutarlılık ölçüsü tutturması gerekir. Sözgelimi Robski'de 34 Kürt'ü savaş uçaklarıyla bombalayan bir hükümetin böyle bir bakış üzerinden düşünüldüğünde en azından özür dilemesi beklenirdi. Veya aynı düzlemde hareketle, Newroz bayramını kutlamak isteyen Kürt halkı-

nın bu talebine karşı saygı göstermesi! AKP, dili, kültürü ve kimliği ile özgürce yaşamak isteyen, siyasi iradesine sahip çıkan Kürt halkıyla baskı, şiddet ve katliam diliyle konuşuyor. Mustafa Muğlalı'ya rahmet okutacak bir pratiğin altına imza atıyor. 2009'dan bugüne KCK adı altındaki operasyonlarla 9 bini aşkın yurtseveri gözaltına alıyor. Bugün 500'e yakın öğrenci zindanlarda. TCK ve TMY'de yapılan değişikliklerle darbe dönemlerini aratmayacak cezalar veriliyor. Bu tabloda nasıl bir tutarlılıktan, samimiyetten söz edilebilir?

Açık ki AKP, oy oranını ve kitle desteğini devrimci hareketin zayıf olduğu günümüz konjonktüründe sonuna kadar kullanmayı hedefliyor. Bu yolda yalan, ve iki yüzünlükle bezeli, manipülasyonla yürüyen bir propaganda yürüterek tüm toplumu etkilemeye çalışıyor. Ne kadar adaletten bahsetse o kadar adaletsiz oluyor; ne kadar özgürlükten söz etse o kadar zorba oluyor. Gerçeğin çarpıtılması, tersyüz edilmesi güçlü bir medya desteğiyle AKP'nin temel politika tarzını oluşturuyor. Söylemde demokrat, değişimden yana, "askeri vesayet" e karşı. Pratikte faşist, statükocu, karşı çıktığı askeri vesayeti aratmayacak derecede ve açıktan bir zorbalık!

AKP'nin ustalık döneminin temel karakteri bu olsa gerek!

SEN BENİM

Ekin tarlalarında
ilerlerken hüznün
Yanuma toplanan karıncaları gördüm
Çekirgeler şarkılarını mırıldanırken
Fareler kendi ambarlarının derdindeydi
Ve sana rastlama heyecanı
kaplardı bedenimi
Yüreğim avuçlarıma sığınırdı,
gülerdim
Senin kendine has kanunların vardı çünkü
Bir de yasakların
Beni hep sürgüne gönderirdin
Gözlerinin karanlığına
Ben de mülteci olur saçlarında dolaşırdım
Sen saçlarını tararken lüle lüle
Sen aslında beni okşardın
Sen de bunu bilmezdin
Dağlarını sırt sırta vermiş
Yüreğinin caddelerinde volta atardım
Tehlikeli ve korkak adımlarla
Bilmediğim yerleri,
tanımadığım yüzleri çizdiğim günden beri
Sen benim rüyalarımın aslında
Uyandığında hatırlamadığım
Ben senden öğrendim
İnsanlardan yalnızca çocukları sevmeyi

Onları da büyüdünceye kadar
Gecenin karanlığında
gülen gözlerin el sallarken bana
Bilmediğim şarkıların ezgilerinde
bulurdum seni
Ve sen hep firar ederdin
Beynimin hücrelerinden
Sonların başladığı,
başlangıçların son bulduğu
Yerlerde bulurdum seni
Hep göç ederdin
gönlümün memleketinden,
kırlangıçlar gibi
Kara tren gibi
hep aynı raylar üzerinde
Sen benim illegal sevdiğim
Alanlarda gösteri yürüyüşlerimsin
meydan meydan
Kelepçelerim,
zindanlarımın
Bir de yasaklarıydın dünyamın
Ezberini bozmadığım
defalarca dinlediğim şarkımsın
Yani
Yani,
sen benim grevlerde sendikam
Fabrikalarda göz yaşlarıma
karışan alınterimsin
Yani, sen benim hayat sigortamsın...

(Mızrap Işık)

Darağacında...

Darağacında üç fidan...	bin selam Bağımsızlığa
Üç asi adam	koşanlara
Biri Deniz biri Yusuf biri İnan...	Silah elde toprağa düşenlere
Nurhaklarda Sinan, Kızıldere'de	Bin selam
Mahirlerin, İşkencede	Bin selam olsun ki...
İbrahimlerin, Dersim'de	Bedel ödeyip bedellerini
Ali Haydar Yıldız komutanın yoldaşlarıyız...	toprağa gömenlere Bin, on bin, yüz bin, milyonlarca kez
Bir ölürüz, bin doğarız	Özgürlük yolunda düşen
Yağmur gibi yağar şimşek gibi çakarız Yaşasın halk savaşı	Tüm dünya devrim şehitlerine Silah elde toprağa düşenlere bin selam
Dağların doruklarında	ŞEHİTLERİ ANMAK SAVAŞMAKTIR!
Patika yollarında	ŞEHİTLERİ ANMAK
Bir gün bir özgürlük güneşi doğar	DÜŞLERİ GERÇEĞE
Canım Dersim'in dağlarında	DÖNÜŞTÜRMEK- TİR!
Selam olsun,	(Gülsuyu ÖĞ okuru)

Yaygın süreli
Umud Yayımçılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok,
No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR
Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 Ankara: Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 51 Çankaya
İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 445 16 15 Malatya: Dabakhane Mh. Turgut
Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 95 Erzurum: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18 Bursa: Selçuk
Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98 Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk.
Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Arkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel: (0428) 212
27 50 Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

Kürt ulusal sorununda devlet cephesinden geliştirilen politikalar açısından en çok akla gelen kavram olsa gerek *dejavu*. Şimdiye kadar (çoğunlukla Kürt diyemeseler de) “doğu ve güneydoğu” ya da “terör” sorununu çözecekleri iddiasıyla ortaya atılan plan, proje, açılım, strateji vb. tüm yolların aynı yere çıktığı sanki bilinmezmiş gibi bir “yeni”si daha sahne almaya hazırlanıyor. Üstelik daha Oslo’da ve İmralı’da yapıldığı ortaya çıkan görüşmeler ve hazırlanan protokollerin mürekkebi bile kurumadan!

Newroz’un hemen ardından birkaç gazetede belli başlıklarla ortaya konulan ve “yeni strateji” denilen politikada eskisinden farklı bir şey bulmak için mikroskop bile kafi gelmiyor. Her ne kadar hükümet sözcüleri tarafından böyle ir strateji olduğu inkar edilmiş olsa da kısaca “yeni” stratejinin basına yansıyan kısımlarına bakalım:

“1) Çözüm için sivil siyaset kanalı dışında hiçbir kanala itibar edilmeyecek. Bunun için de ‘Meclis’te de, sadece ipleri İmralı ve Kandil’in elinde olmayan, demokratik yollarla seçilerek Meclis’e gelmiş, siyasi inisiyatif kullanabilecek parti veya partilerle muhatap olunacak.

2) İmralı’da A. Öcalan, Kandil’de veya Avrupa’da PKK muhatap alınmayacak, devre dışı bırakılacak.

3) Kürt vatandaşlar, PKK ve KCK’nin etkisinden kurtarılacak ve bu amaçla doğrudan halk muhatap alınacak ve sivil siyaset kanalıyla çözüm aranacak. PKK ile bir daha görüşülecekse bu ancak silah bırakması için olacak. PKK silahlı eylemlere devam ettiği sürece silahlı mücadele devam edecek.

4) Yeni anayasada Kürt kimliği ve özerklik düzenlemesi olmayacak vb.

5) PKK’nin silah bırakması amacıyla Barzani’den faydalanılacak. Haziran ayında yapılması planlanan Kürt Ulusal Konferansında PKK’ye silah bırakma çağrısının çıkması için Barzani aktif olarak çalışacak.”

Ortaya atıldığından beri meselenin tartışılan boyutu elbette muhatap olarak BDP’nin işaret edilmesi oldu. Nitekim Başbakan Erdoğan da “terörle mücadele, uzantılarıyla müzakere” diyerek benzer bir işaretle bulunmuştu. Yıllardır, öncelleriyle birlikte hakaretlerden tutuklama ve katledilmeye kadar sürekli baskı altında tutulan, şiddet ve de kapatılma tehdidiyle “ıslah edilmeye” çalışılan BDP’nin varlığı birden hatırlanarak görüşmelerin onunla yapılacağını “ima” edilmesi ama diğer yandan ön koşul olarak (sanki bu da yeniymiş gibi) “terörle arasına mesafe koyması”nın ifade edilmesi bile daha başından bir fiyasko “strateji” ile karşı karşıya olduğunu kanıtlamaya yetiyor. “Onunla görüşmem, bunu kabul etmem, buna karşı çıkarım ama görüşüp ‘Kürt vatandaşımızın-kardeşimizin’ sorunlarını da çözerim” diye özetlenebilecek bir stratejinin özünün

Kemalist devlet geleneğinin

günümüz temsilcisi AKP

imha-inkar ve asimilasyon olduğunu gizlemeleri mümkün değil.

Yani baştan ifade edersek devlet cephesi, sahneye yeni bir oyun koymuyor, zaten sahnedeki oyunun en fazla yeni bir perdesini açıyor denilebilir. Bu perde açıldığında ise karşımıza nelerin çıkacağını bilmek için bakmaya gerek var mı? Nitekim, bir gün önce Newroz’u yasaklayarak, kutlamaların yapıldığı günlerde tam bir sıkıyönetim ve olağanüstü halle polis terörü estiren devletin, ertesi gün çıkıp müzakereden bahsetmesine inanmak için çok fazla “saf” olmak gerekmiyor mu? Daha sözler söylenirken Bingöl’de 15 kadın gerillanın katledilmesini nasıl açıklamak gerekiyor? Her ne kadar tepkiler karşısında geri alınsa da Kürt basını üzerindeki kapatma terörünü nereye koyacağız? Elini kolunu kırar, dilini sustururum sonra da oturup müzakere ederim!!!

Bu “yeni” sıfatlı strateji doğrultusunda işaret edilen BDP ise, tam da bu oyunu ortaya çıkaracak biçimde, kendilerinin görüşmelere zaten hazır olduklarını ifade ederken diğer yandan kendi şartlarını koydu: “*Birincisi Sayın Öcalan’ın özgürlük, güvenlik, sağlık koşulları değiştirilmelidir. Müzakereye katılabileceği koşullar yaratılmalıdır. İkincisi siyasi soykırım operasyonlarına son verilmeli ve arkadaşlarımız serbest kalmalıdır. Üçüncüsü ise karşılıklı olarak bütün*

askeri faaliyetler durdurulmalıdır. Bir ateşkes sağlanmalıdır.”

Devletin bu ön koşulları kabul etmesi mümkün değil, ancak diğer yandan 30 yıllık savaşın sonucunun yerel yönetimlerin güçlendirilmesi gibi “komik” koşullara hapsedilmesi de Kürtler açısından mümkün değil. Üstelik muhataplar muhatap alınmadan!!!

Son olarak gözlerin çevrildiği diğer bir kişi de Barzani idi. Barzani ile Türk devletinin ne gibi anlaşmalar yaptığını, kendisinin PKK’ye son zamanlarda artan oranlarda yaptığı “silah bırakma” çağrılarının karşılığında ne aldığı tam olarak bilemeyiz. Ancak onca yıldır baş edemediği silahlı bir gücü, yıllardır bir türlü toplanamayan, en son Haziran ayında toplanacağı “beklenen” Kürt ulusal konferansında alınması muhtemel “silah bırakma” kararı ile tasfiye edebileceğini düşünmek de Türk devletinin saflığı olsun(!) Kürt Ulusal Konferansı elbette çok önemlidir ve dört parçadaki Kürtlerin (çok zor da olsa) ortak bir zemin yakalaması anlamında takip edilmeye değer bir gelişmedir.

Yine de her şeyin hassas dengelerden dengersizlikler üzerinde yürüdüğü Ortadoğu coğrafyası açısından neyin nasıl şekilleneceğini öngörebilmek oldukça zordur. Üstelik bu parçalardan biri tüm uluslararası ve bölgesel güçlerin hedefindeki Suriye’de, diğeri çok uzun zamandır ABD başta olmak üzere batılı

emperyalistlerin bölgedeki en güçlü düşmanı İran’da, diğeri ABD askerlerinin birçoğunu çekmiş olsa da emperyalist işgalin sürdüğü ve bugün daha büyük iç çatışmalara gebe Irak’ta ve en nihayetinde bölgede önemli rollere soyundurulmuş Türkiye’de ise tüm dengeler ve güçler gözetilmeksizin “iyi niyetlerle” işlerin yürümediği kesindir.

Tüm halka karşı savaş

Devletin tek derdi Kürt meselesi değil elbet! Her seferinde söylenmek zorunda olunan “topyekun” saldırı meselesi bugün de geçerliliğini koruyor. Bir yandan Newroz’u yasaklayarak Kürt halkının taleplerini bastırabileceğini zannederken diğer yandan da eğitimde 4+4+4 düzenlemesinin iptali ve 4688 sayılı Sendikalar Yasası’nda yapılmak istenen değişikliklere ilişkin mecliste yapılan görüşmelere karşı 28-29 Mart tarihlerinde Ankara’nın yolunu tutan KESK üyesi emekçilere ve onların yanında olan demokratik, devrimci, ilerici güçlere azgınca saldırı. İki gün boyunca gece-gündüz Kızılay’ı mesken tutan emekçiler, ısrar ve kararlılıklarını ortaya koyarken, tam bir terör ve olağanüstü halle il dışına çıkartılmayan emekçiler ise buldukları yerlerde devletin saldırısından nasiplerini aldılar.

Tıpkı kendinden önceki hükümetler gibi tüm halka karşı 10 yıldır yürüttüğü savaşta ustalık payesini kendine yakıştıran AKP hükümeti, pervasızlığın en üst seviyesinde dolaşarak topyekun bir savaşa girişmiş durumda. Sivas katliamı davasında “zamanaşımı” kozunu kullanarak, yüzlerce öğrenciyi ve gazeteciyi hapisanelere koyup onların “öğrenci” ya da “gazeteci” olmadıklarını savunacak kadar gemi azağa almış durumda.

“İleri demokrasi” naraları ile yargısından polisine tüm gücüyle halkın tüm kesimlerine saldırırken söz konusu Libya, Suriye vb. olunca “halkına zulmedenlerin” yerinde kalamayacaklarını utanmaz bir şekilde söyleyebilen bir başbakan-hükümet-devlet gerçekliğiyle karşı karşıyayız. **İlk ve de son kez** 12 Eylül Askeri Faşist Cuntasının başrol aktörlerinden Kenan Evren’e katılmamak mümkün değil. Tüm “demokrasi” şovlarına, 12 Eylül darbesini yargılama manipülasyonlarına karşı kendileri de bu darbenin çocukları olarak 12 Eylül faşizmini sürdürüyorlar. Aynen Kemalizm’e karşı çıkar gibi yapıp Kemalizm’in devlet geleneğini “ustalıkla” geliştirip devam ettirdikleri gibi...

Yine de onlar bu kadar rahatsa, bu kadar pervasızsa, bunun elbette bir nedeni var. Bu nedeni, halk hareketlerine devrimcilerin, komünistlerin yeteri kadar bırakılmı önderlik etmeyi müdahil olamayışında aramak gerekir. Halkın talepleriyle, özlemleriyle buluşamadığımız, onun hareketiyle bütünleşip yön veremediğimiz sürece bu hükümet gidecek yenisi gelecek ama ustalıkta eskisini “aratarak”!

"Çocuklarımıza onurlu bir gelecek için..."

BURSA

Birçok ilde yaşanan saldırı ve engellemelerden biri de Bursa'da gerçekleşti. 27 Mart akşamı Fomara Meydanı'ndan yola çıkmak isteyen kamu emekçilerinin araçlarına el konularak gitmeleri engellendi. KESK ve devrimci kurumlar gece saat 02.30'a kadar alanda oturma eylemi yaparak engelleme saldırısını protesto etti. Ancak kamu emekçileri kendi olanakları ve özel araçlarla tüm engellemeye inat Ankara'ya gitti.

28 Mart günü de hem Bursa'da hem de ülkenin birçok ilinde saldırı ve engellemeleri protesto etmek için saat 17.00'de Kent Meydanı'nda toplanan KESK'li emekçiler ve devrimci, ilerici kurumlar burada yolu trafiğe kapatarak AKP il binasına bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yolu bir tarafını kapatma esnasında polisle kitle arasında gerginlik yaşandı. Ancak kitlenin kararlı tutumu sonucu polis geri adım atarak yolu açmak zorunda kaldı.

Açıklamanın ardından AKP il binasına siyah çelenk bırakmak istenirken yine polis engellemek istedi. Bunun üzerine kitle de kapıya yürüdü. Kitlenin bu kararlı tutumu sonucu polis bir kez daha geri adım attı, KESK yöneticileri il binasına çelengi bıraktı. Ardından Fomara Meydanı'na yürüdü.

Kamu emekçileri, ilerici ve devrimci kurumlar 29 Mart günü de Ünlü Caddesi'nde toplanarak alkış ve sloganlarla Fomara Meydanı'na yürüdü. Burada basın açıklaması yapılarak oturma eylemi gerçekleştirildi. Ayrıca Ankara'da kamu emekçilerine yapılan saldırı üzerine KESK Bursa Şubelerinin bulunduğu Tahtakale'de toplanan kamu emekçileri, devrimci ve ilerici kurumlar Heykel Caddesi'nin bir tarafını trafiğe kapatarak slogan ve alkışlarla Orhangazi Parkı'na yürüdü.

İSTANBUL

* 29 Mart'ta "Gerici, ırkçı eğitime hayır" demek ve kolluk kuvvetlerinin saldırısını protesto etmek için KESK İstanbul Şubeler Platformu Şişli Cevahir AVM önünden AKP önüne yürüyüş gerçekleştirdi. AKP önüne gelindiğinde KESK adına basın açıklamasını KESK İstanbul Şubeler Platformu sözcüsü Arzu Erdoğan okudu.

* 29 Mart saat 18.00'de İstanbul Meslek Odaları Koordinasyonu ve KESK İstanbul Şubeler Platformu, 4+4+4 eğitim sistemine karşı Tünel'de bir araya gelerek Taksim Meydanı'na kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi.

DERSİM

28 Mart Çarşamba günü saat 11.30'da Sanat Sokağı'nda toplanıldı. Kitle Yeraltı Çarşısı'na doğru yürüyüşe geçti. Yapılan basın açıklamasında Ankara'da KESK tarafından yapılacak eyleme katılmak isteyen KESK'lilerin hukuksuz bir şekilde engellendiğine ve bazı illerde polisin saldırısına maruz kaldığına değinildi.

4 + 4 + 4 : Direniş + Mücadele + Kararlılık

KESK, eğitimin piyasalaştırılması ve toplu sözleşme yasınının mecliste görüşülmeye başlamasına ilişkin olarak 28-29 Mart tarihlerinde iki günlük grev kararı almış ve bu karar doğrultusunda üretimden gelen gücünü belirtilen tarihlerde kullanarak, yasınının mecliste görüşüldüğü gün Ankara'da olacağını açıklamıştı.

AKP hükümeti ise eğitimi piyasalaştırması (4+4+4) ve toplu sözleşme yasasına yani 4688 Sayılı Sendikalar Yasası'nda yapılmak istenen değişikliklere ilişkin kararlarında ısrarcı olacağını açıklayarak, emekçilerin Ankara'ya gelişine izin vermeyeceğini belirtirken, korku ve sindirme politikasıyla emekçileri durdurmaya çalışmıştır.

KESK'in aldığı karar doğrultusunda emekçiler 28 Mart tarihinde Ankara'da olmak için Türkiye'nin birçok ilinden Ankara'ya hareket etmek istemiştir. Devlet güçleri emekçilerin haklı mücadelesini baskı ve zor yöntemiyle susturmaya çalışarak birçok ilde emekçilerin Ankara'ya hareket etmesini engelledi. Engellemeye direnen emekçiler polisin saldırısına uğrayarak gözaltına alındı.

Emekçilerin kararlı duruşu engellemeleri boşa çıkardı. Diğer illerden gelen emekçiler Tandoğan ile Kızılay arasında yolu trafiğe kapatarak İstanbul'dan gelen emekçilerin Ankara'ya alınmamasını protesto ettiler. 2 saate yakın süren eylemin ardından emekçiler sloganlarla Kızılay'da bekleyen kitleyle buluştu.

Bu sırada Ankara kitesinin bir kısmı Eğitim-Sen 1 No'lu Şube önünde, bir kısmı da Eğitim-Sen 2 No'lu Şube önünde toplanmıştı. Bu iki toplanma yerinde de kitle, birleşmelerine izin verilmeyince Kızılay Meydanı'nı iki yönlü olarak saatlerce trafiğe kapatarak bekledi.

İstanbul, Edirne, Amed, Dersim, Ordu, Giresun, Trabzon, Çorum illerinden gelen emekçiler Ankara Büyükşehir Belediyesi önünde sloganlarla Kızılay'a, diğer emekçilerle buluşmak için yürüyüşe geçmiş; İçişleri Bakanlığının kararı doğrultusunda işçi ve emekçilerin yürüyüşüne izin vermeyeceğini açıklayan kolluk kuvvetleri emekçilerin demokratik haklarını kullandırmamak noktasında emekçilerin kararlı duruşuyla karşılaşmıştı.

Yürüme noktasında direnen arkadaşlarımız sık sık "Faşizme karşı omuz omuza", "Bu yasa meclisten geçmeyecek", "Direne direne kazanacağız" sloganları ile polis barikatına yüklendi. Polisin TOMA ve gaz bombalarıyla saldırısına kitle taş ve sloganlarla cevap verdi.

İşçi ve emekçilerin kararlı duruşu sendika yöneticilerinin yer yer uzlaşmacı tutumuna rağmen galip geldi. Polis saldırısının ardından yürümekte ısrar eden kitle, sendikannın sürekli olarak "görüşmeler sürüyor" söylemini de boşa çıkartmış oldu.

Eylemin ilk gününde akşam saatlerine kadar birleşemeyen, ayrı ayrı alanlarda direnişini ve kararlı duruşunu sürdüren kitle akşam saatlerinde Kızılay Meydanı'ndan GMK Bulvarı'na parça parça girerek buluşmuş oldu. Bu saatten sonra da alanda coşkulu bir kitle, beklemeye ve yolu trafiğe kapatmaya devam etti. Sık sık bu alanda "Gerici, ırkçı eğitime hayır" sloganları atılarak eylem sürdürüldü.

Akşam saatlerinde biraraya gelen

ve polis anonslarında ve sendika yöneticilerin açıklamalarında polisin saat 11.00'e kadar süre verdiği ve bu saatte kitle dağılmadığı takdirde saldıracağı açıklandı. Belirtilen saatte saldırıya cesaret edemeyen kolluk kuvvetleri sürekli bu süreyi uzattı.

KESK'in bütün eylem boyunca yer yer kararsızlığa düşen sürekli ve uzun saatler boyunca polisle görüşmelerinin sürmesi ve kitleyi bu süre içinde yeteri kadar bilgilendirmemesi kitleden belli bir tepki toplasa da son dönem içersinde egemenlerin saldırıları karşısında alınan eylem kararı ve eylemde gösterilen kararlı duruş gelecek günlerde işçi ve emekçilerin daha güçlü direnişlerinin olacağını göstergesidir.

İki gün boyunca biz de Devrimci Demokratik Sendikal Birlik olarak Ankara'da direniş alanında yerimizi aldık. Sloganlarımızla, türkülerimizle, marşlarımızla direniş alanında diğer illerden gelen DDSB'li arkadaşlarımızla bütün gece işçi ve emekçilerle sohbet ettik.

29 Mart günü de alandaydık. Saat 15.30 olduğunda barikatı açmayan ve meclise yürümemize izin vermeyen polis barikatına doğru yürüyüşe geçtik. "4 adım özgürlüğümüz için, 4 adım emeğimiz için, 4 adım gerici ırkçı eğitime karşı, 4 adım sahte sendika yasalarına karşı" diyerek ilerledik ve artık polis barikatının önündeydik.

Faşist devletin kolluk kuvvetleri bu anda hemen saldırıya geçti ve biber gazı, cop, tazyikli su, gaz bombası ile azgınca kitleye hücum etti. Saldırının dozajı direnişin dozajına göre ayarlanmıştı. Ve bu tarihsel dönemde egemenler ne kadar aciz olduklarını ve korkularının ne kadar büyük olduğunu göstermiş oldular.

Biraraya gelmeye çalışılan bütün alanlarda insanları gözaltına almaya çalışarak gaz bombalarıyla saldırmaya bütün gün devam etti polis. Bu sürecin bir başlangıç olduğunu bir kez daha belirtmek gerekir. Yasalarda yapılmaya çalışılan değişikliklerle işçi ve emekçileri sömürü kaskacına hapsedmeye çalışan uygulamaları büyüyen direnişlerimiz boşa çıkaracaktır.

(Ankara'dan bir DDSB'li)

Emekçinin gündemi

Sendikalarda muhalefet hakkı

Sendikaların işçilerin öz örgütleri ve ekonomik, sosyal ve demokratik haklarını koruyan kitle örgütleri olması nedeniyle esas olarak kendi içinde demokratik işleyişe sahip olmaları gerekmektedir. İşçilerin denetimi, katılımı olmadan işçiler tarafından ve işçiler adına kurulan bir örgütlenmenin kuruluş hedeflerine uygun faaliyet yürütmesi mümkün olamaz.

Ülkemizde sendikal harekete hakim olan ve bünyesinde işçi sınıfının oldukça küçük bir kesimini barındıran sistem yanlısı, faşist, sarı, bürokratik sendikacılığa karşı mücadele ile demokratik, mücadeleciler ancak küçük burjuva anlayışların hakim olduğu sendikal anlayışlara karşı mücadele arasında temelde fark vardır. Sendikalara çöreklenen faşistlere karşı mümkün olan en geniş kesim ile bir araya gelerek sendikal yönetimi değiştirmek için işçi kitlelerine gitmek, işçi kitleleri içinde teşhir çalışması yapmak ve onların yönetimini sarsmak ve yıkmak için istikrarlı bir çalışma ve örgütlenme temposu içine girmemiz gereklidir. Buna karşın sendikal harekette azınlıkta yer alan, sermayeye ve sisteme karşı belirli bir mücadele kültürü olan, küçük burjuva anlayışların önderlik yaptığı sendikalarda ise mücadele tarzımız doğal olarak farklı olacaktır. Özellikle sistemin saldırılarının oldukça yoğun olduğu bir dönemde mücadeleciler ve olumlu yanlarını ileriye taşımak; kendilerini kitlelerden kopartan ve sermaye karşısında yeterince net duruş sergilemelerine imkan vermeyen olumsuz, burjuva yanlarına karşı da dönüştürmek için mücadele etmek gereklidir.

Küçük burjuva önderliklerin hakim olduğu sendikalarda en bariz sorunlardan biri sendika içi demokrasi meselesidir. İşçi sınıfının mücadele hanesine olumlu mücadeleler kazandıran, ülke geneline dair demokratik bir yaklaşıma sahip olan ve muhalif olarak bilinen birçok sendikanın kendi içinde farklı görüşlere ve muhalif yaklaşımlara karşı tahammül gösteremediğini görmekteyiz. Farklı görüş ve anlayışlara sahip olan sendika üyesi işçilerin sendika içinde eleştirilerini özgürce yapabilmesi, genel kurullarda kürsü özgürlüğünün olması, belirli bir program çerçevesinde örgütlü şekilde veya bireysel temelde mevcut yönetimin faaliyetlerini eleştirmesi, genel kurul sonralarında ise sendika üyeliklerine ve çalışma şartlarına dair hiçbir müdahalenin olmaması gerekmektedir.

Sendika içi demokrasi yalnızca genel kurullarda değil, sendikanın gündelik işleyişinde de güvence altına alınmalı, yönetimdekilerin aksi bir tutum almaması gereklidir. İşçi temsilcileri toplantılarının, işyeri komite toplantılarının düzenli olarak yapılması, çeşitli yöntemlerle işçilerin eleştiri ve önerilerini doğrudan iletebilmesi ve yine çeşitli araçlarla sendika yönetiminin kitesine hesap vermesi oldukça önemlidir. Bu önem tabanla bütünleşmek ve güven tazelenmekten kaynaklıdır. Aynı zamanda denetlenmek, hesap vermek ve doğru kararlar alabilmek açısından da şarttır.

Yüreği işçi sınıfından yana çarpan, sermayenin saldırılarına karşı net bir mücadele kültürü ve bilinci olan, sistemi bir bütün olarak sorgulayan ve salt ekonomik yaklaşıma sahip olmayan sendikaların üzerine önemli görevler düşmektedir. İşçi sınıfının artan öfkesini, gelişen mücadelesini sınıf sendikacılığı ilkelerine uygun bir hatta yönlendirmek bizlerin görevidir. Bu misyon elbette sistemin yoğun saldırılarına maruz kalacaktır. Saldırıları karşısında tek güvencemiz kitlelerdir, kitlelerin bizi sahiplenmesi, koruması ve bizle beraber mücadele etmesidir. (Sistemin ajanlarının provokasyonları haricinde) Baskı ve idari tedbirlerin reddedilmesi ve eleştiri özgürlüğüne yeterli saygı ve ihtimamın gösterilmesi mevcut eleştiri ve muhalif duruşun niteliği ne olursa olsun devrimci demokrat sendika yönetimleri için olmazsa olmazdır.

İşçilerin, sendika üyelerinin bilinç düzeyleri paralelinde getireceği eleştiriler sınıf sendikacıları için hem denetimdir hem hesap vermedir hem de en önemlisi işçilerin kitlesel olarak eğitilmesinin ve bilinçlendirilmesinin birer aracıdır.

Bizler çalıştığımız her işyerinde sendikanın olması için en önde yer almalı, sendikalarda sarı-bürokratik çetelere karşı sabırla mücadele etmeli, mücadeleciler-demokratik sendikalar içinde de yönetimde izlenen siyasi çizginin sınıf sendikacılığı ilkeleri doğrultusunda sürmesi için emek vermeliyiz. Her koşulda tek güveneceğimiz yer işçi kitleleridir.

Tuzla Tersaneler Bölgesi'nde direniş ateşi yanıyor

Kartal: Burası Tuzla Tersaneler Bölgesi. Haydutların ve zebanilerin insanlığı ayaklar altına aldığı cehennem kuyusu. Adını ölümlerle duyduğumuz bir ateş çukuru. Modern köleliğin tescilli yeri ve devletin tüm kirli işlerinin döndüğü bir bölge. Burası Tuzla Tersaneler bölgesi...

Yaklaşık 15 gündür Tuzla tersanesinde direniş ateşi yanıyor. **RMK Marine** adlı tersanede yaşanan sömürüye karşı 4 tersane işçisi direnişe geçti. Özgür Gelecek gazetesi olarak direniş yerini ziyaret ederek başta RMK Marine'de olmak üzere, bölgede bulunan tersaneler ve etkileri üzerine direnişteki işçilerden **Nihat Armanacı** ile bir röportaj gerçekleştirdik.

ÖG: Öncelikle direniş süreci nasıl örgütlendi, sizi direnişe zorlayan koşullar nelerdi anlatabilir misiniz?

- Ben ve arkadaşlarım yıllardır bu tersanede çalışıyoruz. Tersanenin elektrik bölümünde iş gören ELTA adlı taşeron şirkette görev yapıyoruz. 4 yıldır zam alamadık. Bu konuda tersane içinde çalışmalarımız vardı. İmza topladık. Bu durumdan tersane müdürü ve ELTA müdürü rahatsız oldu. Bundan kaynaklı kimi arkadaşlarımız sudan sebeplerle işten atıldı. Tabii işten atmalara rağmen biz çalışmalarımıza devam ettik. Son olarak zamlar hakkında ELTA müdürü ile bir görüşme yaptık. Maaşlarımıza 50 TL zam yaptığını söyledi. Bu zammın yeterli olmadığını, 4 yıldır zam almayışın karşılığının bu olmayacağını söylediğimizde bizim şirketin ana binasında bir görüşme yapacağını söyledi. Son görüşmede ise durumun değişmeyeceğini ve bizim işten atıldığımızı, işyeri kartlarımızı teslim etmemizi söyledi.

Biz de kartları teslim etmedik. Bugün de burada direnişteyiz.

- RMK adlı şirket 2008 yılında kapatılmış. Bu sürece neden olan sorun neydi?

- Her şeyde olduğu gibi iş cinayeti. Burası kapatıldı, kapısı mühürlendi. Ama gizli gizli çalışmalar devam etti. Teknelerle içeriye işçi almaya devam ettiler mesela. Bundan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın da haberi vardı. Hepsi birbiri ile dirsek teması içinde.

- Sizin zamanınızda iş cinayeti yaşandı mı?

- Burada değil ama başka bir tersanede yaşandı. Kazan dairesinde oksijen kaçağı vardı. Bir yangın çıktı. İçerideki arkadaşımız rahat bir şekilde kurtarılabilirdi. Ama yangında yanan arkadaşımızdan çok, içerideki malzemeler düşünüldü ve içeriye tazyikli su sıkıldı. Bu da ateşi daha fazla körükledi. Yangın söndüğünde ise arkadaşımız hayatını kaybetmişti. Biz ise şahitlik yapmayalım diye Ereğli Tersaneleri'ne sürgün edildik.

- Burada iş kazalarına karşı aylık eğitimler veriliyor mu?

- Evet veriliyor. Ama bir anlamı yok. Çünkü bu derslere uygun güvenlik önlemleri alınmıyor. Mesela onca pisliğin içinde bize bez maske veriyorlar. Bir kez kullan, bir daha kullanamazsın. Öyle! Çok tehlikeli koşullarda çalışıyoruz. Bir de bunun ekonomik yönü var. Maaşını yeterince alamayan, evine bakamayan insan ne yapsın! Dalgın dalgın çalışıyor. Bize 50 TL yol parası veriyorlar. Gebze'de oturan arkadaşlarım var. Aylık 460 TL'ye yakın yol parası veriyor. Aylık aldıkları maaş ise 580 TL.

- Tersane bölgesinde kaç taşeron şirket bulunuyor, bunların yetkisi var mı?

- Sanırım 10 tane. Ama birçoğunun yetkisi yok. Sadece elektrik bölümünde yetkili elemanlar var. Onun da tehlikesi açık olduğu için. Yoksa elinden gelse onu da vasıfsız elemanlara yaptırıp buradan kâr edecekler. Buradaki birçok iş vasıfsız elemanlar tarafından yapılıyor. Mesela gemi çeliklerini kumlama yapan işçilerin hepsi doğudan gelme. Benim bir arkadaşım vardı. Bir buçuk ay sonra slikozis hastalığına yakalandı. Şimdi yatalak durumda.

Evet, Bakanlık tarafından kumlama yasaklandı ama o sadece kot işlerinde yasaklandı. Yoksa tersanelerde hala kullanılıyor. Kumlamada *Grit tozu* denilen bir madde kullanılıyor. Bu maddenin yayıldığı ortamda bitki dahi yetişmiyor. Tersane içindeki kumlama işçileri de böylesi bir madde içinde bez maskeyle çalışıyor.

- Tersane içinde bir sendika örgütlü mü?

- RMK içindeki kadrolu işçiler arasında Türk-İş'e bağlı Dok Gemi-İş örgütlü. Bu sendika ise kriz döneminde patronlara moral amaçlı eylem yapmış bir sendika. Düşünün yani. Patronlar da bunların desteğiyle krizi bu bölgede fırsata çevirmekten geri durmuyor.

- Son olarak direnişin ilerleyen dönemlerini nasıl örgütleyeceksiniz anlatabilir misiniz?

Direnişimize işçi arkadaşlarımız her türlü desteklerini sunuyor. Elbette bunların terkerine çomak sokacağız. Şimdi süreci örgütleyeceğiz. İlerleyen dönemlerde sesimiz daha hırslı daha coşkulu çıkacak.

Trexta'da direniş sürüyor

İstanbul: Tekirdağ-Çerkezköy'de bulunan Trexta fabrikasında çalışan 20'yi aşkın işçi sendikalı oldukları gerekçesiyle hiçbir hakları verilmeden işten çıkarılmıştı. 15-16 Şubat'ta ağır, kölelik koşullarında, düşük ücretlerde çalıştırılan ve 8'i **Deri-İş Sendikası** üyesi olan 20'yi aşkın işçi işten atılmış ve 90'a yakın işçinin daha işten çıkarılacağı söylenmişti.

Deri-İş Sendikası hem hiçbir hakları verilmeden, sendikalı oldukları gerekçesi ile işten çıkarılan işçilerin hakları hem de fabrikada ağır koşullarda çalıştırılan, sendikalaşmalarına karşı çıkılan işçiler için fabrika önünde direniş başlatmıştı.

Trexta'da direniş sürerken, fabrika önündeki direnişe yurtdışındaki sendika örgütlerinden de destek gelmiş,

Uluslararası Metal İşçileri Konfederasyonu

ve Nokia firmasında örgütlü 4 Finlandiyalı sendika ortak bir açıklama ile Trexta'nın işçilerin temel haklarını ve sendikalaşma haklarını tanıması, saygı göstermesi konusunda uyarıyordu. Bu ortak açıklamanın ardından ABD'de tüketicilere yönelik bilinçlendirme-bilgilendirme kampanyasına başlayacakları uyarısında bulunan sendikalar, Trexta'nın müşterilerine bir mektup göndermişti.

Fabrikanın iş alabilmesi için işçilerin haklarını tanıması ve sendikaya izin vermesi gerekiyor. "Zor" durumda kalan Trexta patronları bazı koşulları düzelterek, bu işin içinden çıkmak istemiş olacak ki; 30 saate varan çalışma süresini azaltmış, işçilere hakaret etmemeye başlamış. Yani kısmi meselelerde düzeltmeye gitmiş fakat sendikalaşmaya ve diğer temel haklar noktasında herhangi bir adım atmamıştır.

Deri-İş Sendikası da fabrikanın sendika karşıtı tavrını protesto etmiştir. Bu eylemlerin sonucunda işten atılması planlanan 90 işçinin işten atılmayacağı açıklanmış ve bunun üzerine işçiler kapı

önündeki direnişlerini sonlandırmışlardır.

Deri-İş Sendikası; aktif üye çalışanları, Trexta işçilerinin toplu sözleşme hakları için bir mücadele hattı örme kararı ile Çerkezköy Organize Sanayi Bölgesi'nde çalışmalarına direnişin ardından yeniden başladı.

Çorlu'da 1 gün

Bizler Özgür Gelecek Gazetesi olarak hem Deri-İş sendikasının çalışmalarına katılmak hem de Trexta işçilerini ziyaret etmek için Çerkezköy'deki çalışmalara bir gün boyunca katıldık. Trexta'daki çalışma şartları, patronların işçilere yönelik tavırları, kadın işçilerin yaşadıkları ve sendikal çalışmalar üzerine evlerine gittiğimiz işçilerle konuşma şansı bulduk bu bir günlük çalışmamızda.

Sohbet ettiğimiz işçilerden genç bir arkadaş, fabrikada daha çok kadın işçilerin çalıştırıldığını, patronların kadınlara yönelik tavırlarının çok daha kötü ve pervasız olduğundan bahsetti.

"Kadın arkadaşlar daha fazla, ama sesleri pek çıkmıyor diye patronlar onlara daha çok hakaret ediyor" diyen genç işçi çalışma koşullarının ağırlığından da söz ediyor; "Sabah 08.00, akşam 11.00 arası çalışıyoruz. Gece mesailerine kalmak zorundasın. Aslında yasalarda böyle bir şey yok, ama

patronlar mesaiye kalmayan işçileri işten atmakla tehdit ediyor."

Konuştuğumuz bir erkek işçi "Kadınlara yönelik taciz olayları çok yaygın. Patronlardan biri kadını işten çıkardığında, diğeri kadına çeşitli teklifleri kabul etmesi halinde işe alabileceğini söyleyerek içinde buldukları zor durumdan yararlanmaya çalışıyor" gibi örnekler anlatıyor bu sohbet esnasında.

İşçilerden biri "Yakında evlenmeyi düşünüyorum, ama çok fazla borcum var. Trexta'da çalışmadan önce hiç borcum yoktu. Çalışmaya başlayınca sürekli borçlanmaya başladım."

Trexta'da çalışan işçilerin büyük çoğunluğu göçmenlerden oluşuyor. Patronlar yazın daha çok öğrenci çalıştırarak sigortalı işçi çalıştırmaktan böylelikle kurtulmuş oluyorlar. Ayrıca fabrikada gülen, konuşan işçilere ihtar cezası verilerek, işçiler robot yerine konuyor. Fabrikada birbirleriyle hiç konuşmayan işçiler "Aramızdaki iletişimi bu şekilde keserek olası tepkiyi önlemek istiyorlar" diye yorum yapıyorlar. Evine gittiğimiz bir kadın sendikalaşmaktan başka şanslarının olmadığını ve işten atılmak olsa dahi sonunda mücadele yürüteceklerini söyledi.

Fabrikadaki işçilerin artık sendikalaşması ve Trexta'nın buna "mecbur" bırakıldığı şu kritik süreci değerlendirmek gerektiğini söyleyen işçiler, "Sendikalı olduğumuzda işten atılsak da artık çok önemli değil" dedi.

İzmir: Savranoğlu işçilerinin direnişi 250'li günleri, **Billur Tuz işçilerinin** direnişi ise 90'lı günleri geride bıraktı. Sendikalı oldukları için işten çıkarılan Savranoğlu işçileri ve sözde sözleşmeleri dolduğu için ancak gerçekte ise sendikalı oldukları için işten çıkarılan Billur Tuz işçilerinin direnişi ilk günkü heyecanı ve kararlılığıyla sürüyor.

Savranoğlu direnişi aynı zamanda çevre mücadelesi

Geçtiğimiz yıl Mayıs ayında başlayan sendikal örgütlenme sonrası patron önce sendika üyesi üç işçiyi işten çıkarmış ve ardından direniş başlamıştı. Sonrasında patron işçileri İstanbul'a sürgün etmiş, fabrikayı kapattığını ve işçilerin fabrikasını işgal ettiğini gerekçe göstererek sendika üyesi tüm işçileri işten çıkarmıştı.

Menemen'e dönen işçiler ise fabrikanın yanına çadır kurarak direnişe geçtiler. Direniş 250. gününe gelene

Savranoğlu ve Billur Tuz'da direniş

kadar patron direnişi kırmak için onlarca kez provokasyon yaratmış, çalışan işçileri direnişte olan işçilere saldırtmış, işçilerden şikayetçi olmuş. Direnişte olan işçiler bıçaklı ve polislin coplu, gazlı saldırısına maruz kalmış, haklarında soruşturma, dava açılmıştı. İşçiler ise kararlı, "ne pahasına olursa olsun kazanacağız" diyerek sürdürmüşlerdi mücadelelerini...

Savranoğlu sadece işçilere değil, doğaya karşı da suç işliyor. Fabrika kurulduğu ilk günden bu yana doğayı ve Menemen halkının sağlığını tehdit ediyor. 1993 yılından bu yana fabrika kimyasal atıklarını fabrikanın önünde bulunan açık kanaldan Menemen ovasına akıtıyor. Tarım alanlarının bulunduğu bölgeye akan kimyasallar nesilden nesile uzun vadede telafisi imkansız hastalıklara yol açıyor.

Savranoğlu'nda çalışan işçilerin sağlık durumu bunu kanıtlar nitelikte. Fabrikada çalışan işçilerin yüzde 60'ı astım ve bronşit tedavisi görüyor, birçoğunun el ve vücutlarında asit yanıkları var.

ilk günkü gibi...

Yine aynı sebepten işçiler çocuk sahibi olamamakta. Geçtiğimiz günlerde konuya dair inceleme yapan İzmir İşçi Sağlığı ve Güvenliği Koordinasyonu'nun tespiti de bu yönde.

Direnişin geldiği son durum ise şöyle: Patron işçileri işe almamakta ve fabrikayı organize sanayi bölgesine taşımamakta kararlı. Tabii işçiler de direnişi sürdürmekte...

Fabrika, ruhsatı ve çalışma belgesi olmamasına rağmen çalışmaya devam ediyor. Açıkça patronek yana olduğu belli olan belediyeye karşı işçilerin tavrı ise net. "Menemen halkının sağlığıyla oynayan fabrikaya göz yuman belediyelerin önünde direnişe geçeceğiz. Önümüzdeki süreçte direnişimizi Menemen Belediyesi ve Büyükşehir Belediyesi önüne taşıyacağız" diyorlar.

Sermaye-yargı el ele, sendikasıız Türkiye!

Sözleşmeleri dolduğu gerekçesiyle çıkarılan Billur Tuz işçilerinin direnişi ise 90'lı günleri geride bıraktı. Patron kendi kurduğu üç taşeron şirket üzerinden yıllardır işini sürdürüyordu. Fakat gelinen süreçte 135 işçiden 113'ü Tek Gıda-İş Sendikası'nda örgütlendi. Fakat patron işçilerin sendikalı olmalarını kabullenmek yerine sözleşmelerinin dolduğu gerekçesiyle işçileri işten çıkardı. Tabii sendikadan ayrıldıkları takdirde işlerine devam edebilecekleri uyarısında bulunarak... İşçiler ise patronun uyarısına inat sendikalı kaldılar. Ve 1 Aralık 2011'de patronun göndermiş olduğu bir tebligatla işlerine son verildi. 2 Ocak'ta ise 47 işçi Çiğli'de bulunan Atatürk Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan fabrika önünde direnişe geçti. Bir süre sonra işten çıkarılan sendikalı işçiler de direnişe katıldı.

Kendi çalışma koşullarının Atatürk Organize Sanayi Bölgesi'nde çalışan elli bin işçinin de yaşadığını belirten direnişteki işçiler kararlı. Sürekli Savranoğlu işçileri ile dayanışma halinde olan, ortak eylem ve etkinlik örgütleyen işçiler "Mücadelemiz emek demokrasi ve özgürlük mücadelesidir. Tek tek kazanma şansımız yok ancak birlikte olursak kazanırız" diyorlar.

Tohumda dışa bağımlılık artıyor mu?

1960-1970'li yıllardan bu yana tarımsal üretimde yaşanan değişiklikler kapitalizmin bu alandaki dünya hâkimiyetine işaret ediyor. Özellikle "Endüstriyel tarım" adıyla tarımda yaşanan teknolojik değişimlerle kapitalist üretim biçimi sistemleştirilmiş, tekellerin dünya pazarına hâkim olma süreci örgütlenmiş, sermayenin akışı ve birikimi artırılmıştır.

Bu anlamıyla tarımsal üretimde ciddi bir "artış" yaşanmıştır. Ancak tarım alanında yaşanan üretim artışının nedenini dünyadaki yaşanan nüfus artışı olarak yorumlamak doğru değildir. Bu süreci kapitalist üretim biçiminin karakteri olarak okumakta fayda var.

Özellikle neo-liberal politikaların tarımda yarattığı etki oldukça dikkat çekici bir yerde duruyor. Aşırı üretimin toprakta yarattığı tahribat öncesinde üretici kimyasal kullanımına bağımlı kılınırken toprak organik tohumlara olan duyarlılığını yitirmiştir. Buna paralel olarak kimyasallaşan toprak için kimyasal içerikli tohum üretimine ağırlık verilmiştir. Bunun adı **GDO**'dur. Bu açıdan GDO'lu tohumları tohumda dışa bağımlılığın ifadesi olarak anlamakta fayda var.

Dünya geneli açısından genel bir ger-

çek olan bu konu ülkemiz açısından nasıl bir seyir izlemekte ve nasıl şekillenmektedir? Bu konuya yanıt aramak beraberinde devletin tarım politikalarında kısa bir gezintiye çıkmak anlamına gelecektir. Zira bu seyrin değişmeyen tek gerçeği üretici güçlerin giderek daha fazla sömürüye tabi tutulmasıdır.

Dışa bağımlılık güncellenerek gücünü koruyor

AKP hükümeti tarafından 2002 yılı bir milat olarak değerlendirilmektedir. Tarıma ilişkin değerlendirmelerde de 2002 sonrası öylesine anlatılır oldu ki sanki 2002'den önce bu ülkede tarım bile yapılmıyormuş hissine kapılıyoruz. Elbette 2002'den sonra tarımda yaşanan kimi değişiklikler var. Bu değişiklik ise tarımdan hayvancılığa sömürünün teminat altına alınarak sürdürülmesidir.

Türkiye tarımında yaşanan en büyük saldırı ise tohumda da dışa bağımlılığın artırılması olmuştur. GDO bunun bir ayağıdır. Tohumda dışa bağımlılığa dair açıklama yapan Tarım ve Hayvancılık Bakanı **M. Mehdi Eker** "Bu bir şehir efsanesi; doğru değil.

Türkiye tohumculukta dışa bağımlı bir ülke değildir. Tohumculuk sektöründe muazzam bir gelişme sağlandı" diyerek ikiyüzlülüğünü ve pervasızlığın derin sularında kulaç atıyor.

Zira 2009 yılında hayata geçirilen "Türkiye Tarım Havzaları Üretim ve Destekleme Modeli"nin ana hedeflerinden birisi yağlı tohum üretiminin artırılması ve bu alanda dışa bağımlılığın azaltılmasıdır. Ancak milat olarak gösterilen 2002 yılından bu yana yağlı tohumda dışa bağımlılık azaltılmamış aksine artırılmıştır. 2002'den 2011 sonuna kadar yağlı tohum ithalatındaki görünüm ise şöyle:

Türkiye, 2002'de 613 bin ton soya fasulyesi ithal ederken 2011'de 1 milyon 298 bin ton ithalat yaptı. 2010'da 1 mil-

yon 756 bin ton ithalat yapıldı. Değer bakımında incelendiğinde ise yağlı tohum ithalatına 2002'de 223 milyon dolar ödenirken 2011'de 1 milyar 358 milyon dolar ödedi.

Ayrıca yağlı tohum üretimini artırmaya yönelik bir adım dahi yoktur. DİE verilerine göre; 1999 yılından itibaren, yağlı tohumlu bitkilere ayrılan alan, toplam ekim alanı içerisinde azal-

maktadır. 1999 yılında 1.505 milyon HA (Hektar Alan) olan yağlı tohumlu bitkiler ekim alanı, 2000 yılında 1.319 milyon HA'a düşmüştür. 2001 ve 2002 yıllarında ise sırasıyla 1.335 milyon HA ve 1.429 milyon HA ekim alanı ile artış göstermesine rağmen, 2003 yılında 1.373 milyon HA'a gerilemiştir.

Sonuç olarak devletin yağlı tohum politikası da tüm politikalar gibi üretici için bir anlam ifade etmiyor. Günden güne kırsal alanlarda artan yoksulluğun ana nedeni tarımın dışa bağımlılığının artmasıdır. Tarım arazilerinin gaspı ve rant aracı olarak kullanılması, verilmeyen destekleme primleri ve sömürüye dönük çıkarılan kimi yasalar üreticiyi değil çokuluslu şirketlerin cebini güçlendiriyor.

Bursa'da köylüler su hakkına sahip çıktı

Kartal: Bursa'nın İnegöl ilçesine bağlı Kıran, Başköy, Suuçtu köylerinde yapılması planlanan HES projelerini protesto eden yüzlerce köylü **26 Mart** günü Setbaşı Mağfel önünde buluşarak tulum ve zurna eşliğinde Kent Müzesi önüne kadar yürüdü. Yürüyüş boyunca sıklıkla "**Kıran'ın, Başköy'ün, Suuçtu'nun suyuna dokunma**" sloganını

atan kitle "**Su yoksa tarım ve hayvancılık da yok**", "Suyuma dokunma", "**Su bizim hakkımız, söke söke alırız**" yazılı dövizler açtı.

Kent Müzesi önünde sona eren yürüyüşün ardından basın açıklamasını okuyan Doğa-Der Yönetim Kurulu üyesi **Eylem Küçükaltun**, 2009'da İstan-

bul'da düzenlenen 5. Dünya Su Forumu'nda alınan kararlara dikkat çekti.

"Bedenimizi ortaya koyduk"

H. Merkezi: Hakları için direnen **Hey Tekstil** işçilerinin di-

renişi devam ediyor. Direnişlerinin 50. gününde Li Fung Fabrikası'nın

kesildi.

23 Mart günü de polis işçilere saldırmış, çok sayıda işçiyi gözaltına almıştı. Serbest bırakılan işçilere "**Kabahatler Kanunu'na muhalefet**" gerekçesiyle para cezası kesilmişti. Saldırıyı protesto etmek için Dört-yol Kavşağı'nda bir araya gelen Enerji-Sen üyeleri ve onlara destek veren Dev Sağlık-İş üyeleri, buradan İnönü Parkı'na yürüyerek basın açıklaması gerçekleştirdiler. Açıklamada; "**Asıl kabahatli 3 aydır maaşlarımızı ödemeyen yetkililerdir. Asıl kabahatli anayasal haklarımızı kullandıkları için işçileri kapının önüne koyan yetkililerdir**" denildi.

"Asıl kabahatli, maaşlarımızı ödemeyenlerdir"

Mersin: Adana'da 5 Mart'tan beri, aylardır maaşlarının ödenmemesine tepki gösteren enerji işçileri işten çıkarılmış ve direnişe geçmişlerdi. Direnişlerini sürdüren Enerji-Sen üyesi işçilerin direniş çadırına **26 Mart** tarihinde polis saldırdı. Adana Demirköprü'de bulunan Toroslar Elektrik Dağıtım A.Ş. (TEDAŞ) önünde direniş çadırını kuran işçilere saldıran polis 17 işçiyi gözaltına aldı. Akşam saatlerinde serbest bırakılan işçilere "kaldırımı işgal ettikleri" gerekçesiyle ceza

önünü direniş alanına çeviren işçiler, içeride kalan maaşlarını ve tazminatlarını alana kadar direneceklerini söylediler.

Direnişlerini bir günlüğüne Li Fung Fabrikası'na taşıyan işçiler Li Fung Fabrikası'nın Hey Tekstil'e borcu olduğunu, alacakları olduğu için de bu borcun kendilerine ödenmesi için orada olduklarını söylediler. Patronların kapı bekçileri olan polislerle aralarında tartışma çıkan işçiler, 4 saat oturma eylemi gerçekleştirdi.

Emekçiye barikat ören polise seslenen Hey Tekstil işçileri; "**Ödeme protokolü ortaya konulmazsa yolu kapatırız. Sorumluluk kabul etmeyiz. Eğer emniyet cop kullanacaksa kullansın, gaz sıkacaksa sıksın. Hırsızların hakkı bu kadar savunulmaz. Bedenimizi ortaya koyduk**" dediler.

TOKİ talana hazır

Kartal: 2-B arazilerinin satışını öngören yasanın ardından kentsel dönüşüme de yasal dayanaklar kazandırılmış oldu. Son olarak TOKİ, "kaynak geliştirme projeleri" kapsamında İstanbul, Ankara ve İzmir gibi büyükşehirlerin de aralarında olduğu 26 ilde 357 arsayı satmayı planladığını açıkladı. Satışı öngörülen alanlar içinde Ankara'nın en çok nüfuslu olan **Keçiören** bölgesi de bulunuyor. Bunun anlamı TOKİ aracılığıyla krizin faturası emekçilere kesmek istenmesidir.

Durun Büyükşehir Belediyesi kâr edecek!

H. Merkezi: Şantiyelerde hayatını kaybeden işçilerin ülkemizde hiçbir önemi yok! Daha 12 Mart'tı Esenyurt'ta 11 işçi çadırda kalırken, çadırda çıkan yangın sonucu yaşamını yitirdiğinde... Ama gelin görün ki egemenler açısından bu ölümlerin hiç önemi yok. Daha ölen işçilerin hesabı verilmemişken, yaşanan katliamın bedeli ödenmemişken; yeni bir iş cinayetine davetiye çıkmış durumda. Hem de yine Esenyurt'ta.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi; 11 işçinin yanarak yaşamını yitirdiği yerin hemen yanı başında "**Beylikdüzü Kavaklı Deresi Islahı 1. ve 2. İnşaat**" çalışması başlatmış ve işçilerine de konteynır yerine çadır tahsis etmiştir. Çadırda kaldıkları için yanan işçilerin ölümünün üzerinden daha 1 ay geçmedi oysa. Ama belediyenin kâr etmesi işçinin canından daha önemli anlaşılmalı!

Çapa'da direniş devam ediyor

İstanbul: İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi'nde taşeronlaşmaya karşı mücadele eden işçilerin direnişi kararlılıkla devam ediyor. İşten atılan taşeron işçilerin işe alınması için ve daha fazla işçi çıkartılmasını diye başlatılan direnişin 39. gününde işçileri ziyaret ettik.

39. gününde direnen işçilerin rektörlük ile görüşmeleri vardı. Görüşmeler üzerine sohbet ettiğimiz Taşeron İşçileri Dayanışma Derneği (TAŞ İŞ-DER) Başkanı **Güneş Cengiz**; rektörlüğün 4/D kadrosundan işçi alabilmek için başbakanla görüşeceğini ve başbakandan kadro isteyeceğini söyledi. Önümüzdeki günlerde iki tarafın avukatlarının bir araya geleceğini belirten Cengiz, Çapa'daki işçilerin 4/D kadrosundan işbaşı yaptırılması için mücadeleye devam edeceklerinin altını çizdi.

Ve ikili şovlarına başladı: “Darbe yapmak suç değildir”

Kenan Evren ve Tahsin Şahinkaya'nın yargılanması vesilesiyle darbecilerin yargılanması konusu tekrar ülke gündemi sıralamasında yukarılara yükseldi. Konunun içeriğini ise ikilinin mahkemeye verdikleri savunma ve bu savunmaya yönelik tepkiler oluşturuyor.

İkilinin savunmalarına gösterilen tepkiler

Sıralamayı biraz tersten kuracağız ama önce savunmaya verilen tepkilerden bir kaçının üzerinde duralım. Önemli bir kesim ikilinin yaptığı savunmayı ikinci bir darbe olarak adlandırdı. Örneğin BBP Genel Başkan Yardımcısı **Remzi Çayır** “Darbe suç değil demek, bu millete ikinci bir darbedir” dedi. Bir daha vurgulayalım ki bu sadece bu zatın düşüncesi değil. Hatta bunun egemen bir düşünce olduğu da vurgulanabilir. Çünkü bu egemen zihniyete göre ikilinin misyonu dolmuş, artık yapılan suç kabul etmeleri yeterliydi. Zaten ceza alacakları da yoktu. Böylelikle Türkiye darbe süreciyle “yüzleşmiş” olacak, darbecilerini de “yargılamış” olacaktı. Zaten AKP'liler özellikle cezadan ziyade “milletin vicdanında mahkum” edeceklerini vurguladı. Tabii ki bu koroya “*Evet, asmayıp da besleyelim*” başlıklı yazılar yazan Radikal'in başyazarı **Eyüp Can**'ı da katabiliriz.

Zaten darbeciler halkın vicdanında lanetle anılıyor. AKP'nin ve diğer bütün partilerin, egemenlerin hepsi zaten olan bir şeyi (halkın vicdanında mahkum olması) ifade ediyor. Ancak “ikili”, kendilerini savunarak, haddini aşmış ve ondan beslenenlere “darbe” yapmıştır. İkinci darbeden kasıt da budur.

Hızını alamayanlardan biri de zamanın faşist liderlerinden **Mahir Damatlar**, “ikili”nin yaptığı savunmaya tepkisini “*PKK'ı neden bu milletin başına bela ettiği de sorulmalı*” diyerek, toplumsal sorunları, bu sorunlardan oluşan hareketleri de askeri darbeye bağdaştırmaya vax toplumsal hareketleri toplum nezdinde itibarsızlaştırmaya çalışmıştır. Sanki darbeciler olmayan bir Kürt sorununu icat etmiş! Her neyse sayfalarımızda bu düşük promilli, basit düşüncelere daha fazla yer vermeyelim.

Karşı cephe tarafında yer alanların darbe sürecine yönelik açıklamalarının kendileri açısından tutarlı olduğunu vurgulayalım. Ancak temel sorun, ezilenlerin mücadelesini savunduklarını söyleyenler, işçi sınıfının çıkarlarının ardından gittiğini anlatanlar, kendilerini sol ya da sosyalist görenlerin darbe sürecini bu “ikili”nin yargılanmasına indirgenmesine ne demeli bilemiyoruz. Bazıları bu “ikili”ye indirilmesine karşı çıkıyor ancak sorun kişi sayısında değil

gibi bu kişilerin de en fazla zamanın sıkıyönetim komutanları, polis müdürleri, emniyet görevlilerini de içine alacak kadar genişletilmesini istemelerine ne demeli. Ufkun bu kadar “dar” olması karşısında ne söylenecektir.

Darbeciler kendilerini savunuyor

Ancak bu “ufuk darlığını” hatırlatan da bu “ikili”nin yaptığı savunma. “İkili”nin savunmasında öne çıkan başlıklardan birisinin darbenin **meşruluğu** olduğu şaşırtıcı ya da rastlantısal değildir. İkili savunmasında “*1982 Anayasası ve bu anayasayla kurulan anayasal düzenin meşruluğu ve hukukiliği tamdır, tartışma konusu yapılamaz*” diyerek açıktan “darbenin meşruluğunu” savunmuşlardır. Zaten iddianame öyle bir şekilde hazırlanmıştır ki, “ikili” bariz bir şekilde şov yapmakta, yapılan darbenin meşruluğu propaganda edilmektedir. İkili yargılanmıyor, onlara yaptıklarını propaganda etme şansı veriliyor. Onlar da bu fırsattan yararlanıyorlar. İddianame, gayet bilinçli bir şekilde “bir kişi nasıl yargılanmaz”ın örneğini oluşturuyor.

“İkili” hiç utanmadan, sıkılmadan devam ediyor: “*Bu demek ki, Türkiye’de kamusal yetki taşıyan veya taşımasın, kişiler, organ ve kurumlar, anayasanın yapılması ve halkıyla*

yürürlüğe konulmasının, suç konusu eylemler olduğunu ileri süremez.” Böylelikle darbeciler ayar veriyor, kimsenin yapılan darbeyi suç olarak ifade edemeyeceği söylüyorlar. Ashında kendilerince söylediklerinin tutarlı olduğunu vurgulamak gerekiyor. Kime hırsız denir? Bir şey çalana mı, yoksa çalarken yakalananana mı? “İkili”nin yaptığı savunma şu anlama geliyor, “*Darbeye teşebbüs suçtur ama darbe suç değildir! Başarıları olarak da kuralları biz koyduk!*”

İkili devam ediyor propagandalarına: “*Mahkeme bu olasılıkla yasama organının yerine geçmeye kalkışarak kanunun suç saymadığı anayasal düzeni ortadan kaldırma, yani darbe yapma filini suç saymaya kalkışma filini işlemiş olur.*” Durun bir dakika! Gerçekten doğru söylüyorlar. Kanunlarda darbe

Darbecilerin yargılanması, darbeye rolü olan herkesin yargılanmasıdır. Bu da bu sistemin sınırları içerisinde asla mümkün olmayacaktır. Egemenler ise geçmişlerini aklama derdindedir.

yapmanın bir cezası yok, teşebbüsün cezası var. Örneğin “cinayete teşebbüs etmek” suç olduğu gibi birisini öldürmek de suçtur. Ama darbeye böyle değil... Dolayısıyla yargılanamazlar! Mesela burjuva hukukçulardan Prof. Dr. **Erdoğan Teziç** Evren'i yargılamanın ancak tüm devlet aygıtında görev yapanların yargılanmasıyla mümkün olacağını, aksi halde hukuken yargılamanın zemini olmadığını vurguluyor.

Bir başka burjuva hukukçu Prof. Dr. **İzzettin Özgenç** darbecilerin yaptıkları gayri meşru ise bütün kanunların hepsinin gayri meşru olacağını vurguluyor. Ashında hukukçular gayet doğru söylüyor. Ancak çıkan sonuç tam da misyonlarına göre... Bu “ikili” yargılanamaz!

Darbecilerin yargılanmasından ne anlaşılmalıdır?

Darbecilerin yargılanması, darbeye rolü olan herkesin yargılanmasıdır. Bu da bu sistemin sınırları içerisinde asla mümkün olmayacaktır. Egemenler ise geçmişlerini aklama derdindedir. 12 Eylül'ün yarattığı/biçim verdiği bir hukuk düzeni, devlet aygıtı ve bundan nemalananlar yerle bir edilmeden bu yargılama yapılamaz. Bu da bir devrim sorunudur. Darbecileri ancak halk yargılar.

Ancak sistemin darbeye rol oynayanları neden yargılamayacağına devam edelim. İş devrimciler, sosyalistler olduğunda suç ve suçluyu övmekten tutun da bir dizi ceza başımıza yağar. Madem darbe yapmak suç ise, darbecileri övmek de suçluyu övmektir.

“Suç ve suçluyu övmek” hiç bu kadar “meşru” olmamıştı

Öyleyse zamanın TUSİAD Başkanı **Halit Narin** “*Şimdiye kadar onlar güldü, şimdi sıra bizde*” diyerek bu suçu paylaştığı için yargılanmalı değil mi? Bütün büyük bankalar yönetim kurullarına askerleri aldığı için bu suça iştirak etmiş olmuyorlar mı? Mesela Kenan Evren'in resim sergisini açan Akbank'a,

Akbank'ın koleksiyonuna resim alan Sabancı Holding'e, Evren'e mekan veren Bali Sanat Galerisi'ne, sergide resim alan Şişli Belediye Başkanı Mustafa Sarıgül'e, 2002 yılında ABD'de üniversitenin birinde Kenan Evren Kürsüsü'nü açan zamanın Kültür Bakanı İstemihan Talay'a en azından “suç ve suçluyu övmek”ten dava açılması gerekmez mi? Peki ceza verebilirler mi?

Vehbi Koç, 26.01.1982 tarihli Cumhuriyet gazetesinde “*12 Eylül harekâtından önce her şeyi demokratik bir sistem altında yapmak zorundaydık. Bu da karar almak, yasa ya da yönetmelik çıkarmak için aylar geçmesini gerektiriyordu. Yani her şey güç ve uzun zaman içinde gerçekleştiriliyor, her şeye politik açıdan bakılıyordu. Ekonomik yaklaşım hep arkadan geliyordu*” diyerek darbeyi açıktan savunduğu için ve darbe sürecinin bütün nimetlerinden yararlandığı için Koç Holding'e dava açılıp, mal varlığına el konulabilir mi?

Aynı Koç'un (diğer patronların da aynı fikirde olduğunu biliyoruz) 3 Ekim 1980'de Kenan Evren'e yolladığı mektupta “*Yakalanan anarşistlerin ve suçluların mahkemeleri uzatılmamalı ve cezaları süratle verilmelidir. (...) Komünist partinin, solcu örgütlerin, Kürtlerin, Ermenilerin, bir takım politikacıların kötü niyetli teşebbüslerini devam ettirecekleri muhakkaktır, bunlara karşı uyanık olmalı ve teşebbüsleri mutlaka engellenmelidir*” diyerek Evren'e emir verdiği için Koç'a ve diğer burjuvalara darbenin esas sorumlusu olarak dava açılabilir mi?

Karşımıza şu soru çıkacaktır pek tabii ki? Şili'de, Arjantin'de darbeciler nasıl yargılandı? Özü itibariyle darbeciler oralarda da yargılanmadı. Gelişen halk muhalefetinin ülkemize göre daha güçlü olmasından kaynaklı istemeyerek de olsa oralarda darbecilerin yargılanması daha geniş tutuldu ama darbecilerin tamamı yargılanmadı. Zaten darbecilerin yargılanması, bu sistemde mümkün değildir. Darbecileri ancak ve sadece halk yargılayabilir.

"Değişen sadece yöntem!"

Ülkemizde gündem çok hızlı değişiyor ama Kürt halkına ve basına yönelik saldırılar hiç değişmiyor. Her "açılım" ya da "yeni konsept" söyleminde basına farklı ama kesintisiz saldırılar düzenleniyor.

Saldırılarına bir yenisini ekleyen egemenler **Özgür Gündem** gazetesine 1 ay kapatma "cezası verdiler. Hem de "bir gece ansızın" gazetenin basıldığı matbaayı basıp gazetenin tüm nüshalarına el koyarak... Ardından bu duruma tepki gösterenler sokaklara çıktı. Burjuva kalemşörlere de bu duruma "Aaa, bu ülkede gazete kapatılıyor muymuş hala!" minvalinde "kınama" yazıları yazdılar. Kısa bir süre sonra iyice maskesinin düştüğünü hisseden devlet **Özgür Gündem**'e yönelik "ceza" kaldırma kararı aldı.

Gazetenin kapatılması üzerine **Özgür Gündem** ile bir söyleşi gerçekleştirdik.

Özgür Gelecek: "Yeni konsept" söylemlerinin ve Newroz'un hemen ardından Özgür Gündem'e yönelik bu saldırı hakkında ne düşünüyorsunuz?

Özgür Gündem editörü Mehmet Gelturan: Ayın 24'ünde yayınlanacak olan gazetemiz, bir önceki akşam saat 22.00'de matbaada dağıtımına hazırlanmak üzereyken; polis matbaaya gidiyor ve diyor ki "14. Ağır Ceza Mahkemesi'nin kararıyla gazetenizin 1 ay yayımı durduruldu." Verilen karara baktığımızda, bize sadece şu bilgi veriliyor; "Gazetede 8-9-10 ve 11 sayfalarda haber, yorum ve fotoğraflardan dolayı örgüt propagandası yapıldığından dolayı kapatıyoruz!"

Gazetemizin başına ilk kez gelen bir şey değil bu. Devlet her seferinde "Biz

Kürt sorununu çözeceğiz, yeni kararlar aldık, yeni bir strateji ve paketler açıklıyoruz" dediği anda ilk saldırıyı bizim gazetemiz üzerinden yapıyor.

AKP hükümeti "yeni bir konseptle Kürt sorununu kesin çözecek" diye haberler yayımladı. Bu haberin yayımlanmasının ertesi günü gazetemiz kapatıldı. Milyonlarca insan polisin ve AKP hükümetinin saldırısına rağmen Newroz'u kutladı. Biz de gazete olarak bunu Kürt ve Türkiye halklarına, kamuoyuna sunduk. Hükümet, kendilerine göre bu sorunun çözümünü her konuştuğunda gazetemiz kapatılıyor. Çünkü biz muhalif bir gazeteyiz, 20 yıllık bir gelenekten geliyoruz.

- Peki, sizce Özgür Gündem'e yönelik bu saldırıların altında yatan gerçek sebep nedir?

- Özgür Gündem dediğimizde aslında son 30 yılda kitlesellenen ve muazzam derecede örgütlü hale gelen halkın bir parçasından bahsediyoruz. Dolayısıyla sesimizi kısarak aslında dayatmak istedikleri politikaları hayata geçirmeye çalışıyorlar. Önce bizim sesimizi kısma çalışıyorlar. Çünkü biz halka götürüyoruz. Biz bir aracıyız.

Örnek verecek olursak; Aralık ayında 35 arkadaşımız tutuklandı. Arkadaşlarımız gözaltına alındığında Roboski katliamı hemen öncesiydi ve Bülent Arınç o

zaman mecliste; "Biz Kürtlerin hakkını, hukukunu tanıyacağız" diyordu.

Bizim açımızdan bunun hukuki bir yönü yok. Tamamen siyasal bir karar olduğunu düşünüyoruz.

- Özgür Gündem'in tarihine baktığımızda birçok çalışanın katledildiğinden, bürolarının bombalandığından bahsedebiliriz...

- '90 yıllarda şöyle bir konsept vardı: Özgür Gündem çalışanları daha 6-7. gününde hunharca katlediliyorlardı. **Musa Anter** ve **Hafız Akdemir** gibi onlarca isim var. Bizim 76 tane gazeteci arkadaşımız katledildi.

2000'li yıllara geldiğimizde devlet konsepti değiştirdi. Arkadaşlarımız katledilmiyorlar ama bu sefer cezaevlerine atılıyorlar, tutuklanıyorlar. Onlarca yıl ceza ile karşı karşıyalar. Mesela **Azadiya Welat** gazetesinin yayın yönetmeni **Vedat Kurşun**'a 166 yıl ceza verdiler.

'90'lı yıllarda gazeteci arkadaşlarımızı katleden Çiller, Demirel bugün piyasada yoklar; ama biz özgür basın çalışanı olarak o arkadaşlarımızın mirasını devraldık. Bugün bütün bu baskılara, tutuklamalara, gözaltılara rağmen yine yayınıımızı sürdürüyoruz. Ama onlar tarihten silindiler ve silinecekler. Tarih ve halk onlardan hesap soracak.

Baskılara rağmen bugün AKP'nin

şiddeti karşısında asla geri çekilmiyoruz. Çünkü önümüzde bu bedelleri ödeyen arkadaşlarımız, 20 yıllık bir gelenğimiz var. '90'lı yıllarda katlediyorlardı, bombalıyorlardı. Bugünse onlarca arkadaşımızı cezaevlerine atıyorlar. **Sadece yöntemleri değişti ama bizim açımızdan bir şey değişmedi.**

- Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

- Öncelikle verdiğiniz destek açısından siz ve sizin şahsınızda tüm sosyalist devrimci-demokrat basından dostlarımıza çok teşekkür ediyoruz. Bu yolda yalnız olmadığımızı biliyoruz. Gazetelerimiz bombalanırken de, dostlarımız desteklemişlerdi. 20 Aralık 2011'de tutuklanırken, gazete binamız basılırken, yayın yapamaz hale gelirken de bize destek vermişlerdi. Dolayısıyla bütün bu desteğin farkındayız, bu destek için de sizin şahsınızda bütün dostlarımıza şükranlarımızı sunuyoruz.

TKP/ML tutsaklarının açlık grevi devam ediyor

H. Merkezi: TKP/ML TİKKO dava tutsaklarının, PKK ve PAJK'lı tutsakların açlık grevlerine omuz vermek amacıyla başlatmış oldukları açlık grevleri devam ediyor. Tutsak yakınlarından aldığımız bilgilere göre TKP/ML TİKKO dava tutsaklarının açlık grevleri **Kandıra**, **Erzurum**, **Edirne**, **Gebze**, **Tekirdağ**, **Sincan** ve **Bakırköy** Hapishanelerinde devam ediyor. Tutsakların talepleri şöyle:

- 1) *A. Öcalan üzerindeki tecrite son verilsin, sağlık, güvenlik, özgür haberleşme koşulları sağlansın!*
- 2) *Anadilde eğitim ve anadilde savunma hakkı tanınsın!*
- 3) *Kürt ulusal güçlerini, devrimci, demokratik kurum ve kişileri hedef alan devletin askeri ve siyasi saldırıları durdurulsun!*
- 4) *Kürt ulusunun kendi geleceğini tayin etme hakkı kabul edilsin!*

"Halkın sanatçısı halkın savaşçısıdır!"

34 Kürt köylüsünün katledildiği Roboski'de klip çekimi yapan sanatçı **Pınar Aydınlar** ve **Mezopotamya Kültür Merkezi Sinema Birimi'nin** Bölge Jandarma Komutanlığı tarafından tehdit edilmesi **19 Mart** günü İHD İstanbul Şubesinde bir basın toplantısı ile protesto edildi. Tüm baskı ve saldırılara inat tüm basın emekçilerinin Newroz'unu kutlayan **Pınar Aydınlar** Sivas katliamında oldu gibi Roboski katliamının da zaman aşımına tabi tutulduğunu, gündemden düşürülmek istendiğini ve zihinlerden silinmek istendiği belirtti.

Sağ'ın ardından klip yönetmeni **Kazım Öz**, çekimler sırasında bölge halkıyla bir araya geldiğini ve bunun jandarma nezdinde rahatsızlık yarattığını belirtti. Diğer yönetmen **Fırat Yavuz** ise "Katliamı gerçekleştirenler bugün klip çekimleri sırasında bize ve köylülere yönelik tehdit savuranlardır" dedi.

Karanlığa mum yaktılar!

İstanbul: Dersimli kurumlar talepleri için bu hafta da Perşembe günü (29 Mart) Taksim Galatasaray Lisesi önündeydiler. **Alibeyköy Dersimliler Derneği**, **Dersim Gazetesi**, **Munzur Çevre Derneği**, **Pertekliler Derneği** ve **Seyit Rıza İnsiyatifi**, taleplerini 2. kez haykırdı. "Katil devlet hesap verecek", "38 sürüyor, Dersim direniyor" vb. sloganlarının atıldığı eylemde "Ayıptır, günahıdır, zulümdür" dövizleri açıldı.

4 Mayıs'a kadar eylem yapma kararı alan Dersimli kurumlar yaptıkları basın açıklamasında devletin tek dil, din, ırk söylemlerine değinerek, son zamanlarda yaşanan katliamlara ve Sivas davasında verilen zamanaşımı kararına dikkat çektiler. Açıklamayı **Gülhan Şeroğlu** okudu. Basın açıklamasının ardından Dersimliler oturma eylemi yaptılar ve mum yaktılar. Yaklaşık yarım saat süren oturma eyleminde Zazaca türküler söylendi, ağıtlar yakıldı ve zılgıtlar çekildi.

15 kadın gerilla yaşamını yitirdi

Erzincan: Devlet, baharın gelmesine yakın askeri operasyonlarını yoğunlaştırmaya başlamış ve "KCK operasyonları"ndaki "hızımı" gerillaya dönük katliamlarında da göstermiştir.

Devletin baharın başlangıcıyla gerillaya dönük giriştiği bir operasyon da Sêrt-Hawêl (Baykan) ile Bedlîs-Xizan (Hizan) ilçeleri sınırında bulunan Çeltikli Köyü kırsalında yaşanmıştır. 24 Mart'ta yaşanan çatışmada 15 kadın HPG'li gerilla yaşamını yitirmiştir.

Kadın gerillalar, Kürt ve kadın olmanın savaşçı olmak anlamına geldiğini bilenlerdi. Kürdistan'a reva görülen zulme

karşı, savaşın en kızgın alanlarına özlemlerini taşıyanlardı. Onlar bu halkın en onurlu parçasıydı. Toplumun çizdiği "kadın" duvarlarını yıkanlardı.

Halk, mücadelede öne atılan kadın gerillaları bağrına bastı ve cenazeleri sahiplendi. Her bir gerillanın cenazesi, binlerce insan tarafından karşılanmış ve cenazeleri eylem alanına dönüştürülmüştür. Savaşın en ileri ve en sıcak bölgesini seçen bu Kürt kadınları, Kürt halkının mücadelesinde yerini alacaktır.

“Birleşelim, mücadele edelim!”

Mêrdin: “KCK operasyonları” adı altında binlerce insana uygulanan gözaltı ve tutuklama terörünün etkilediği kesimlerin başında emek örgütü sendikalar geliyor. Hele de söz konusu sendika, T. Kürdistanı'nın “en tehlikeli” gördüğü ve bu yüzden de operasyonlarını etki etmediği bir yerse... Yani Şirnex'te... KCK operasyonlarının bölgedeki çalışmalara etkisini **KESK Şirnex Şube** ile konuştuk.

- KCK operasyonları kapsamında KESK'e yönelik gerçekleştirilen baskı ve tutuklamalardan Şirnex KESK de “payına düşeni” aldı. Şu anda Şirnex KESK bünyesinde tutuklu bulunan sendikacıların durumu nedir?

- KESK'te alınan arkadaşların hepsi yönetici, üye ve aktivist arkadaşlardı. 2009'da Cizira Botan'dan BES üyesi 1 ve Eylül ayı itibari ile 4 arkadaşımız alındı. Eğitim-Sen şube başkanımız, üye arkadaşımız, Eğitim Destek Evi üyesi arkadaşımız da alındı.

Bu sürecin öncesi vardı. 2-3 yıldır aktif bir şekilde sürece müdahale eden bir örgütlenme içerisindeydik. Hemen hemen her hafta bir eylem içerisindeydik. Bu örgütlenmeden dolayı son bir yıldır üzerimizdeki baskılar arttı. Soruşturmalar açılmaya başlandı, emniyete çağırılmalar, ifade almalar başladı ve tutuklamaların zemini oluşturuldu. 2009'daki süreç böyle oluşturuldu ve yine 2011 yılında böylesi bir süreç oluşturularak tutuklamalara zemin hazırlandı.

Tutuklamalar ilk önce Şirnex'te başladı. Şirnex Emek Platformu faal bir durumda, her soruna hemen refleksi gösteren bir konumdaydı. İddianameler daha önce hazırlanmıştı. Buradan bu tutuklamaların daha önceden planlandığı belli oluyordu. Medyada daha önce kimin tutuklanacağı konuşuluyordu. Haziran

ayında yayınlarda çıkıp, Eylül ayında tutuklamalar oldu.

Tutuklamaların hedefinde Kürt sorununa yönelik söyleyecek sözü bulunan herkes vardı. Yerelden başlayıp ülke geneline yayılan bir furya başlatıldı. Hedef dediğimiz gibi muhalefet eden herkesin alınması idi.

- Son birkaç yıldır Şirnex KESK'in sendikal alanları yoğunlaştırmasından sonra gerçekleşen tutuklamaların KESK'in şu anki mücadelesine bir etkisi oldu mu?

- Mutlaka etkisi oldu. Kendi iş kolundan söyleyeyim, istifalar oldu. Bizim iş kolumuzda batıdan gelen, Türk arkadaşlar vardı. Diğer sendikaların “sizi de tutuklayacaklar” yönlü açıklamaları zaten önyargılı gelenleri etkiledi. Bölge insanı olarak biz kendi net durumumuzu sergilemeye devam ettik. Basın açıklamaları, açlık grevleri ile süreci göğüslemeye çalıştık.

Konfederasyon olarak pasif kalındı. Hukuksal noktada da pasif kalındı. Bir şube başkanının tutuklanmasına rağmen aradan 1 hafta geçtikten sonra gelebildiler.

Kara bir propaganda söz konusu sendikal örgütlenmeye yönelik. Teröristlerin sendikası olarak lanse edilmeye çalışılıyor. Biz bunlar karşısında insanlara gidip onları ikna etmeye çalışıyoruz. Büyük oranda başarılabiliyoruz, ancak herkese ulaşmamız mümkün olmuyor.

- Bu süreçte gerçekleşen operasyonlara ve tutuklamalara karşı tavrınız ne oldu? Neler yaptınız?

- Tutuklamalardan sonra basın açıklamaları yapıldı. Ama şu an basında hiçbir şey gösterilmiyor. Sadece yerel basında çıkabiliyor. Açlık grevi yaptık, kimsenin haberi olmadı. Komşu illerdeki sendikaların da haberi olmuyor. Ayrıca genel merkezden de bu yönde pasif bir durum var. Her şey lokal kalıyor.

22 Ekim'de bölgesel bir miting vardı. KESK tutuklamaları ilk Wan'da başladı. Oldukça kapsamlı bir

tutuklama dalgasıydı. Bu tutuklamalara yönelik Wan'da bir miting düşünülmüyordu. Daha sonra Şirnex'teki tutuklamalar olduktan sonra mitingin Şirnex'te yapılmasına karar verildi. Biz bütün hazırlıklarımızı yapmıştık. Yerelde oldukça iyi örgütlenme çalışması yapmıştık. Tutuklamalara yönelik bu bölge mitingi ile oldukça güçlü bir tepki vermeye hazırlanmıştık. Ancak mitingden birkaç gün önce bölgede meydana gelen yoğun çatışmalardan dolayı, miting valilik tarafından engellendi.

Bu mücadele kısa süreli bir mücadele değil. 2001'den bu yana burada sendikal faaliyet sürüyor. Ancak 2008'den bu yana yoğunlaşmanın olması sorumluluk ortaya çıkardı ve bu da eylem ve etkinlikleri ortaya çıkardı. Daha sonrasında tutuklamalar gerçekleşti. Bu tutuklamalar sadece bir kuruma değil, muhalif olan, sesini çıkaran herkese karşı yapılmış bir saldırıydı. Miting yapılsaydı buradaki bütün kurumlar üzerinde çok önemli bir etkisi olacaktı. Ancak valiliğin hukuksuzluğu yüzünden ilk önce tarihi ertelendi, daha sonra valilik ile sözcülüğümüz arasında yapılan görüşmede, yapılacak mitingde saygı duruşunun olmayacağı, konserin olmayacağı, konuşmacıların valiliğin izin verdiği kişilerden oluşması yönlü talepler gelince arkadaşlarımız rest çekmiştir. Ertesi gün valilik mitingin iptalini duyurmuştur.

Dediğimiz gibi bu bir süreç meselesidir. Kesintiler olabilir. Bizler bu süreci diğer kurumlardaki arkadaşlarımızla birlikte daha ileriye taşıyacağız. Bu hükümet bugün var yarın yoktur, sendikal mücadele ise 100 yıllık bir süreçtir. Baskılar, tutuklamalar, şehitler vermiştir, yine de mücadelesine devam etmiştir.

Tek hareket ettiğimiz zaman kazanmak zordur. Yerelerde birliktelik olabilir ama Türkiye genelinde KESK'in geleneğinde var olan birliktelik hareket etme ilkesinin ortaya çıkması ve birlikte hareket edilmesi gerekiyor. Biz bugün burada maaşa yönelik bir saldırıyla ilgili bir basın açıklaması yapıyor sak diğer illerde de Kürt sorunu ile ilgili eylemler yapılmalı.

Yapılan eylem ve etkinliklerde süreci biz belirleyemiyoruz. Gündem sürekli değişiyor ve biz de sürece müdahale etmeye çalışıyoruz.

Tutuklamalar 2009'da başladı. Son 3 yıl içerisinde sendika yöneticileri, 2 milletvekili, 5 belediye başkanı, il meclis üyeleri, belediye meclis üyeleri, parti

yöneticileri, 500' ü aşkın seçilmiş kişiyle birlikte bini aşkın tutuklu var.

Tabii bunların arasında aranıp da bulunamayanları saymıyoruz. Onlar hariç bu kadar tutuklu var.

- Açlık grevi nasıl sonuçlandı? Sürece katkısını nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Arkadaşlarla birlikte değerlendirip birlikte karar vererek eylemi sonlandırdık. Basın buradaki olayları yansıtmıyor. Bütün DİHA muhabirleri tutuklandı, sesimizi duyuramadık. Genel merkezdeki arkadaşların haberi vardı. Telefonla arayıp bilgi alıyorlardı. Sürecin bize neyi göstereceği belli değildi. Her an her şey değişebiliyordu. Bu sebeplerden dolayı grevi sonlandırdık. Sürdürülebilirdi. Sürdürmemiz gerekiyordu. Eğer sürdürülebilseydi diğer birleşenleri de ileride dahil edebilirdik.

Eğer o süreç içerisinde iyi bir şekilde yansıtılsaydı farklı bir boyuta da taşıyabilirdik. Farklı örgütlülükleri de katabilirdik. Sadece burayla sınırlı olmasına rağmen baskılara da maruz kalıyorduk. Sivil polisler sürekli gelip kendilerini üyelerimize göstererek korku yaratmaya çalışıyorlardı. Ancak bu baskılar bizi yıldıramaz.

- Son olarak, mücadeleniz sadece tutuklamalara tepki yönünde mi gelişecek?

- Hükümet burada köylü kurnazlığı yapıyor. Güzel bir şeyler yapıyormuş gibi gösteriyor; ancak bunların altı bomboş. Mesela GSS'de sağlıkçılar ile halkı karşı karşıya getirecekler. 3 ay pirim ödeyemeyen sağlık hakkından yararlanamayacak. Kıdem tazminatının gaspından tutalım, sendikalar yasasına kadar bir bütün saldırılar iyi birer uygulama olarak gösteriliyor ancak içi boş bir süreçtir.

Emek, demokrasi, özgürlük mücadelesi çatısı altında hareket edeceğiz, şu an HDK var. Her ne kadar baskılar Kürdistan'da yoğunlaşmışsa da, bütün gözler kapanmışsa da, bana göre bu çatı bütün halklar ve emek mücadelesi veren herkes için çok önemlidir. Herkesin birlikte hareket edebilmesi için uygun bir alan. Değerlendirilmesi gereken bir yer. Birleşelim, mücadele edelim.

An Newroz

2012 Newroz'u, devletin Kürt halkına yönelik imha ve inkar saldırılarının "yeni konsept" adı altında bir kez daha güncellenmesinin bir dönüm noktası olarak yaşandı. 18 Mart ile startı verilen Newroz düşmanlığı, kendisini her eyleme gaz ve coplarla saldırısında, gözaltı ve tutuklama teröründe ve **Hacı Zengin**'in katil edilmesinde gösterdi.

ESKİŞEHİR

* Anadolu Üniversitesi'nde DYG'nin örgütlediği ve YDG'nin içinde olduğu gençlik örgütlerinin desteklediği Newroz'un yasaklanmasının mücadeleyi engelleyemeyeceği ve hapishanelerdeki yoldaşların bedenlerinin açığa yatırılması selamlanırken Newroz ateşi, "**Newroz Pîroz Be**" sloganlarıyla yakıldı. 500'ü aşkın öğrencinin katıldığı Newroz, direniş halaylarıyla devam etti.

* Saldırıları protesto etmek ve gözaltına alınanların serbest bırakılması için **Eskişehir HDK Gençliği** 23 Mart günü bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Bizler de **YDG** olarak Newroz'a katılan öğrencilerle röportaj yaptık.

- **Newroz'un yasaklanmasıyla ilgili olarak ne düşünüyorsunuz?**

- Saldırını genel olarak hükümetin Kürtler üzerinde baskı oluşturması ve bir savaş açılımı olarak görüyorum. Bundan sonra mücadelemizin daha içinde olacağız.

...

- Newroz'la birlikte artık gerillanın sahaya incek olması, AKP'yi tedirgin etmiş ve bu yüzden de AKP, halkın umudunu kırmayı planlamıştır. Kürtler artık Newroz'ları sadece 21 Mart'tan ibaret görmüyor. Bütün baharı, coşkuyla, bir serhildan havasında kutlamak istiyor. AKP'nin çekindiği nokta budur.

...

- Yasaklanmasının asimilasyon ve inkar politikasının bir ürünü olarak görüyorum. Bugün valilikler "Nevruz" kutlamayı biliyorlar. Kürt ulusunun yasaklara rağmen "Newroz"u Türkiye'nin dört bir yanında sahiplenip, alanlara çıkıp, kutlaması büyük bir umut verdi. Ben Rum asıllı biri olarak diğer azınlıkların da haklarını savunma ve mücadeleyi birleştirmesi gerektiğini düşünüyorum.

Bugün biz Paskalya Bayramı'nı bile kutlayamıyoruz. Anneannemin adı "Katarina" olmasına rağmen asimilasyon politikaları sonucu "Kadriye" demek zorunda kalıyoruz.

...

- Bu bir siyasi karardır. Biz 90-92-2012 Newroz'larımızı gördük. 2023 Newroz'unu da göreceğiz. Baskılar bizi yıldırmayacak! Bugün hapishanelerdeki yoldaşlarımızın, TKP/ML dava tutanaklarının vermiş olduğu desteği çok anlamlı buluyorum. Bugün Kürt ulusuyla birlikte alanlara çıkanları, direnenleri selamlıyoruz. Bugün Kürt ulusunun özgürleşmesi ile Türklerin de özgürleşeceğini düşünüyorum. (**Eskişehir YDG**)

İSTANBUL

Çapa: 22 Mart'ta İstanbul Üniversitesi

tesisi Çapa Kampüsü'nde yapılması planlanan Newroz'da kampüsün girişlerine "güvenlik" görevlileri tarafından etten duvar örüldü. Etkinliğin saati yaklaştığında kapıların tutulmuş olması yaklaşık 80 kişinin dışarıda kalmasına neden oldu. Bunu oturma eylemiyle protesto ettik. Polisin eylemimizi tüm provoke girişimlerine Newroz bir kez daha kutlanmış oldu. (**İstanbul YDG**)

Sarıgazi: 20 Mart Salı günü **Liseli YDG** olarak Newroz'un gelişini büyük bir coşkuyla karşıladık. Mehmetçik Lisesi önünde bir araya gelerek "**Newroz ateşiyle isyanı kuşan! Liseli YDG**" yazılı pankartımızı polisin tüm baskılarına rağmen açarak Demokrasi Caddesi'nde yürüyüş yaptık.

21 Mart günü "**Newroz özgürlüğe yürüyüştür**" diyen Sarıgazi halkı coşkulu bir şekilde Newroz'u kutladı.

Vatan İlköğretim Okulu önünde toplanan HDK Sancaktepe Girişimi ve Sarıgazi halkı "**Yasaklara inat Newroz özgürlüğe yürüyüştür**" yazılı pankart açarak Demokrasi Caddesi'ne doğru yürüdü. Coşkulu geçen eylemin ardından kitleye polisin saldırdı.

1 Mayıs Mahallesi: 22 Mart günü **Ataşehir HDK** bileşenleri tarafından **1 Mayıs Mahallesi**'nde Newroz kutlaması gerçekleştirildi. **Partizan**'ın da katıldığı kutlamada Kürt bir ana, anadolinde açıklama yaptı.

Gülsuyu: 18 Mart Pazar günü Kazhçeşme Meydanı'ndaki Newroz'a gidecek olan araçlar, Gülsuyu çıkışında polis tarafından engellenmiş, içinde Partizan'ın da bulunduğu kurumlar bu durumu Heykel'de yaptıkları bir eylemle protesto etmişti. **21 Mart**'ta BDP ve ESP ile örgütlediğimiz eylem öncesinde Partizan olarak Kaşgarlı İlköğretim Okulu önünden ortak kutlamanın yapılacağı Nurettin Sözen Parkı üzerindeki alana kadar yürüdük. (**Gülsuyu Partizan**)

İkitelli: 21 Mart'ta İkitelli PTT binası yanında, çevik kuvvetin baskısına rağmen Newroz kutlaması gerçekleştirdik. BDP'nin düzenlemiş olduğu bu etkinliğe biz de **Partizan** olarak destek verdik. Newroz bitiminde etrafı saran çevik kuvvet ile kitle arasında çatışma yaşandı. (**İkitelli'den bir ÖG okuru**)

DERSİM

Dersim'de çeşitli siyasi parti ve devrimci kurumlar tarafından düzenlenen Newroz kutlaması için halk Devlet Hastanesi önünden Seyid Rıza Parkı'na yüründü. Biz de **Partizan** olarak alanda yerimizi aldık ve "**Wesvo Newroz Pîroz be, Newroz isyandır isyan dağlarda**" pankartı açtık. (**Dersim Partizan**)

Pertek: Kurumlar Newroz kutlaması için Pazar alanında toplandı. Biz de

An Newroz

Partizan olarak alanda flamalarımızla yer aldık. Alanda Newroz ateşi yakıldı ve davul zurna eşliğinde halaylar çekildi.

(**Pertek Partizan**)

TUNCELİ ÜNİVERSİTESİ:

YDG'nin de örgütleyicisi olduğu Newroz kutlaması coşkuyla geçti. "**Kawaların Ateşi Dehakları Yakacak YDG-DÖDER-TÜÖD**" şiarlı pankartın açıldığı eylem Meslek Yüksek Okulu bahçesinde **20 Mart** günü gerçekleşti. (**Dersim YDG**)

DENİZLİ

21 Mart günü Esentepe Mahallesi'nde yapılan Newroz kutlamasında ilk göze çarpan bir yanda coşkun, diğer yanda da baskının olmasıydı. **HDK Gençlik Meclisi**'nde olmamız itibarıyla YDG flamalarıyla katıldığımız Newroz'da birçok sorun yaşadık. Flamalarla alana girmemiz bir saat kadar sürdü. Alana girişte flamalarımızı asmak istememizle flamalarımıza el konuldu. Kutlamalar devam ederken Newroz alanında polisin sözlü tacizleri devam etti. (**Denizli YDG**)

AMED

21 Mart Çarşamba günü Dicle Üniversitesi'nde de Newroz ateşi yakıldı.

MERSİN

BDP tarafından 20 Mart tarihine bir miting çağrısında bulunuldu. Ancak miting daha önce izin veren Mersin Valiliği son anda yasakladı. Devletin tüm yasaklamalarına ve baskılarına rağmen yurtsever halka tahammül edemeyen kolluk kuvveti kitle üzerine yoğun gaz bombaları ve TOMA'larla saldırdı. Akşam saatlerine kadar süren çatışmaya **Partizan** olarak biz de katıldık.

BURSA

BDP, EMEP, EDP, Partizan, ESP ve **SODAP** ile birlikte **21 Mart** günü Gökdere Bulvarı'nda binlerce kişi bir araya gelerek Newroz'u coşkuyla kutladık. Saygı duruşuyla başladı mitingimiz ve **Koma Mezopotamya**'nın söylediği türkü ve marşlar eşliğinde halaylarla sonlandırıldı.

KOCAELİ

20 Mart'ta Merkez Bankası önünden Perşembe Pazarı'na doğru yürüyüş yapmak isteyen kitleyi, polis barikatlar kurarak engelledi. Ardından polis barikatları önünde beş dakikalık bir oturma eylemi gerçekleştirdik. Polisin saldırı tehditlerine rağmen Merkez Bankası önünde toplanarak Newroz ateşi yaktık ve ateşin etrafında halaylarla, marşlarla coşkulu bir kutlama yaptık. Bu sırada faşist bir grup polis barikatı arkasından kitleye taşlarla saldırdı ve kitleden karşılık gelmesiyle geri çekildiler. (**Kocaeli Partizan**)

CEBECİ: 19 Mart günü Cebeci Kampüsü'nde de yüzlerce kişiyle Newroz kutlandı. Aralarında **YDG**'nin de olduğu gençlik örgütleri tarafından düzenlenen etkinlik başladıktan kısa bir süre sonra alanda gizli video çekimi yaptıkları tespit edilen sivil polislerle müdahale edildi. (**Cebeci YDG**)

HACETTEPE: 20 Ocak Salı günü Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde Newroz büyük coşkuyla kutlandı. **YDG**'nin de içinde olduğu **HDK Gençlik Meclisi**'nin örgütlediği eylem, sloganlar ve zılgıtlarla son buldu. (**Hacettepe YDG**)

ODTÜ: Newroz kutlamaları bu yıl **21 Mart** günü coşkulu ve kitlesel gerçekleşti. **Yeni Demokrat Gençlik** olarak bizim de destek verdiği Newroz için yemekhane önünden yurtlar bölgesine yürüyüş yapıldı.

TUZLUÇAYIR: 21 Mart günü Hacı Bektaş Veli parkı önünde toplanan devrimci, demokratik kurumlar Tuzluçayır'a doğru bir yürüyüş ve ardından bir kutlama gerçekleştirdi. Yürüyüş boyunca Partizan kortejinden "**Newroz pîroz be**", "Newroz isyandır isyan dağlarda", "**Kawa'ların ateşi Dehak'ları yakacak**", "Katillerden hesabı halk ordusu soracak", "**Roboski'nin hesabı sorulacak**" gibi sloganlar atıldı. Yürüyüşün ardından kitlenin Tuzluçayır'da toplanmasıyla devrim ve demokrasi şehitleri anısına saygı duruşu yapıldı. Etkinliğin bitimine yakın video çekimi yapan polis alandan kovuldu.

Newroz bu yıl, 21 Mart Çarşamba Buca Hipodromu arkasında kutlandı. Çalışmalarına haftalar öncesinden başlanan Newroz için Şiriyer Tansaş önünde toplanan HDK bileşenleri ve devrimci kurumlar, buradan Newroz alanına yürüyüş yaptı.

Yürüyüş kolunda yer alan **Partizan** ise Newroz'a "**Roja berxwedan û serhildana Kurd'a-Newroz pîroz be**" pankartıyla katıldı.

Devletin ve onun kolluk güçlerinin Kaypakkaya korkusu İzmir Newroz'unda da kendisini gösterdi. Polisler Partizan kortejinin girişi sırasında üzerinde Kaypakkaya'nın resminin bulunduğu dövize el koymak istedi. Partizan kitesinin tepki göstermesi üzerine polis dövizi geri vermek zorunda kaldı.

Göğün yarısı

“Koskoca” devlet, küçücük kızlardan ne ister?

Bu kez Bartın'da ortaya çıktı. İki harften ibaret ismiyle bir kız çocuğunun daha onlarca “koca” adam tarafından istismara uğradığını ve tecavüz edildiğini öğrendik. Ama (yine) daha çocuk için üzüntümüzü, tecavüzcüler-tacizciler hakkında öfkemizi yaşayamadan savcılığın yaptığı açıklama sarstı bizi.

Zaten Bartın Valisi **İsa Küçük**, hemen olaya “el koymuş”, tecavüz iddiasının doğru olmayabileceğini duyurmuştu. Ardından İl Milli Eğitim Müdürü **İsa Şeker** de olayın tecavüz değil, taciz olduğunu “tahmin ettiklerini” söylemişti. Bu iki İsa Beyler, sanırsınız ki hakkında taciz-tecavüz iddiası olan “adam”lardan biriydi de böylesine savunma pozisyonu almışlardı olay ortaya çıkar çıkmaz.

Ama tabii ki cinsiyeti malum yargı makamı hepsinin imdadına yetişmiş, “Yapılan tespit ve toplanan delillere göre, mağdure Ç.K.’nın zeka düzeyinin yeterince gelişmemiş olduğu, ailevi problemlerinin bulunduğu, anne ve babasının ayrılması neticesi psikolojik sorunlar yaşadığı, düştüğü bu durum neticesi bir çoğu **rıza dayalı** ilişkiler yaşadığı, bunlardan birinin (halk arasında anlaşıldığı şekilde) tecavüz niteliğinde gerçekleştiği, diğerlerinin ise cinsel istismar ve cinsel taciz mahiyetinde olduğu, soruşturmanın halen devam ettiği, mağdurenin bu aşamada koruma altına alındığı anlaşılmıştır” sözleriyle “suçlu”yu tespit etmişti: 14 yaşındaki ÇK!

Bu üç açıklamayı yapan da devletin temsilcileriydi. Yani “koskoca” devletin bu kurumsal temsilcileri 14 yaşındaki (üstelik kendi beyanlarına göre “zeka düzeyi yeterince gelişmemiş” olan) çocuğa, yaşadıklarının sorumluluğunu yükliyorlardı.

Bu duruma tepki gösterenlerin çoğunluğu (ki NÇ davasında da görülmüştü) yargıçlara “NÇ-ÇK (vd.) sizin kızınız olsa ne yapardınız?” diyorlar. Yargıçların-savcıların kişisel görüşlerini açıkladığı, vicdanlarını dinlemediği “savından” hareketle insanlık sorgulaması yapıyorlar. Evet, bir anlamıyla doğru, bu bir insanlık sınavı ve tüm İsalara ve yargıçlar bu sınavın eşliğine bile gelmeye layık değiller. Ama bir de temsil ettikleri kurumlar var ki bunların, onlar ne ister buncak çocuktan diye düşünmek gerekmez mi?

Yani “koskoca” devlet, 14 yaşındaki bir çocuktan ne ister? Onunla hesabı nedir? Cinsel istismarın failleri çok mu değerlidir bu koca devlet için de böyle akla ve vicdana zarar kararlar alır, açıklamalar yapar? Bakan NÇ davasında alınan karardaki şu ifadelerle “(NÇ) mağduresi olduğu olayın ahlaki radeetini müdrük olduğu”... Ne demek olduğunu, bırakalım o yaştaki çocuğu biz büyükler tarafından bile sözlüksüz anlaşılacak bir ifadeyle ne diye bu kadar büyük ithamlarda bulunmaktadırlar bu küçücük çocuklar için?

Devletin (ve kurumlarının) derdi elbette çocuklarla değildir. Onların istismara uğramasını kendine dert etmez, suçluları yakalayayım da cezalandırayım diye de düşünmez. Ama “şahsi” bir alıp veremediği de yoktur onlarla. Onların (bu mesele özgülündeki) tek derdi sistemlerini ayakta tutan en önemli temellerden biri olan patriarkayı yani erkek egemenliğini sürdürmektir. Bu da temel meselelerden **biri** olarak kadın katillerini, tacizcileri, tecavüzcüleri vb. koruyup kollamakla mümkündür.

Yoksa bu kararları alanlar, etrafımızda her gün gördüğümüz ve görebileceğimiz, belki de çoğunun o yaşlarda kız çocukları olan adamlardır. Bu adamların zihniyeti elbette önemlidir, onların felsefeleri tabii ki bir şey ifade eder. Ama işin esasını devlete hizmet, devleti temsiliyet oluşturur. Dolayısıyla da zihniyetleri ve felsefeleri devlet tarafından belirlenmiştir.

Düşünsenize, katillere, tecavüzcülere caydırıcı ve hak ettikleri cezalar verilse o vakit kim toplumun yarısını oluşturan kadınları devlet adına, devletin evlerimizdeki-sokaklardaki kadın üzerindeki iktidar organları olarak susturacak? Yani kısacası mesele, sistemin (dolayısıyla erkek egemenliğinin) bekası ise kız çocukları teferruat olarak kalmaya devam edecek!

* Ahlaki kötülüğünün farkında olduğu

İstanbul'da bu yıl 8 Mart bir başka geçti

Bu yıl, Devrimci 8 Mart Platformu'ndan ayrılarak İstanbul Kadın Platformu ile yürüme kararı aldık. Bizim açımızdan kolay bir karar olmadı bu. Kadınlarla defalarca toplantı aldık, tartışmalar yürüttük. Nedenlerini daha önce açıkladığımız bu kararı aldık sonuç olarak.

Yaklaşık 1 ay süren bir çalışma yürüttük. Eksikliği, gediği çoktu bu çalışmaların. Ancak biz deneyimlerimizi yazarsak, bu eksiklerimizi daha net görürüz dedik. Oldukça hareketliydik. Durağan, parçalı duruşumuza da bir müdahale niteliğindedeydi aynı zamanda. Coşkunumu ve ivmemizi artıran bir süreçti. Bu açıdan da paylaşmak ve bu tabloyu büyütme gerekir dedik. Ve İstanbul YDK olarak deneyimlerimizi yazmaya karar verdik.

Kadın çalışmasının “sırrı”: Kitle çalışması

Şunu söylemek hiçbir zaman abartı olmayacaktır: Bir örgütlülük yaratmak için kitle çalışması yapmak bir kere esassa, kadın örgütlenmesi yaratmak için kitle çalışması yapmak en az iki kere esastır. İşte bu yüzden bu 8 Mart'ta yaklaşık 1 ay boyunca kitle çalışması yapmaya karar verdik.

Yönelim belirleme: 8 Mart çalışmalarımıza start vermeden önce, 1 ay boyunca yapacağımız kadın çalışmasında neyi gündemleştireceğimizi belirlemiş olmamız, çalışmamızın en olumlu yönlerinden biri oldu. YDK'nın merkezi olarak belirlediği gündemleri biz de alanımızda gündemleştirdik. Bu konu ile ilgili toplantılar gerçekleştir-

memiz ve bir eğitim çalışması düzenlememiz çalışmalarımızın niteliğini artırırken, konular üzerine derinleşmemiz giderilmesi gereken bir eksiklik olarak karşımızda duruyor.

Kadın Koordinasyon-

ları: 8 Mart çalışmalarını planlayacak, işleyip-işlemediğini kontrol edecek kadın koordinasyonları oluşturduk. Bu koordinasyonlar, kendi aralarında haftalık toplantılar alarak, değerlendirmeler yapıyordu. Ancak 8 Mart çalışmamızda çalışmalarımızı aksatan olgulardan biri, koordinasyonlarımızın zamanla işlevsizleşmesi oldu.

Ancak bu “işlevsizleşme”, kadın koordinasyonlarının gereksizliğinden doğan doğal bir sonuç değil; bizlerin koordinasyonun işlevlerini yerine getirmede yaşadığımız eksikliklerden kaynaklıdır. Elbette bu durumu da “eksiklik” diyerek sığlaştırmamak gerekiyor. Çünkü bu “eksikliğin” kökeninde; kadınlar olarak binyıllardır “eksik etek” olarak görülmemizin bir sonucu olarak hücrelerimize işlenmiş olan o “**edilgenlik**” zehri yatmaktadır.

Beklemecilik, kendine güvensizlik, ertelemecilik ve “birileri” olmadan çalışma yürütememe (*her ne kadar bu beklenen “birileri” kadın da olsa, burada yaşanan durum da edilgenliğe denk düşen bir durumdur*) halleri; bu 8 Mart sürecinde de sıklıkla yaşadığımız sorunlar oldu.

Koordinasyonlar 8 Mart gibi süreçleri kadınlarla alanda karşılamak gibi çalışmalarımızın programlı ve planlı bir şekilde ilerlemesini sağlar. Bu doğru. Ama eksik. Koordinasyonlar aynı zamanda bizi geliştirir ve edilgenliğimize bir darbe vurarak kadın mücadelemizin öznesi haline getirir.

İşin bir yüzü edilgenlik meselesi iken, diğer yüzü de **erkek egemenliğinin içimizdeki yansımaları** olmaktadır. “Ben kadın çalışmasını içselleştiremedim” cümlesiyle özetlenen bu durum, bizim kendimizde

değiştirmemiz için savaşmamız gereken yön olarak önümüzde durmaktadır.

Ev çalışmaları: Kadın çalışmamızın en vazgeçilmez yönlerinin başında **ev çalışmaları** geliyor.

Ne yazık ki “*Dünya erkeğin evi, ev kadının dünyası*” söylemi yakıcı bir gerçeklik olarak karşımızda duruyor ve yaşamdaki varlığını koruyor. Bu yüzden biz, kadının “dünyasına” girmek zorundayız –ki zorundayız- bunun yolu da ev çalışmalarından geçmektedir.

Kadının yaşamının parçası haline gelmek ve kadını, kadın kurtuluş mücadelesinin parçası haline getirmek için en etkili yöntem bu olmuştur. Dolayısıyla 8 Mart çalışmaları boyunca da temel aldığımız yöntem oldu. Yüzlerce ev gezererek, yüzlerce kadınla sohbet ederek hazırlandık bu sürece. Çok şey duyduk, öğrendik kadınlardan ve çok şey anlattık onlara.

11 Mart'ta alandan izlenimler...

Bu yıl, İstanbul Kadın Platformu ile yürüme kararını almamızın somut bir sonucu olarak “**erkekli-erkeksiz 8 Mart'ta alanlara çıkma**” tartışmaları da çalışmalarımızı etkiledi. Her ne kadar bu durumun bizim için **ilkesel olmadığını** ve 8 Mart gündeminin bu eksende tartışılmasının **yanlış olduğunu** bilsek ve tartışmalarımızda bunu dillendirsek de; bu konunun çalışmalarımızın zorunlu bir tartışma konusu haline gelmesini engelleyemedik.

Evet; kadın emeğine dönük saldırılar derinleşirken, kadın cinayetleri sürerken, örgütlü olmak kadına haram kılınırken bizim bu tartışmaları yürütmemiz ve emekçi kadın mücadelesinden çok bu mesele üzerinde **mücadele** etmemiz **eksikliği**; **yetersizliğimizin göstergesi**ydi. Ancak aynı zamanda bir **ihtiyaç** ve içimizdeki erkek egemenliğinin teşhiri anlamında bize çok katkıda bulundu. Kendimizi ve en yakınlarımızdaki insanları bu süzgeçten geçirmeye başlamıştık.

Gelelim 11 Mart'a... Onbinlerce kadın vardı alanlara çıkan ve herkes kadın emeğinin yok sayılmasına, şiddete, homofobiye ve kadın kimliğine saldırılara karşı çıkıyordu. “*Kadın kadınaydık ve politika ile uğraşyorduk!*”

DOSYA

Kadınlara karşı her türlü ayrımcılığın ortadan kaldırılması ile kadına yönelik şiddet ile etkili bir mücadele verilmesi arasında organik bir bağ vardır.

Aile, mevcut sistemin temel yapı taşıdır ve üretim tarzıyla sıkı bağlar taşımaktadır. Sistemin kendini sürdürebilmesi için aile kurumunun korunup kollanması kritik bir noktada durmaktadır. Hele de Türkiye gibi feodal kültürün hegemonyasının büyük oranda devam ettiği ülkelerde, aile daha fazla kutsanmakta, aile içerisindeki bireyler, esasta da kadın yok sayılmaktadır.

Kadın sadece aile içinde, aile olgusunun ortaya çıkardığı görev, çıkar ve sorumluluklarla anılmaktadır. Ailenin reisi, temsilcisi, tek iktidar odağı vs. olan erkeğin ihtiyaçlarını karşılamak ve yeni nesiller yetiştirmek kadının ailedeki bu anlamda da toplum içerisindeki önde gelen misyonu olarak görülmektedir. Bu bakış açısı kadına yönelik şiddetin, **özelikle aile içinde olanına**, meşruiyet kazandırmaktadır. Ataerkil anlayışa göre sadece aile içinde anlamlandırılan kadının, aile içerisinde gördüğü şiddet (kadınların çok büyük bir kısmı aile içerisinde şiddet görmektedir) normal, olağan vs. kabul edilmektedir.

Nitekim hâlihazırda yürürlükte olan yasa gibi Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun Tasarısı da bu anlayışın dışında değildir. En nihayetinde hukuk metinleri egemen bakış açısının ürünüdür ve bu kanun tasarısının da gerçeklikten bağımsız olacağını düşünmek mümkün değildir. AKP hükümeti, bu tasarının "reklamını" yaparken kadın örgütleriyle birlikte, kadına yönelik şiddetle etkili mücadele için bu tasarımı hazırladığını iddia etmiştir. Ancak meclise ulaştığı noktada kadın ör-

"Aile çıkmazı"nda kadın (1)

gütlerinin de katkı sunduğu yasa tasarısı ufak tefek (!) değişikliklere maruz kalmıştı. Bu değişikliklerle birlikte ayrıntılı olarak inceleyeceğimiz gibi yasanın temel amacı kadının şiddete karşı korunması değil ailenin korunması olmuştur.

Yasanın amaç kısmında ilk ortaya çıkan madde şu şekildeydi:

Madde 1: Bu Kanunun amacı, uluslararası sözleşmelere uygun olarak, kadınların ve ev içi şiddete maruz kalan bireylerin her türlü şiddetten korunması, işlenen şiddet eylemlerinin gereken özenle soruşturulması, cezalandırılması ve bu eylemlerden kaynaklı mağduriyet için tazminat sağlanması; şiddetin önlenmesi ve ortadan kaldırılması; kadınlara karşı her türlü ayrımcılığın ortadan kaldırılmasına katkıda bulunmak ve kadınların güçlendirilmesi yolu da içinde olmak üzere, kadın ve erkek arasındaki somut eşitliği teşvik etmek amacıyla alınacak tedbirlere ilişkin esas ve usulleri düzenlemektir.

Yasanın sonraki, yani bakanlık rötüşlü hali ise şu şekildedir:

Madde 1: Bu kanunun amacı; şiddete uğrayan veya şiddete uğrama tehlikesi bulunan kadınların, çocukların, aile bireylerinin ve tek taraflı ısrarlı takip mağduru olan kişilerin korunması

ve bu kişilere yönelik şiddetin önlenmesi amacıyla alınacak tedbirlere ilişkin usul ve esasları düzenlemektedir.

Yasanın amacını, yani dayandığı temel anlayışı özetleyen bu maddedeki değişikliklerin önemsiz, ufak tefek değişiklikler olduğunu söylemek imkansızdır. İlk maddedeki uluslararası sözleşmeler ifadesi yasanın sonraki halinde çıkarılmıştır. Uluslararası sözleşmelerin, devletin kanunu karşısında daha üstün olduğu TC Anayasası'nda yer alan bir ilkedir (Anayasa Madde 90).

Ancak birçok insan hakkı ihlalinde olduğu gibi kadın hakları açısından da devlet ısrarla insan hakları lehine olan uluslararası anlaşmaları yok saymaktadır. Bu kanun değişikliği için de "Kadınlara Yönelik Şiddet ve Ev İçi Şiddetin Önlenmesi ve Bunlarla Mücadeleye Dair Avrupa Konseyi Sözleşmesi" ne uyum sağlama meselesi kadın örgütleri tarafından önemli görülmüştür. Ancak bakanlık insan hakları lehine uluslararası sözleşmelerden korktuğunu, amacın daha ileri bir yasa yapmak olmadığını bu değişiklikle göstermiştir.

Sonraki kısımda ise kadına yönelik şiddete karşı mücadelede ne kadar "kararlı" olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur. Tasarının ilk halindeki kadına

yönelik şiddet eylemlerinin "gereken özenle soruşturulması, cezalandırılması ve bu eylemlerden kaynaklı mağduriyet için tazminat sağlanması;" gibi ibareler sonradan çıkartılmıştır. Yasanın bu şekilde değiştirilmesi kadına yönelik şiddetle mücadelenin nasıl olacağına ilişkin muğlaklığı sürdürmüştür. Şu anda aile içindeki şiddet eylemleri gereken özenle soruşturma bir yana; soruşturulmama, bu eylemlerin faileri çoğu kez cezalandırılmamaktadır.

AKP'nin iddiası bu durumu tersine çevirmektir. Ancak bu iddianın ne kadar samimiysiz olduğu ortadadır. Tam da beklediğimiz gibi bu yasa yürürlüğe girdikten sonra da aile içi şiddet gereken özenle soruşturulmayacak, cezalandırılmayacak, şiddete uğrayanların zararları giderilmeye çalışılmayacaktır.

Bakanlığın yasa tasarısının ilk halini değiştirirken hareket ettiği saiki en net biçimde ortaya çıkartan değişiklik ise son ifadede karşımıza çıkmaktadır. "Kadınlara karşı her türlü ayrımcılığın ortadan kaldırılmasına katkıda bulunmak ve kadınların güçlendirilmesi yolu da içinde olmak üzere, kadın ve erkek arasındaki somut eşitliği teşvik etmek amacıyla" gibi ibareler yasa tasarısının son halinde yer almamıştır. Bu ifadelerin çıkartılması da tesadüfi değildir. Kadınlara karşı her türlü ayrımcılığın ortadan kaldırılması ile kadına yönelik şiddete karşı etkili bir mücadele verilmesi arasında organik bir bağ vardır. Kadına yönelik ayrımcılık olgusu şiddeti yaratan unsurdur/şiddetin kendisidir. Kadın ezilen cins olarak görüldüğü sürece, kadın ve erkek arasındaki eşitlik sağlanmadığı sürece kadına yönelik şiddetin tamamen ortadan kaldırılması mümkün değildir. Bu çerçevede kadına yönelik şiddete karşı verilecek mücadele ile kadına yönelik ayrımcılığın ortadan kaldırılması çabası birbirinden bağımsız ele alınamaz. Eğer bu yasa değişikliğinin amacı şiddete karşı gerçekten daha etkili bir mücadele vermekse, ayrımcılıkla mücadelenin de yasanın amaç kısmında olması kaçınılmazdır.

Roboskili kadınlar: "Bu yıl 8 Mart'ı kutlamadık!"

Üçü de 17 yaşında evlenen **Safiye**, **Hayat**, ve **Jakira Enc** ile 28 Aralık'ta Roboski'de yaşananlar üzerine sohbet ettik.

Safiye: Mahalleden kadınların çığlıklarıyla uyandık. Televizyonu açtığımızda ölü ve yaralı sayısı alt yazı geçiyordu. Öğrenince katliamın olduğu yere kadar gittik. Diğer köylerden gelenler de vardı. Bayılanlar, ağlayanlar, kendini hırpalayanlar... Ölenlerin çoğu akrabamızdı.

Jakira: Bir tanesi kuzenimdi. Bombardımanı duyduk. Karşı taraf taburdu. Bomba seslerine alışmıştık. Durumu sonra öğrendik. Böyle bir şeyle karşılaşacağımızı düşünmüyorduk. Olaydan bir ay önce tabur komutanı "gidebilirsiniz" diye izin vermişti. O ay içinde sık sık gidip geldiler. Bu bir tuzaktı. Bir ay önce-

sinden planlanmış. Eve dönecekleri yolu kesmişler. Sınırı geçtikten sonra bombalamışlar. Sabah kalkıyorsun bir mahalleden birkaç tane ölü bundan daha kötü bir şey olabilir mi?

Hayat: Ya korucu olacaksın ya kaçakçı başka yol yok. Büyük şehirlere gittiler bir fayda etmedi, geri döndüler. Köyün yüzde 50'si korucu. İki kardeşten biri korucu biri BDP'li. Koruculuk sistemi davalarımızdan vazgeçirmek için, bunu biliyoruz. Şimdi kimsenin gönlü yok koruculukta...

Sohbetimiz biraz ilerledikten sonra konu 8 Mart'a geldi. Henüz 8 Mart mitingleri yeni olmuştu. Ve mitingler Roboskili kadınlara atfedilmişti. Yasta oldukları için 8 Mart'ı kutlamadıklarını söyleyen kadınlara kadın olarak neler yaşadıkları sorduk. Üçü de anne, üçü de

17 yaşında evlenmiş.

Jakira: 4 yıllık evliyim. 8. sınıfa kadar okuyabildim. Bizim burada 20 yaşına kadar evlenmemişsen, evde kalmışsın demektir ve "kimse almıyor" diye hemen söylenti çıkar. Evlenince de birinci yıl doğum yapmazsan kısır damgasını yersin. Kadınlar herhangi bir üretimde değil. Ev işi, çocuk vs. vakit geçirmek için de çorap, yazma, oya gibi işler yapıyoruz. Anlayacağımız tam bir açık hapishane.

Hayat: 21 yaşındayım ve 4 yıllık ev-

liyim ve bir çocuğum var. Ben de 8. sınıfa kadar okudum. Biz şanslıydık. Köyümüzde okulumuz var. Burada ev işinden başka yapacak işimiz yok ama zaman nasıl geçiyor anlamıyoruz. Ben Avon'un ürünlerini pazarlıyorum ek gelir olsun diye.

Safiye: Ben 37 yaşındayım. Bizim zamanımızda kız-

ların okuması yasaktı. O yüzden okuldan alındım. 17 yaşında evlendim ve 5 çocuğum var.

Onlara Emine Erdoğan'ın gelip analarla gözyaşı dökmesini de sorduk...

Jakira: Biz onu siyaset olarak algılıyoruz. Şehit aileleri yine de gidip dertlerini anlattı. Bizim için boş. BDP'liler sahip çıktı bize ilk andan itibaren. Olaydan iki ay sonra gelip başsağlığı dilenmesini samimi bulmuyoruz. Başbakan bizim için timsah gözyaşları döküyor.

Medine Memi davasında karar çıktı

H. Merkezi: Semsür Kalik'te (Adıyaman-Kahta), 3 Aralık 2009'da 40 gün kendisinden haber alınmadığı belirtilen **Medine Memi** isimli kız çocuğunun cesedi, ihbar üzerine katili aynı zamanda "babası" olan Ayhan Memi'ye ait evin bahçesindeki kümeste açılan iki metre derinlikteki çukurda bulunmuştu.

Cinayetle ilgili "baba" Ayhan Memi, "dede" Fethi Memi ve anne İmmihan Memi gözaltına alınmış, daha sonra tutuklanan dede Fethi ile baba Ayhan Memi hakkında, Adıyaman Ağır Ceza Mahkemesi'nde, "canavarca hisle veya eziyet çektirerek kasten adam öldürmek" suçundan müebbet hapis cezası istemiyle dava açılmıştı.

Medine Memi'nin cesedine, Malatya Adli Tıp Kurumu'ndaki otopsinin ardından İnönü Üniversitesi Turgut Özal Tıp Merkezi'nde mikroskopik inceleme yapılmış, buna göre kız çocuğunun elleri bağlı ve **canlı gömüldüğü** belirlenmişti.

Medine Memi davasının 22 Mart'ta görülen duruşmasında karar çıktı!

Adıyaman Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki davanın karar duruşmasına, Medine Memi'nin tutuklu yargılanan dedesi Fethi, babası Ayhan Memi ve avukatları katıldı. Katiller beraat taleplerini yineledi. Mahkeme heyeti, "canavarca hisle Medine Memi'yi tasarlayarak kasten öldürdükleri sabit görülen" sanıkların **ağırlaştırılmış müebbet hapisle cezalandırılmalarına** karar verdi.

Şakran'da kadın tutsaklara taciz

Ülkemiz hapisaneleri; işkencenin, tacizin ve tecavüzün adresi. Tecrit zaten bir işkenceyken bir de üzerine tacizler ekleniyor. Amed zindanları, Pozantı ve daha birçok hapisane ünlüdür işkenceleriyle.

Yeni açılan **Şakran Kadın Hapishanesi** de bu aşağılık üne ulaşmaya çalışıyor olacak ki, onursuz aramadan, su verilmemesine tacize kadar bütün işkencelerde "hızlı davranıyor". Hapishaneye ilişkin gözlemlerden birkaçı şöyle;

- Nakiller sırasında yapılan aramalarda iç çamaşırlarını çıkarmak istemeyen tutsaklar dövülerek darp edilip, saçları çekiliyor. Yerde tek-melendikleri, kıyafetlerinin zorla hatta yırtılarak çıkarıldığı yetmiyor-muş gibi hakaret ve tehdide de maruz kalıyorlar.

- Yine aramalar sırasında tutsaklar elle taciz ediliyor, çıplak arama dışında çeşitli vücut bölgeleri zorla aranıyor.

Tüm rızası ve arzusuyla bu suçu işleyen devletin ta kendisidir!

"Rıza" mı?

2002'de Merdîn'de 26 kişinin tecavüzüne uğrayan 13 yaşındaki N.Ç. için yerel mahkemenin "**rızası vardı**" gerekçesiyle verdiği hafifletilmiş cezaları Yargıtay 14. Ceza Dairesi, hukuka uygun bulmuş ve herhangi bir itirazda bulunmamıştı.

Sêrt'te dördü kardeş, 7 ilköğretim okulu öğrencisi kız çocuğuna 14-70 yaş arası onlarca erkek tecavüz etmişti. 10 Nisan 2010'da Siirt Cumhuriyet Başsavcılığı'nın talimatıyla, çocukların ifadelerinde adı geçen erkeklerden 100'ü sorgulanmıştı.

Buna benzer onlarca dava sayabiliriz artık. Tüm bu davalar ve bu davalarda alınan kararların çirkinliği, erkek egemen baskısı yetmezmiş gibi hemen her gün çocuğa yönelik istismar olaylarına bir yenisini daha ekleniyor.

Bunlardan biri de Bartın'da yaşanan olaydır.

Bartın'da 14 yaşındaki bir kız çocuğu, 22 kişi tarafından cinsel istismara maruz kaldı. Bu kişilerden 6'sı daha Savcılığa çıkarılmadan karakolda ser-

best bırakıldılar. Savcılığa çıkarılınca ne oldu diye sorarsanız... Savcılıktan da 14 kişi bırakıldı ve sonuç olarak bu davadan 2 kişi tutuklanıverdi!

Bunun üzerine olaya hemen "el koyan" pek sayın (!) yetkililer, adeta birbirleri ile yarışarcasına o "parlak ve zeki" dedektifvari açıklamalarını yaptı. Olayın açığa çıkmasının hemen ardından Bartın Valisi, tecavüz iddialarının doğru olmayabileceğini söylerken, İl Milli Eğitim Müdürü İsa Şeker de olayda "tecavüz değil tacizin söz konusu olduğunu tahmin ettiklerini" söyledi. Nereden biliyorsa? Muhtemelen tecavüz-cülerden duymuştur!

Esas açıklama savcıdan geldi: "...Ç.K.'nın zekâ düzeyinin yeterince gelişmemiş olduğu, ailevi problemlerinin bulunduğu, anne ve babasının ayrılması neticesi psikolojik sorunlar yaşadığı, düştüğü bu durum neticesi birçoğu rızaya dayalı ilişkiler yaşadığı, bunlardan birinin (halk arasında anlaşıldığı şekilde) tecavüz niteliğinde gerçekleştiği, diğerlerinin ise cinsel istismar ve cinsel taciz mahiyetinde olduğu, soruşturmanın halen devam ettiği, mağdurenin bu aşamada koruma altına alındığı anlaşılmıştır."

Taciz, tecavüz, kısacası istismarda "rıza" aranamaz, aranamaz!

Kanunlarda "rıza"ya yaş sınırlandırılması getirilse de çocuğa yönelik cinsel istismar gibi suçlar esasında zaten **zor** kullanılarak işlenir. Kaldı ki 14 yaşında, üstelik "zihinsel gelişim sürecini sağlıklı yaşayamamış bir çocuğun" rızasından bahsetmek; ancak ve ancak erkek egemen bir sistemin failleri aklamak amacıyla söylediği bir yalandır. Şimdiye kadar ortaya çıkmış tecavüz suçlarında kadını ve çocuğu "tahrik eden" olarak bulup bir sürü suçluyu aklatıldığı gibi...

Devlet bunu der, çünkü temellerini bu yozlaşmanın üzerinde sağlamlaştırır, buradan yükselir.

Peki ya halkın bu olay karşısındaki sessizliği?

Halk üç maymunu oynuyor. Haber kaynaklarına göre; Bartın'da adliye memurundan gazetecisine, polisinden sosyal hizmetler kurumu çalışanına kadar hemen herkes olayın "abartıldığı" görüşünde. "Tecavüz değil, tacizmiş" diyen de var, "Siz İstanbul'da buradaki olayı nereden duyduunuz?" diye soran da... Sokakta durum ya inkâr ediliyor ya da ahali böyle bir şey hiç yaşanmamış gibi davranıyor.

Şimdi soruyoruz; 14 yaşında bir çocuk, üstelik zihinsel gelişimi yaşatlarına denk olmayan bir çocuk nasıl rızaya dayalı ilişki kurabilir? Böyle bir olaydan, bu kadar organize bir olaydan bir türlü haberi olmayan(!) köy ahalisine de bu soruyu soruyoruz. Her evde bir istismar öyküsü olduğu halde gün yüzüne çıkarılabilenlerin sayısının tam tersi oranda olması nasıl bir ikiyüzlülüğe bu çocuğun yaşadıklarının bugüne kadar fark edilmemiş gibi davranılması da aynı anlayışın ürünüdür.

Yüzleşmek en zor olandır çünkü. Çünkü Ç.K.'nın tecavüzçüleri, sessiz kalan o toplumun önemli bir parçası, bizzat kendilerinden biridir.

Hiçbiri münferit değildir...

Tüm bu örneklerin toplam sayının yanında hiç kalması, bunların tesadüf değil, organize bir suç olduğunu gösteriyor. Tecavüzün rızayla da olabileceğine, çocukların rızayla ilişki kurabileceğine hükmedilen bir ülkede yaşıyoruz. Artık hesabını yapamadığımız bu suçların hesabını sormak için toplumun vicdaniyla hesaplaşmasına ihtiyaç var. Ülkemizde cinsel istismar, taciz, tecavüz gibi tüyler ürpertici suçların yoğun olarak yaşanmasının kaynağı olan feodalizmden ve faşist devletten hesap sorulmasına ihtiyaç var.

Dayağın çıktığı cennet sizin olsun!

H. Merkezi: "Dayak cennetten çıkmadır" sözünün altında en çok ezilen nedense hep biz kadınlar oluyoruz. "Yemeğin tuzu fazla olmuş" Dayak! "Çocuk niye ağlıyor?" Dayak! "Bu saate kadar nerelerdeydin?" Dayak!

"Kaşının üstünde gözün varmış, benden izin aldın mı?" Dayak!

Kadına yönelik şiddetin en yaygın biçimlerinden biri olan dayak için öyle aman aman bahanelere gerek yok bu ülkede.

İşte size birkaç yeni bahane:

AVM'ye gitmek...

Adana'da evlilik yıldönümünde eşine hediye almak için alışveriş merkezine giden **Rabia Duman** isimli kadın, eşinin şiddetiyle karşılaştı. Kocasını, "Oraya düzgün insanlar gitmez.

Sevgili mi bulmaya gittin" diyerek kadını 7 saat boyunca dövdü. Annesinin yanına sığınan Duman ise en kısa zamanda boşanacağını söyledi. Duman, 3 ay önce de eşinin kendisini yine sudan bahaneyle dövdüğünü, kıskançlık yüzünden kendisini evden çıkartmadığını, telefonla bile konuşmadığını belirtti.

Duman'ın şiddet uygulayan eşi hakkında açtığı davada, 6 yıl hapsi isteniyor.

Başını örtmek...

İstanbul Kağıthane'de yaşayan **Yeşim Müstecep** isimli kadın, 15 yıllık eşi tarafından kapandığı ve namaza başladığı gerekçesiyle şiddete uğradı.

Müstecep, ifadesinde "Yaklaşık 1 ay önce kapanıp, namaza başladım.

Ancak eşim bu durum karşısında 'Neden başını kapattın? Ben seni bu şekilde yanımda dolaştırmam, pis şişko' diyerek beni aşağıladı. Kötü muamelede bulundu. Döverek yaraladı' dedi. İstanbul Cumhuriyet Savcılığı, Sefer Müstecep hakkında "kötü muamele" ve "basit yaralama" suçlarından 2 yıl 2 aydan 7 yıla kadar hapis cezası istemiyle dava açtı.

Dışarı çıkmak...

Konya'da misafirlikten dönen bir çocuk annesi D.E eşinden "izinsiz dışarı çıktığı" gerekçesiyle eşi tarafından şiddete maruz kaldı. Mahalle sakinlerinin çağırıldığı ambulansla hastaneye kaldırılan kadının sağlık durumunun iyi olduğu belirtilirken eşi gözaltına alındı. Daha önce de eşi tarafından darp edilen D.E. polise verdiği ilk ifadesinde kocasından şikâyetçi oldu. Olayla ilgili soruşturma sürüyor.

Tutsak öğrenciler serbest bırakılsın!

Hepimizin bildiği gibi faşizmin saldırılarının boyutu ya da kullanılan araçlar egemen sınıfların ihtiyacına göre farklılaşabilmektedir. Bu farklılaşma devrimci gençlik örgütlenmeleri açısından da faaliyetleri şekillendirici bir noktada durmaktadır/durmalıdır. Bir başka deyişle egemen sınıfların saldırılarının biçim ve boyutuna uygun politikalar belirlemek ve bu politikalar doğrultusunda harekete geçmek gerekmektedir.

Bilindiği gibi bir süredir devlet tarafından artık birçok kesimin gözüne batan, bir tutuklama furçası başlamıştır. '90'lı yıllarda faili meçhul cinayetler ülkesine dönen Türkiye son yıllarda "operasyonlar" ülkesine dönmüştür. Bu tutuklamalar çoğunlukla Kürt Ulusal Hareketi'ne yönelmiş durumdadır. Ancak çok daha geniş bir kesim tutuklamalarla karşı karşıya kalmıştır ve kalacaktır. Daha öncesinde böyle bir tehlike ile karşı karşıya kalmamış reformist örgütlenmelerden, örgütsüz kişilerden tutalım da, akademisyenlere, avukatlara kadar herkes topun ağzındadır. Bu furyanın birçok kesimin gözüne batması esprisi de zaten buradan gelmektedir. Özcesi devlet bedeller ödenerek elde edilen hakları da çiğneyerek, başta toplumun en diri kesimi olan Kürt ulusu olmak üzere bir bütün muhalif güçleri ezmek istemekte ve en etkili araç olarak gördüğü saldırı biçimlerinden biri tutuklamalar olmaktadır.

Bu noktada tutuklu öğrenciler meselesi gerek devlet açısından gerek muhalif kamuoyu açısından daha farklı bir şekilde ele alınmaktadır. Hükümet cephesinden de sık sık dillendirildiği gibi egemen sınıflar gençlik kesimlerinden fena halde korkmaktadır. Bunun yanında toplumu şekillendirmenin en önemli

araçlarından olan eğitim-öğretim süreci yeniden yapılandırılmaktadır. Çok geniş bir öğrenci kesimi, hatta akademisyenler de bu süreçten fazlasıyla nasibini almaktadır. Hapishaneler öğrencilerle doldurulurken, okulların hapishaneye dönüşme süreci neredeyse tamamlanmıştır. Biraz olsun politik bakan, belli konularda duyarlı olan öğrenciler bile tutuklanma riskiyle karşı karşıyadır.

YDG'den imza kampanyası

Hal böyle olunca dün sadece devrimci, yurtsever öğrencilerin ve dar bir demokrat öğrenci çevresinin gündeminde olan tutuklu öğrenciler meselesi bugün çok daha geniş bir çevrenin duyarlılık alanına hitap etmektedir. Mahkeme süreçlerinde delil veya suç sayılan olguların da gittikçe saçma bir noktaya varması da (puşi takmanın, aşure dağıtmanın vs. suç sayılması, bazı öğrencilerin THKP-C üyeliğinden yargılanması gibi) meselenin gündemde kapladığı yeri artırmıştır. Boğaziçi, Galatasaray gibi demokrat bir ortamın olduğu ancak devrimci damarın zayıf olduğu üniversitelerde dahi örgütsüz birçok öğrenci tutuklu öğrenciler meselesini tartışmakta, hatta bu öğrenciler bir süredir sadece devrimcilerin gündeminde olan hapishanelerdeki koşullar, F tipi, Terörle Mücadele Yasası, Özel Yetkili Mahkemeler gibi olguları gündemine almaktadır.

Tutuklu öğrencilerin yarından fazlasının Kürt olması, KCK operasyonları kapsamında tutuklanmış olması da dikkat

çekicidir. Bu anlamda öğrencilerin tutuklanmasına karşı koymak aynı zamanda "KCK operasyonlarına", Kürt ulusuna yönelik saldırılara da karşı koymak anlamına gelecektir. Konferansımızda anlayış bazında yeniden ortaya koyduğumuz ulusal sorun cephesinden yaşanan saldırılar karşısında özne olma, Kürt ulusunun demokratik taleplerini sahiplenme açısından da tutsak öğrenciler gündemli çalışmalar yapmak anlamlı olacaktır.

Tüm bu nedenlerden kaynaklı Nisan başından Mayıs ortasına kadar sürecek bir imza kampanyası düzenliyoruz. Amacımız ulaşılabilecek bütün kesimleri kampanyamızın bir bileşeni haline getirmektir. Kampanya süresince çeşitli basın açıklamalarından, panel, forum vb. çeşitli araçlara kadar kampanyayı zenginleştirmek için yaratıcı ve disiplinli bir faaliyet örgütlemek hedefimizdir. Kampanya süresince taleplerimiz şunlardır:

- Tutuklu öğrenciler serbest bırakılsın!
- Özel Yetkili Mahkemeler kaldırılınsın!
- Terörle Mücadele Yasası kaldırılınsın!
- Üniversitelerde ve liselerdeki polis, ÖGB, idare baskısı son bulsun!
- Anadilde eğitim hakkı tanınsın!

(İstanbul'dan bir YDG'li)

Puşiye 25 ay sonra tahliye

H. Merkezi: Galatasaray Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümü öğrencisi **Cihan**

Kırmızıgül'ün puşi taktığı için "örgüt üyesi olmakla" suçlandığı davanın 8. duruşması Çağlayan'daki İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde 23 Mart'ta görüldü.

Duruşma öncesinde Kırmızıgül'ün ailesi ve arkadaşları adliye önünde bir eylem gerçekleştirdi.

Yeni Demokrat Gençlik'in de destek verdiği eylemin ardından Kırmızıgül'ün ders hocaları da söz aldı. Kırmızıgül'ün tahliye edilmesi yönünde kararı açıklandı. Kararın açıklanmasının ardından başta Kırmızıgül'ün ailesi olmak üzere tüm arkadaşları adliye sarayını bayram yerine çevirdi.

Ulm'de gençlik toplantısı

Almanya Güney Bölgesi Gençlik çalışmalarının toparlanabilmesi için **Yeni Demokratik Gençlik** olarak tartışma programları örgütlüyoruz. Güney Bölgesinin farklı alanlarından gelen arkadaşlarla **16 Mart Cuma** günü Ulm Tohum Kültür Derneği lokalinde bir araya geldik.

YDG merkezi kongre değerlendirilmesi yapıldıktan sonra bölgelerin sorunları ve çalışmalarımız noktasında tartışma yürüttük. Ardından alanda yapılabilecek ortak çalışmalar noktasında Güney merkezli bir eğitim kampı gerçekleştirme kararı alındı. Bu sene Güneyde yeni olarak uygulanan Güney Bölge Komitesi seçimi yapıldı ve toplantı bitirildi.

Marmara'da faşizme geçit vermedik!

Marmara Üniversitesi Haydarpaşa Kampüsü'nde 20 Mart tarihinde "Çanakkale Zaferini" anmak(!) için faşistlerin bir etkinlik yapacağını öğrendik. Haydarpaşa Kampüsü hariç tüm kampüslerde devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilere azgınca saldıran faşistlere Haydarpaşa'da etkinlik yaptırılmama kararı aldık. İrkçı, şoven propaganda yapmak isteyen faşistlerin etkinliklerine izin vermedik.

Marmara o sabah adeta bir OHAL durumuyla uyandı. 12.30'da yapılacak etkinlik için sabah saatlerinden itibaren kampüs içinde onlarca çevik kuvvet, sivil polis ve ÖGB okulda bulunuyordu.

Öğrenci Kolektifleri, TKP'li Öğrenciler, **Gençlik Muhalefeti** ve eyleme destek veren biz **YDG** ile **YDG**'den öğrenciler de okulda yerlerini aldı. Hukuk Fakültesi kantininde biraraya gelen öğrenciler karşısında çevik kuvvet çareyi(!) her yandan öğrencilerin etrafına barikat

kurmakta buldu.

Biz ise bu faşist propagandanın okulumuzda yapılmasına izin veremeyeceğimizi, yapılmaya çalışıldığı halde müdahale edeceğimizi duyurduk. Ayrıca okulun ortasında kurulan barikatlardan kaynaklı yüzlerce öğrenci mağdur oldu, derslerine gidemedi ya da okulun etrafından dolaşarak gitti.

Kitleden korkan sivil faşistler ise kampüsten çevik kuvvetin ve ÖGB'nin koruması altında ayrıldı. Bunun üzerine çevik kuvvet ve ÖGB de kurdularını barikatı kaldırdılar. Öğrencilerin alkış ve yuhalamaları eşliğinde okulun dışına çıktılar.

Biz de fakültenin içinde ajitasyon çektik ve sloganlarla toplu çıkış yaptık. Toplu çıkış sırasında "**Marmara Goristan Ji Bo Faşistan**", "Marmara Faşizme Mezar Olacak", "**Biji bratiya gelan**" vb. sloganlar atıldı. Kitle güvenlik nedeniyle Haydarpaşa'dan Kadıköy'e oradan da Altıyol'a kadar yolu kapatarak öğrencilerle beraber yürüdü!

(Marmara Üniversitesi'nden bir YDG'li)

Erzincan'da Newroz'a katılan YDG'lilere saldırın

Erzincan'da Newroz'un 18 Mart'ta kutlanması kararlaştırılmış, fakat yasaklanması üzerine **BDP, PSAKD Erzincan Şubesi** ve **Partizan**'ın da katıldığı bir basın açıklaması yapılmıştı. Newroz'un yasaklanmasını protesto amaçlı yapılan basın açıklamasına katılan **Yeni Demokratik Gençlik dergisi okuru 8 liseli arkadaşı** alandan başlayarak takip eden sivil polis; arkadaşlarımızı Cumhuriyet Mahallesi'nde kimlik kontrolü adı altında durdurmuştur. **24 EC 285** (gri renkli Renault Symbol) ve **24 AR 996** (beyaz renkli Ford Connet) plakalı araçlarla gelen sivil polisler; doğrudan arkadaşlarımıza hakaret ederek saldırıya başlamış, arkadaşlarımızı uzun bir süre darp etmişlerdir.

Daha sonra ise 19 Mart günü Sivas davasının zamanaşımına uğraması üzerine yapılan basın açıklamasında Yürüyüş dergisi okuruna da polis tarafından saldırılmıştır.

Son günlerde artan bu saldırılara karşı **Yeni Demokrat Genç-**

lik ve Erzincan Gençlik Derneği Girişimi olarak ortak bir basın açıklaması gerçekleştirme kararı aldık. YDG ve Gençlik Derneği Girişimi olarak 20 Mart günü gerçekleştirdiğimiz her iki kurumun sırayla yaptığı basın açıklamasında; Türkiye'de ve Erzincan'da yapılan baskı ve saldırıları teşhir edip, baskıların bizi yıldıramayacağını ifade ettik.

Yapılan basın açıklamasının ardından Erzincan **Özgür Gelecek** gazetesi okurları gazete irtibat büromuz önünde beklerken aynı iş hanında bulunan **Sabah gazetesi** ve **13 Şubat gazetesi** irtibat bürosu çalışanları, arkadaşlarımıza saldırmış ve arkadaşlarımızın karşılık vermesi üzerine önceden planlanmış bir şekilde birçok gazeteci olayı görüntülemeye çalışmıştır.

Arkadaşlarımızın ve iş hanında bulunanların müdahalesi üzerine olay sakinleştirilmiş ancak faşistler okurlarımız ve gazete irtibat büromuza açıktan tehdit havası yaratmışlardır.

(Erzincan YDG)

Üniversite sınavları kaldırılacak mı?

Ve Erdoğan müjdeledi: “Üniversiteye giriş sınavlarını kaldıracamız”. Kamuoyunda 4+4+4 eğitim sistemi tartışılırken, dahası kanun maddesinde üniversiteye giriş sınavının usullerini belirleme işini YÖK’e havale ederken, sanki kanun maddesinden haberi yokmuşçasına üniversiteye giriş sınavlarını kaldırmak da neyin nesi oluyor? Baştan derdimizi söyleyelim, ayrıntıları aşağıda açıklarız. AKP’nin sınav sistemini uzun vadede kaldırmak gibi bir hedefi var ama kısa vadede bu hedef hem gerçekçi değil hem de sınavları yaygınlaştırmaktan öte bir anlam taşımıyor.

Eğitim sisteminin kademeleştirilmesi ve Almanya örneği

Kanun taslağı/maddesi eğitimi kademeleştirmeyi amaçlıyor. Buna göre meslek tercihleri ikinci dört yılda yapılacak. AKP’nin alttan alta propaganda ettiği temel mantık benzer seviyedeki öğrencilerin bir arada eğitim görmesinin yararlı olacağıdır. Ancak gerçekler hiç de böyle değildir. AKP’nin savunduğu sistemin bir örneğini Almanya’nın uyguladığını ve uygulamadan geri adım attığını vurgulayalım.

Almanya’da öğrenciler dördüncü sınıfın ardından başarılarına göre akademik eğitim veren *Gymnasium*, mesleki ve teknik eğitim veren *Realschule* ve temel eğitim veren ve başarısı en düşüklerin gittiği *Hauptschule* şeklinde sınıflandırılıyor. Eğitimin kademeleştirilmesi Almanya’nın OECD ülkelerinin eğitim ortalamasının altında

AKP’nin eğitim sistemi oturduğunda uzun vadede üniversite sınavlarına ihtiyaç kalmayacaktır. Zaten ezilenler meslek ve teknik eğitimi veren okullara gittiği oranda toplumsal rolleri nitelikli işçi olduğunda üniversite küçük bir azınlık için gerekli olacağından sınavlar kaldırılabilir.

gerekiyor.

Türkiye’de getirilmeye çalışılan sistemin Almanya’dakiyle birebir örtüşmediğinin farkındayız ama temel mesele eğitimin kademeleştirilmesi. PISA testlerinde en yüksek puanı alan iki ülke olan Finlandiya ve Güney Kore’de 10. sınıfa kadar meslek tercihleri yapmadan aynı tip okullarda okuyorlar. Eğitimin bir bütün verilmesi, daha başarılıyken, AKP’nin eğitimi kademelendirmesi açıkçası bilimsel verilerle de uyumsuzdur.

İlköğretim paralı hale mi gelecek?

AKP’nin eğitim sistemini incelemeye devam edelim. AKP “ilköğretim devlet okullarında parasızdır” ifadesini çıkartarak, ilköğretimin paralı hale getirilmesinin önünü açmıştır. Artık özel üniversiteler, özel liselerden sonra özel ilkokulları da daha yaygın bir şekilde görebiliriz. Bunun anlamı elbette ki

zenginlerin çocuklarının kaliteli eğitim alarak, daha elit mesleklerde kendilerini göstermeleri iken, fakir olanlar ise kalitesiz eğitimin çamurunda debelenerek, kaderlerine düşenin işçi olmak olduğunu bilecek hayatlarına devam edecek.

Biz ezilen-

lere anlatılan bir hikâyeye varsa o da eğitimde fırsat eşitliğinin varlığıdır. Burjuvazi, liberal aydınlar sürekli olarak fırsat eşitliğini dillendirip dururlar. Fırsat eşitliğinin yok olması üzerinden çok sular aktı. Ancak AKP’nin getirdiği eğitim sistemi biçimsel olanı bile ortadan kaldıracak düzenlemeler getirerek, aradaki farkın derinleştirilmesi anlamına geliyor.

AKP geçmişte uygulanan ve başarısız olan uygulamayı geri getiriyor

AKP getirdiği eğitim sistemiyle ilk-

öğretime başlama yaşını 1 yıl erkene alıyor. Bununla birlikte okul öncesi eğitimin zorunlu eğitim dışına çıkarılması hedefleniyor. Okul öncesi eğitimin yararları ortaya çıkan pratiklerle bütün dünyada kanıtlanmışken, AKP’nin okula başlama yaşını bir yıl erkene alması en ufak bilimsel bir çalışmaya dayanmamaktadır. Akademisyenler de ısrarla bunun altını çiziyorlar.

Bu konuda AKP’nin herhangi bilimsel bir veriyi almadığının en açık kanıtı da daha önceden denenmiş ve başarısız olmuş bir uygulamayı getirmesidir. Ülkemizde 1983-1985 eğitim-öğretim yıllarında beş yaşındaki çocukların ilköğretime alınmaları denendi. Sonuç tamamen fiyaskoydu. Olan o dönem okula başlayanlara oldu.

Eğitimin 4 yıllık eşit aralıklara bölünmesinin de hiçbir bilimsel alt yapısı bulunmuyor. Bilimsel araştırmalara göre 7-11 yaş somut işlemler, 12 yaş üstü ise soyut işlemler dönemi olarak belirlenmiştir. Ve somut işlemler döneminin ortasında ilk dört yıl bitiyor. Öyle ki soyut işlemler dönemine girmeden bir çocuğun, bir öğretim kademesini bitirdiği bir ülke yeryüzünde yok.

İkinci dört yılın mesleki ve teknik yönlendirmeyi içermesi ise bilimsel anlamda mümkün değildir.

10 yaşında hangi mesleği seçerdiniz?

10 yaşındaki bir çocuk gelecekte hangi mesleği seçeceğine nasıl karar verebilir? Elbette 10 yaşındaki çocuk mesleğine karar veremez. Bunun için çok zeki olmak gerekmiyor, hatta normal bir zekâyâ sahip olmak bile gerekmiyor. Ancak eğitim sisteminde hedeflenen bu. Peki, çocuk karar veremeyeceğine göre kararı kim verecek? Tabii ki ailesi... Elbette ailenin maddi durumu bu kararı vermekte belirleyici olacaktır. Doğallığında da 10 yaşında çocuk işçilerin piyasaya çıkacağı bir toplumsal düzen bizleri bekliyor. Hani kapitalizm ilk dönemdeki vahşiliği yoktu, hani medenileşmişti. Bunların hepsinin bizlere anlatılan masallar olduğunu biliyoruz. Kapitalizm aynı vahşilikte devam ediyor, aradaki fark kendisini güncellemesindedir. Çünkü patronlara kalifiye eleman gerekiyor. Bu da asgari bir eğitimi şart

koşuyor. Eğer bu şartı koymasaydı, ege-menler okul okumanın gereksizliği üzerine vaaz vermeye başladılar.

Bu meselenin bir de Kürt ayağı olduğunu görmek gerekiyor. Kürt halkının sefalet içerisinde bir yaşama mahkûm edilmesi, anadilde eğitim görmediğinden kaynaklı başarı oranlarının düşük olmasından kaynaklı Kürt çocukları bu sistemde başarılı olma şansını hepten yitirmiştir. Ege-menler Kürt halkına nasıl ki cumhuriyetin ilk yıllarında uşaklığı reva görmüşlerse, şimdi de gün yüzü görmemesini reva görüyor. Bu eğitim sistemi aynı zamanda şovenizmin daha fazla yaygınlaşmasına da yol açacaktır.

Bir başka nokta da çocuk gelinlerin bu uygulamayla yaygınlaşacağıdır. Ayrıca getirilen eğitim sisteminin kız çocukların mesleki seçiminin onlara biçilen toplumsal rollerle alakalı olacağını kestirmek için kâhin olmaya da gerek yok.

TBMM kadın erkek eşitliği komisyonunun tespitine göre Türkiye’de çocuk gelinlerin oranı yüzde 31.7’dir. Normal şartlarda bu oranın düşürülmesi için adımın atılması gerekirken, sözde zorunlu eğitimi 12 yıla çıkarıp, son dört yılı okuma tercihlerinin arasında açık öğretimin bulunması kız çocuklarının/genç kadınların eve kapatılmasının da yolunu açmış oluyor.

Kaldı ki eğitimin kademeleştirilmesi ve okul standartlarının aynı olmamasından kaynaklı sınav sisteminin kısa vadede kalkmasından ziyade tüm kademelere yayılmanın nesnel zemini oluşturuluyor. Doğallığında ikinci kademe iyi okullara gidebilmek için bile dershaneye gitme zorunluluğunun önü açılıyor. Bu uygulama kısa vadede sınavların yaygınlaşması, dershanelere gitme yaşının düşürülmesine yol açacaktır.

AKP’nin eğitim sistemi oturduğunda uzun vadede üniversite sınavlarına ihtiyaç kalmayacaktır. Zaten ezilenler meslek ve teknik eğitimi veren okullara gittiği oranda toplumsal rolleri nitelikli işçi olduğunda üniversite küçük bir azınlık için gerekli olacağından sınavlar kaldırılabilir. Erdoğan’ın verdiği “müjdenin” alt yapısında bunlar var.

kalmasına yol açtı.

Bu sistemin en temel sorunu ilk dört yıldan sonra insanların başarılarına göre sınıflandırılması oluşturuluyor. Bu da sosyal anlamda adaletsizliği besleyen, büyüten bir işlev görüyor. Almanya’da veriler fazlasıyla çarpıcı: Ülkedeki Alman öğrencilerin % 35’lik bir kısmı en düşük seviye okuluna devam ederken Türkiyelilerde bu oran % 75’e çıkıyor. Buna karşın en üst seviyede de bu oranlar % 34 ile % 8 olarak yaşam buluyor. Burada Alman olanın daha zeki olduğu masalına inanmıyorsak, bu sistemin sorunlu olduğunu görmemiz

Suriye emperyalist saldırganlık ve işgal kısılcacında

“Suriye nereye gidiyor?” son günlerin en popüler sorularından biri. İkinci önemli soru ise Suriye’yi korku ikliminde adeta bir istihbarat ağıyla yöneten Beşşar Esad’ın nasıl gideceği? Bu sorulara her kesim, sınıfsal duruşuna uygun bir yanıt veriyor. Emperyalistler ve onların bölgedeki işbirlikçi-uşakları Suriye halkının Esad rejimine olan öfkelerini, planlarını yaşama geçirmek için bir manivela olarak kullanmak istiyor. Esad’dan kurtulmak isteyen Suriye muktedirlerinin etkin olduğu çok sayıda muhalefet örgütü ise onlarla işbirliği içinde “Yeni Suriye”yi emperyalistlerin ihtiyaçları düzleminde inşa etmeye niyetli görünüyor. Suriye’nin geleceği öyle görünüyor ki, bu üç temel aktör; Suriye muhalefeti, bölge ülkeleri ve emperyalistlerin politikaları arasında kurulacak. Suriye’nin demokratik ve özgür bir ülke mi yoksa Esad’dan kurtulmuş ama sömürü ve zulüm imparatorluğunun devam ettiği yeni bir tiranla mı yoluna devam edeceği bu üç parametre içinde belki de en çok muhalefetin tutumuna, niteliğine ve Suriye halkıyla kurduğu ilişkiye bağlı olacak.

Suriye “Muhalefeti”nin Birlik Sancıları!

Kökleri oldukça eskiye dayansa da bugün ortaya çıkan Esad muhalefetine özellikle 2000’lerden sonra biçimlendiği söylenebilir. Müslüman Kardeşler (İhvan) gibi hem Suriye’de hem de Ortadoğu’da etkili bir siyasi öznenin dışın-da Esad karşıtlarının sokağa indiği 2011 Mart ayından bu yana muhalefet çok hızlı bir gelişme kaydetti. Suriye halkının kitlesel olarak sokağı zapt ettiği günlerden bu yana muhalefetin giderek radikalleştiği ve silahlı bir örgütlenme halini aldığı söylenebilir.

Gelinen aşamada İhvan’ın etkisi altında, tüm toplumsal muhalefeti tek bir çatı altında toplamayı hedefleyen Suriye Ulusal Konseyi oluşmuş durumda. İrili ufaklı çeşitli Esad muhalifi grupların; liberal ve sol tandanslı aydın ve yazar-entelektüellerin de içinde yer aldığı Suriye Ulusal Konseyi, uluslararası arenada adından en fazla söz ettiren ve belli bir meşruiyet kazandırılan örgütlenme. Suriye’deki tüm Esad karşıtlarını temsil etmese de (özellikle devrimci, ilerici

gruplar anlamında) emperyalistlerin kanatları altında olgunlaştı, büyüdü. Ev sahipliğini Türkiye’nin yaptığı ve İstanbul’da kurulan (2 Ekim 2011) Suriye Ulusal Konseyi, geçtiğimiz günlerde Tunus’ta (24 Şubat) yapılan “Suriye’nin Dostları Konferansı”nda “Suriye halkının bir temsilcisi” olarak anıldı. Bu, emperyalistler cephesinde Konseyin artık resmi bir adres olarak kabul edildiğinin de işaretiydi.

Suriye’de çatışmaların giderek şiddetlenmesi ve silahlı mücadelenin büyümesi, Esad’ın devrilme gününe yaklaşıldığı düşüncesinin gelişmesiyle Konsey de çalışmalarını hızlandırdı. İstanbul-Pendik’te (27 Mart 2012) yaptığı konferans ile birliğini sağlamaya çalışan Konsey, şimdilik bundan oldukça uzak bir yerde duruyor. Konseyin emperyalistlerle açıkça işbirliği yapmasından başka kendi içinde çok ciddi bir çıkar çatışması yaşadığı da bir gerçek. 26 Şubat’ta 20 kişilik bir grup İhvan’ın etkisinden rahatsız olduklarını ve SUK’un Suriye sokağını temsil etmediğini söyleyerek Suriye Vatandaşlar Grubu’nu kurdu. 13 Mart’ta da Konsey için üç önemli isim, Kemal Lebvani, Heysem Malih ve Katrin Teli de benzer eleştirilerle İhvan’ın silahları tekeline almaya çalıştığını duyurdu. 17 Mart’ta ise, Değişim İçin Ulusal Hareket, Vatan Hareketi, Kurtuluş ve Kalkınma Bloğu ve Kürt Yeni Hayat Hareketi SUK’tan ayrılarak (19 Mart Radikal-Fehim Taştekin-Muhalefet muhalefeti kurdu) tüm muhalefeti birleştirmek için ayrı bir çalışma içine girdiklerini ilan ettiler. Çeşitli gerekçeler altında (“insani yardım” koridoru gibi) emperyalistlerin Suriye’ye yönelik bir müdahaleye (işgale) çağıran bu grubun yaklaşımları da gösteriyor ki Konsey içindeki çatışma, emperyalistlerle yürütülen pazarlıklardan rol ve pay kapma kavgası.

Bu çatışmanın elbette askeri ayağı da bulunuyor. Suriye’de tüm askeri muhalefet Hür (Özgür) Suriye Ordusu olarak adlandırılıyor. Gerçekte ise görece emperyalistlerden daha bağımsız ve halkla daha fazla iç içe olan Hür Subaylar Hareketi ve Suriye Kurtuluş Ordusu gibi milis örgütleri de bulunuyor. Bu gruplar arasında bugün için ortak

bir duruş ve işbirliğinden bahsetmek zor. Öte yandan söz konusu gruplar emperyalistlerden önemli oranda lojistik destek alıyor. Zaten Hür Suriye Ordusu’nun Türk devleti tarafından askeri eğitimden geçirildiği ve Antakya’daki kamplardan yönetildiği uzun süredir sır değil.

Kürtler Konsey’in dışında

Muhalefetin en önemli paradoksu ise Suriye’de nüfuzu olan Kürt örgütlerini ve eylemlerin başlamasında, yayılmasında etkili olan sol grupları barındırmaması. Oysa Suriye’de kitle tabanı anlamında en önemli güçlerden birini ideolojik olarak Ulusal Hareketle aynı düzlemde duran PYD (Demokratik Birlik Partisi) oluşturuyor. Ancak PYD ve birlikte hareket ettiği soldan 13 grubun oluşturduğu “Demokratik Değişim İçin Ulusal Koordinasyon Komiteleri” öteden beri Konseyin içinde değil. Bu bileşim Pendik’te Konseyin Suriye’yi temsil etmediğini söyleyerek konferans-tan çekildi. Ayrıca PYD’nin çalışmalarını sürdürdüğü Kürt Ulusal Konseyi de bulunuyor. Talebini **Demokratik Özerklik** olarak ilan eden PYD, Kürt illerinde bağımsız yerel yönetimleri kurma yolunda hızla ilerliyor. Yerel yönetimlerin birçok fonksiyonu-görevi PYD tarafından ve Kürtçe yürütülüyor.

Emperyalistler ve özellikle de TC gibi uşakları için Suriye gündeminin temel çelişmesini “Kürt sorunu” oluşturuyor. Türk devletinin olası bir tampon bölge için Kürt illerini tartışması burada kurulması muhtemel bir özerk bölge rahatsızlığından ileri geliyor. Esad’ın, PKK’dan gayri anılmaması ve basına, PKK içindeki Suriyeli Kürtlerle ilgili her gün yeni haberlerin sızdırılması da bundan. PKK’nın Suriye dağlarına sığındığı (29 Mart-Zaman) propagandası da bu bölgeye yönelik olası bir işgal durumunda gelişecek toplumsal muhalefeti bölmeyi hedefliyor.

Ne var ki Ulusal Hareket de Suriye’yi önemli ve tarihi bir fırsat olarak değerlendiriyor. Murat Karayılan’ın (ANF-23 Mart) Kürt bölgelerine yönelik bir saldırıya karşılık Türkiye’yi savaş alanına çevirecekleri yönlü uyarısını hatırlatmak gerekiyor. Konseyin oluşturduğu Milli Misak’ta Kürtlerin

gururunu okşamak dışında hiçbir talepleri güvence altına alınmıyor. Türk devletinin Kürt Ulusal Sorunu konusundaki kırmızı çizgilerinin Konseye damgasını vurduğu da açık. Tüm bu fonksiyonlarla birlikte karşımızda hem bölgesel düzeyde (Lübnan, Irak, İran, Türkiye-Kürt sorunu) hem de uluslararası alanda (Rusya- Çin faktörü) oldukça karmaşık bir tablo çıkıyor. Bunun özetinin ise 1 Nisan’da Türkiye’de gerçekleştirilecek Suriye’nin Dostları toplantısında çıkarılması hedefleniyor. En azından beklenti Konseyin bu konferansta “Suriye’nin tek temsilcisi” sıfatı kazanması.

Böyle dostun olacağına..!

Seul’de (26 Mart) alt yapısı örülen İstanbul buluşmasının temel hedefi bundan sonra “dostların” Suriye düzleminde izleyeceği yol haritasını somutlamak olacak. Erdoğan’ın Obama ile yaptığı görüşmeden sonra açıkça dillendirdiği tampon bölge ve “insani” koridor yaklaşımlarının daha da somutluk kazanması zirvenin olası sonuçlarından. Emperyalistlerin Suriye pazarlıklarının henüz tamamlanmadığı, Konseye de yansıdığı haliyle kısıya sürdürüldüğü bir ortamda zirve bu yönde adımların atılmasına da hizmet edecek.

Kuşkusuz emperyalistler ve işbirlikçi-uşaklarının tüm ihtiyaçları bu zirvede karşılanmayacak ama oluşturulan konsensüsün ileri taşınacağı ve meşruiyetinin geliştirileceği beklenebilir. Daha fazlası için zirvenin ortaya çıkaracağı resme ve vereceği mesajlara bakmak gerekecek.

Ancak şu da bir gerçek ki Türk hâkim sınıfları, Suriye’yi işgal etmek de dâhil verilecek her görev için hazır bekliyor. Bunun için süreç adım adım örülüyor. Emperyalistler ve işbirlikçi- uşakları, Suriye’yi, halkı Esad rejiminden kurtarmak adına işgale hazırlanıyor. Oysa onların Suriye halkının özgürlüğü, demokrasi ve insan hakları gibi bir dertlerinin olmadığını çok iyi biliyoruz. Libya’da bugün yaşananlar bunun son örneği. Emperyalistler, işbirlikçi- uşakları elinizi Suriye’den çekin. Emperyalist saldırganlık ve işgal karşısındaki tutumumuz açıktır; “Suriye’nin geleceğine Suriye halkı karar verir!”

Süleyman Cihan için açıklama

Ankara: TKP/ML'nin şehit düşen 2. Genel Sekreteri komünist önder **Süleyman Cihan**'ın 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası döneminde işkencede öldürülmesi ile ilgili davanın duruşması 4 Nisan'da Ankara 12. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülecek. Görülecek bu duruşma öncesinde Cihan'ın ailesi ve avukatları, 27 Mart'ta 12 Eylül darbesinin sorumluları Kenan Evren ve Tahsin Şahinkaya hakkında suç duyurusunda bulundu.

Adliye önünde bir açıklama gerçekleştiren aile ve avukatları adına ailenin avukatı **Aydın Erdoğan** bir konuşma yaptı. Erdoğan, Kenan Evren ve Şahin Şahinkaya'ya açılan davaya müdahil olmalarının nedenlerine ilişkin, "Evren ve Tahsin Şahinkaya için açılan davaya 1981 yılında işkencede katledilenler için katıldık" dedi.

Ardından konuşan Cihan'ın kardeşi **Ahmet Cihan**, 12 Eylül'de kardeşi Süleyman Cihan'ın tek olmadığını milyonlarca kişinin sorgulandığını belirterek, "Bu dönem için sadece Kenan Evren ve Tahsin Şahinkaya yargılanırsa bu davaya yazık olur. Anayasa da dahil her şey yargılanmalı" ifadesini kullandı.

Darbecilerin yargılanmasının önemli olduğunu, sadece göz önündeki 2 generalin yargılanmasının yeterli olmadığını altını çizen İstanbul Milletvekili **Levent Tüzel**'in ardından konuşan BDP Ağrı Milletvekili **Halil Aksoy**, Süleyman Cihan'ın arkadaşı olduğunu belirterek, "Benden ayrıldıktan sonra gözaltına alındı. Bir daha da haber alınmadı. Şimdiye kadar bu olaya ilişkin bir dava da açılmadı zaten" dedi. Geçmişle ciddi bir yüzleşme olmadan doğru bir şeylerin olamayacağını belirten Aksoy, "Süleyman dahil bu insanların hepsi birer simgedir" dedi.

Aksoy'un ardından konuşan Cihan'ın kızkardeşi **Songül Emre** ise, "Ortada bir yargılamaya falan yok. Mehmet Açar, İbrahim Şahin gibi kişiler hala dışarıdalar. Kardeşimi katlettiler, sonra da kimsesizler mezarlığımı gömdüler" dedi.

Kaypakcaya'yı savunmak iddiamızın adıdır

Egemenlerin arsızca ağızlarında çevirip durdukları "ileri demokrasi" mavalının "kodları" gün geçtikçe gün yüzüne çıkıyor. Karşısına toplumun tüm muhalif dokulu toplamını alan sistem, "ustalaşan" AKP hükümeti eliyle azgın terörünü estirmeye devam ediyor.

Son süreçte, esasında ezeldendir kanlı bıçaklı oldukları önder yoldaş **İbrahim Kaypakcaya** kâbusundan kaynaklı verdikleri kararlarla kızgınlıklarını daha fazla gizlemeyeceklerini açık eden egemenler, aynı zamanda korkularını da bu vesileyle güncellemiş oldular. Gazetemiz okurlarına, Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından "şaşırtıcı" bir hızla "cezalar" yağdırıldı.

Okurlarımıza, çeşitli eylemlerde "**Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakcaya**" sloganı attıkları, İbrahim yoldaşın fotoğraflarını taşıdıkları gerekçesiyle "örgüt üyeliği", "örgüt üyeliği ve örgüt propogandası", "örgüt üyesi olmamasına rağmen örgüt üyesi gibi hareket etmek" gerekçeleriyle 7 yıl 10 ay ve ayrı ayrı 10'ar ay hapis cezası verildi. Yine, Demokratik Haklar Federasyonu üyelerine de "İbrahim Kaypakcaya'yı övdükleri" gerekçesiyle toplamda 56 yıl hapis cezası verildi.

DGM'lerin toplum nezdinde meşruiyetini kaybetmesinin ve icraatlardan kaynaklı oluşan yoğun güven sarsıntısının "telafisinin" imkansız hale gelmesinin ardından, faşist bir manevrayla "AB'ye uyum sosuna batırılarak" bu mahkemeler "kapatılmıştı." Bu kapatılma durumunun bir aldatmacadan öte olmadığı ise ikameleri olan "**Özel Yetkili Mahkemeler**" tarafından genişletilerek sürdürülen hukuksuzluklarla ilan edilmiş oldu.

Öyle ki "çok özel yetkilere" sahip bu mahkemeler; egemenler cephesinden "hak, hukuk, adalet" gibi kavramların devlet cephesinde nasıl bir mahiyete sahip olduğunu dos-

ta düşmana ilan etmek noktasında DGM'lere taş çıkarttılar. Egemenler cephesinden kendilerine biçilen "özel yetkiye haiz olma" halini, doğru okuyan faşizmin "hukuk dağıtıcıları", bu "özel yetkiyi" faşizme itirazı olan herkesi dize getirmek, had bildirmek için bir silah gibi kullanmayı iyi bildiler.

Bu Özel Yetkili Mahkemeler ve Özel Yetkili Yargılama prosedürü mevcut burjuva-

İbrahim Kaypakcaya'yı savunmak değiştirme iddiamızın adıdır. Vazgeçmeyeceğiz!

feodal hukuk düzeninde yerlerini **Terörle Mücadele Yasası** adlı pespayelikte almış oldu. Birbirinden rezil kanun hükümlerini içeren bu kanun hem "bağımsız" yargının "öznelere" olan yargıç ve savcılara olağanüstü rahat manevra şansı tanıyor hem de faşist yargı anlayışının menfaatleri doğrultusunda sistemin ihtiyacına göre "toplumsal şekillen-işi sağlamak üzerinden", "toplum mühendisliğine" soyunuyor.

Bu durumun sonucu olarak da elbette ortaya hiçbir mantıklı düşünüş biçimiyle izah edilemeyecek icraatlar çıkıyor. Ancak meselenin özünü oluşturan faşizm hali, ortadaki

"bilinmezliklerin" anlaşılması için doğru anahtar sunuyor. Öyle ki, korktukları yerden saldıran egemenler hiçbir dayanağa ihtiyaç dahi duymuyor!

Ezenlerin kabusu; ezilenlerin umudu Kaypakcaya

Bu korku cenderesi özellikle son süreçte toplumun tüm "muhalfet etme kabiliyetine" sahip kesimlerini kapsasa da, sarı-kırmızı-yeşil renkler egemenleri azgın boğaya çevirmeye yetse de, yıllardır ezber edilip sistem cephesinden "en tehlikeli" bulunan "Kaypakcaya ve onun çizgisinden" duyulan korkunun ne kadar zaman geçse de "dizginlemeyeceği" ortaya çıkmıştır.

Esasında "iş kılıfına uydurmak" amacıyla yaratılan bahaneler bile en az "kılıf" kadar mide bulandırıcıyken, verilen "cezaları" da slogan atmak, fotoğraf taşımak, basın açıklamasında ondan söz etmek gibi gerekçelerle sınırlandırmak büyük bir yanılgı olacaktır.

Durumun kendisi önder yoldaşın bilimsel bakış açısıyla yaptığı tespitlerin gücüyle doğrudan ilintilidir. Korkunun kendisi de bu güce paralel bir hatta ilerlemektedir. Jet hızıyla verilen kararların bütünlüklü sakatlık içerisinde özel bir mahiyete mazhar olmasının anlamı da burada açığa çıkmaktadır.

Hele ki son süreç için, durum hiç de şaşırtıcı değildir. Egemenlerin kabusu olan kırk yıllık birikim ve değer bu denli "tehlikeli" olduğunu biz de düşünüyoruz. Tam da buradan doğru verilen "cezalar", yayımlanan "fermanlar" teşhir içerikli bir izahata bile pek ihtiyaç duymuyor. İlla ki bilmek, duymak istedikleri açık, o zaman bir kez daha ifade etmek de fayda var; **İbrahim Kaypakcaya'yı savunmak değiştirme iddiamızın adıdır. Vazgeçmeyeceğiz!**

Özgür Gelecek ve Halkın Günlüğü okurlarına "hapis cezası"

Dersim: Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından Kaypakcaya sloganı attıkları gerekçesiyle **Halkın Günlüğü** ve **Özgür Gelecek** okurlarına onlarca yıl "hapis cezası" verildi.

2011 yılı 1 Mayıs'ında "**örgüt propogandası yaptıkları**" iddia edilen **Candar Şafak Dönmez**, Mert Yazar, **Kader Fındık**, Cömert Metin, **Yıldız Ataş**, Ali Ekber Aslan, **Onur Yeşil**, Metin Aslan'a "**Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakcaya**" sloganı attıkları gerekçesiyle 10'ar ay "hapis cezası" verildi!

2011 yılı 18 Mayıs'ında Kaypakcaya anması kat-

ılan **Candar Şafak Dönmez**, Serda Göçer, **Mert Yazar**, Kader Fındık, **Cömert Metin**, Yaşar Oğuz, **Yıldız Ataş**, Zafer Güven'e de "**örgüt üyeliği ve örgüt propogandası yaptıkları**" gerekçesiyle 7 yıl 1 ay "hapis cezası" verildi.

22 Nisan 2011 yılında Dersim'de **Partizan**'ın seçim tavrına dair gerçekleştirdiği açıklamaya katılan **Kader Fındık**, Mert Yazar, **Cemal Toydemir**, Yılmaz Karaaslan ve **Onurcan Sönmez**'e de yine "**örgüt propogandası yaptıkları**" gerekçesiyle 10'ar ay "hapis cezası" verildi.

40. yıl ve Newroz bildirimleri dağıtılıyor

Elimize e-mail yoluyla ulaşan bir bilgiye göre TKP/ML militanları çeşitli semtlerde TKP/ML MK imzalı 40. yıl ve Newroz bildirimlerini dağıttı.

Bildiriyeye göre **Esenyurt Örnek**, **Saadetdere** ve **Yeşilkent** mahallelerinde ve Kıraç bölgesinde bildirimler yoğun bir şekilde dağıtıldı.

"Ailelerimiz ajanlaştırılmaya çalışılıyor"

İstanbul: Özgür Gelecek gazetesi ve Yeni Demokrat Gençlik dergisi okurlarının ailelerine yönelik polis baskısı ve ajanlaştırma çabaları İHD İstanbul Şubesi'nde gerçekleştirilen bir basın açıklamasıyla protesto edildi.

Özgür Gelecek gazetesi ve Yeni Demokrat Gençlik dergisi okurları tarafından düzenlenen açıklamada ilk olarak İHD adına **Seza Mis Horuz** söz aldı. Horuz, muhalif basın olmanın önemini Newroz sürecinde bir kez daha görüldüğünü vurguladı.

Ardından Özgür Gelecek gazetesi ve Yeni

Demokrat Gençlik dergisi adına konuşan **Rahime Karvar**, Newroz ve Pozantı Çocuk Hapishanesi'nde yaşananları örnek vererek, muhalif basın olmanın önemine ve bunun bu ülkede bir bedeli olduğuna dikkat çekti. Karvar'ın ardından okurlar adına bir açıklama gerçekleştirildi.

Açıklama ailesi aranan okurların anlatımları ile devam etti. İlk olarak Gülsuyu bölgesinde yaşayan **Di-renç Mermer**, kendisiyle birlikte 4 arkadaşının da ailesinin arandığını

ve ailelerinin Maltepe Emniyet Müdürlüğü'ne çağrıldığını söyledi. Mermer'in ardından söz alan **Pınar Kalaycı** da ailesinin aranarak, ajanlaştırılmaya çalışıldığını vurguladı.

Alçaklığın daniskası

1999 yılında hapisanelerde yaşanan hak ihlalleri ve keyfi uygulamalar, devrimci tutsaklara saldırılar bugün de olduğu gibi artarak devam ediyordu. Bu uygulamaların en yoğun yaşandığı yerlerden birisi de **Ulucanlar Hapishanesi**'ydi.

Hak ihlallerinin yanı sıra kırk kişinin kalabileceği koşullarda 120 tutsağın kalması dayatılıyordu. Devrimci tutsaklar da bu uygulamaya karşı koyarak yandaki koşunun duvarını yıkıp oraya yerleşmişlerdi. Devrimci tutsakların bu eylemine devlet sessiz kalmamış, tutsakları cezalandırmak için, tutsaklara ilk önce ilaç ve yiyecek verilmemeye başlamış, ardından da 26 Eylül 1999 günü sabaha karşı silahlarla, balyozlarla, köpük ve gaz bombalarıyla saldırmış, 10 devrimci tutsağı katletmişti.

Yapılan katliamı, 1 yıl sonra protesto etmek için basın açıklaması yapmak isteyen ailelerine ve yoldaşlarına yine kanlı yüzünü göstermiş, ailelerin de içinde bulunduğu 42 kişiyi gözaltına almıştı. Gözaltına alınanlara "2911 Sayılı Toplantı ve Yürüyüş Kanunu'na ve polise mukavemet" iddiasıyla dava açılmıştı.

İçişleri Bakanlığı gösteride yaralandığını iddia ettiği "kahraman polislerine" 6.930 TL tazminat ödemiştir. Tazminat parasını da tahsil etmek için çocuklarını katlettiği ailelere 2008 yılında dava açmıştı. Bu yargılama sonucunda defalarca kez devletine rüştünü kanıtlayan faşist mahkemeler, İçişleri Bakanlığı'nı haklı bulmuş ve mahkeme 27 Mart 2012'ye kadar paranın ödenmesi için ailelere tebligat göndermiştir. Ailelerden, kendilerini darp ederek, hakaret ederek gözaltına alan polisler ana para, faiz, avukatlık ücreti ve yargılama giderleri dahil olmak üzere **33 bin 766 TL** fatura talep edilmektedir.

Ailelere bu acıları yaşatan, yetmiyormuş gibi evlatlarının katillerine böyle bir ödül verilmesini isteyen devlet, bugüne kadar halkımıza ve devrimcilere yapılan katliamları unutmamalıdır. Çünkü bizler unutmuyoruz, unutturtmayacağız. Onların direniş iradesi mücadelemize ışık, sloganları bizlere umut olmaya, egemenlere ise korku salmaya, kabulları olmaya devam edecektir!

İstanbul: Milyonlar Adalet İstiyor İnisyatifi "**Bir İmza da Sen Ver**" imza kampanyasını **24 Mart Cumartesi** günü Beşiktaş Barbaros Parkı'nda düzenlediği bir açık hava forumu ile başlattı. İnisyatif üyesi kurumların, aydın ve sanatçıların, yazarların ve insan hakları aktivistlerinin katıldığı açık hava forumu, devletin hışmına uğrayan tüm toplumsal kesimleri biraraya getirdi.

Forum, inisiyatifin neden kurulduğu üzerine yapılan konuşmalarla başladı. Ardından Terörle Mücadele Kanunu (TMY) ve Özel Yetkili Mahkemeler'in (ÖYM) kaldırılması talebiyle başlatılan imza kampanyasında ilk imzalar atıldı. BDP İstanbul milletvekili **Sebahat Tuncel**, DİSK ve KESK genel başkanlarıyla kayıp yakınlarının, tutuklu gazeteci ve avukatların, çeşitli devrimci ve ilerici güçlerin konuşmalar yaptığı forumda TMY ve ÖYM'ye karşı mücadele çağrısı yapıldı.

İfade vermek değil ifade etmek istiyoruz!

Hatırlanacağı üzere 16 Mart günü İstanbul Makine Mühendisleri Odası'nda kuruluşunu deklare eden inisiyatif; sendikalardan,

meslek örgütleri, siyasi partilere; demokratik kitle örgütlerinden, aydın, sanatçılara; kültür merkezlerinden, basın örgütleri ve ga-

zetecilere; avukatlardan, tutuklu öğrenciler, HES'lere karşı mücadele veren çevrecilere kadar düzenin saldırılarına maruz kalan ve TMY, ÖYM cenderesine sıkıştırılmak istenen tüm toplumsal kesimlerden oluşuyor.

Terörle Mücadele Yasası (TMY) 1991 yılında çıkarılan Terörle Mücadele Kanunu'nda yapılan, 29 Haziran 2006 tarihli değişikliklerle 18 Temmuz 2006 tarihinde yürürlüğe girmişti. Yasa değişikliğinin tartışıldığı süreçte devrimci, ilerici, yurtsever güçler, söz konusu kanunun baştan sona anti-demokratik bir düzenleme olduğunu, basın özgürlüğü, düşünce ve ifade özgürlüğü alanını yeni haliyle daha da daraltacağına dikkat çekmiş ve tepki göstermişti.

"Terörle Mücadele Yasası"nın "Toplumla Mücadele Yasası" olacağına dikkat çekmişlerdi. Buna karşın kanun yürürlüğe girdi. Geline aşamada bugün Türkiye **13 bin politik tutsakla** dünya birincisi. 2006 yılında DGM'lerin Özel Yetkili Mahkemeler'e dönüştürülmesi ile TMY'nin uygulama alanı genişletildi ve temel hak ve özgürlüklere yönelik saldırıların ivmesi yükseltildi.

TMY'nin 6 yıllık uygulamasında görüldü ki, binlerce düzen muhalifi devrimci, sosyalist, ilerici ve yurtsever; gazeteci, yazar, insan hakları savunucusu; sendikacı asılsız iddialarla, "**terörle mücadele**" demagojisi adı altında "**terör örgütü üyesi**", "**terör örgütü yöneticisi**" olmakla veya "**terör örgütü propagandası**" yapmakla suçlandılar, gözaltına alınıp tutuklandılar.

Geline aşamada TMY ve ÖYM'nin gazabına uğramayan neredeyse hiçbir kesim, toplumsal muhalefet odağı kalmadı. İnisyatif kuruluşu deklarasyonunda taleplerini şöyle sıraladı; * Biz, adaletsizlik ve zulme "Artık Yeter" demek için birleştik. Böyle gitmez. Gitmeyecek. Birleşip karşı koymanın zamanıdır.

* Biz, AKP'nin "ileri demokrasi" adı altında dayattığı baskı düzenini değil, demokratik hak ve özgürlüklerimizi istiyoruz. * Biz, söz, eylem, örgütlenme ve basın özgürlüğü istiyoruz. İfade vermek değil ifade etmek istiyoruz.

* Biz, demokratik hakların önünde büyük bir engel olan Terörle (Toplumla) Mücadele Yasası'nın kaldırılmasını istiyoruz. Politik tutsaklara özgürlük istiyoruz. * DGM zihniyetinin kılık değiştirmiş hali olan Özel Yetkili Mahkemelerin (ÖYM) kaldırılmasını istiyoruz.

İnisyatif çağrıcı kurumları ise şöyle; **KESK, DİSK, TMMOB, TTB, Türkiye Yazarlar Sendikası, TGDP, Çağdaş Gazeteciler Derneği, PEN Türkiye Merkezi, Ahmet ve Nedim'in Gazeteci Arkadaşları, İHD, ÇHD, BDP, EHP, EDP, EMEP, ESP, ÖDP, SDP, Halkevleri, TKP, SODAP, İşçilerin Sosyalist Partisi, Kaldıraç, Partizan, Köz, TÖP-G, SGP-G, SBH, Öğretim Üyeleri Derneği, Özgürlükçü Hukukçular Derneği, Avukatlar Vakfı, Kangal Dernekleri Federasyonu, Tutuklu Öğrencilerle Dayanışma İnisyatifi.**

Galatasaray önünde çarpıyor yürekler

365. Hafta

İstanbul: Bu hafta ilk sözü, Hasan Ocak'ın annesi **Emine Ocak** aldı. Oğlunun resmine sıkıca sarılan anne Ocak, "Galatasaray'da oturmaktan vazgeçmeyeceğim" dedi. Annenin ardından sözü Ocak'ın kız kardeşi **Maside Ocak** aldı. Ocak, "Biz biliyoruz ki, Hasan'la beraber fotoğraflarda bize gülen yüzler bu ülkenin umuduydu. Biz biliyoruz ki onların dilindeki türküler, bizim ışığımızdı. Ne onların türkülerini ne onların düşlerini ne antlarını unutacağız" dedi.

Ardından 1995 yılında gözaltına alınan ve Hasan Ocak gibi kimsesizler mezarlığında bulunan Rıdvan Karakoç'un kardeşi **Hasan Karakoç** söz aldı. Karakoç; 17 yıldır seslerini kimselerin duymadığını belirterek, "Bizleri asit kuyularında yaktılar. Bize bunu reva gördüler. Başbakan'ın ileri demokrasisi bu" dedi. **Akan Birdal**'in konuşmasının ardından haftanın basın açıklamasını **Zeynep Altok** okudu.

366. HAFTA

Eylemde ilk olarak haftanın açıklaması okundu. Ardından, Cumartesi Anneleri'nin yazdığı mektuplar okundu.

Cemil Kırbayır'ın annesi 104 yaşındaki **Berfo Ana**, "Son nefesimize kadar çocuklarımızı aramaktan vazgeçmeyeceğiz. Bu dünyada bize cehennemini yaşatanlar bilsinler ki, davamız mahşerde sürecektir" diye yazmıştı mektubunda. Kayıp Abdurrahman Coşkun'un annesi **Hediye Coşkun**, Dargeçit'te yapılan kazılarla ilgili "**Bekliyorum... Sabırsızım... Oğlumun kemiklerine sarılmak, oğlumla dertleşeceğim bir mezarım olsun istiyorum**" dedi.

Nurettin Yedigöl'ün annesi **Zeycan Yedigöl** ise "31 yıldır oğlumdan bir haber bekliyorum. Sayın Bakan, 31 yıl evlat yolu gözlemek nasıl bir duygudur biliyor musunuz? Bizlerin evinde bitmeyen, azalmayan bir matem var biliyor musunuz?" diye soruyordu.

Yasemin'e tahliye

Aylardır Yasemin Karadağ'ın ağır hasta olduğunu, tedavi görmesi gerektiğini ve bu yüzden de serbest bırakılmasının şart olduğunu hem kendisi hem de yoldaşları ve dostları anlatıp duruyordu. Devletse yine kulaklarını ve gözlerini tıkamış, bir hasta tutsağı daha ölüme itiyordu.

Bir böbreği olmayan, diğeri de yüzde 18 çalışan, ayrıca yüksek tansiyon hastası olan Karadağ'ın, kemik erimesi nedeniyle boyu 1,60 cm'den 1,53 cm'ye düşmüş ve Karadağ 40 kiloya kadar zayıflamıştı. Bakırköy Kadın Hapishanesi'nde tutulan Karadağ, durumunun ağırlaşması üzerine 22 Mart'ta hapishaneden çıkarılarak, Samatya Hastanesi'ne sevk edildi.

Karadağ, hastanede tedavi görmeye devam ederken; alelacele(!) 28 Mart'ta bir araya gelen İstanbul 16. Ağır Ceza Mahkemesi, hastane raporlarını değerlendirdi ve verilen ara kararla Karadağ'ı tahliye etti.

Karadağ'ın durumu ciddi... Devlet Karadağ'ın hastalığının çok ilerlediğini bilmesine rağmen son ana kadar beklemeyi ve Karadağ'ı bekletmeyi sürdürdü. Karadağ aylardır ağır hasta olduğunu söylerken duymazlıktan geldi, tecrit koşullarını ağırlaştırdı ve tedavisini engelledi. Yoldaşları ve dostları onun için eylemler düzenlerken eylemlerine saldırdı, çadırlarını yıktı. Şimdi ise verilen bu "alelacele" tahliye kararının, "iyi niyetle" uzaktan yakından bir alakası yoktur.

Yasemin, yüreğimiz seninle... İyileşeceğini ve devrimci saflardaki mücadeleyi büyüteceğine inanıyoruz. Seni en kısa zamanda aramızda görmek istiyoruz. Sağlıkla kal...

(Bir dostun)

-MIŞ GİBİ YAPANLAR

Geçtiğimiz günlerde Pozantı M Tipi Kapalı Hapishane'de cinsel şiddete uğrayan TMK mağduru çocukların yaşadıkları hafızalardan silinmemişken bu sefer de aynı çocukların Sincan'a götürüldükten sonra maruz kaldıkları işkenceler gündeme geldi. Sorunu, tutsak çocukları başka bir hapishaneye sevk ederek çözebileceklerini düşünenler, aslında hiçbir çözüm arayışında olmadıklarını da göstermiş oldular.

DİHA'nın haberiyle gündeme gelen Pozantı'daki tutsak çocuklara cinsel şiddet uygulandığı haberlerinin doğruluğu insan hakları savunucularının çabalarıyla yapılan araştırmalar sonucu kanıtlanmıştı. Kamuoyunun da gündemine girebilmeyi "başarmış" bu haberdan sonra çocukların başka hapishaneye sevk edileceği bildirilmişti. Şiddete maruz kalan 60-70 arası siyasi tutsak çocuk Sincan'a sevk edildi. Fakat daha sevk esnasındayken şiddetin farklı boyutlarıyla karşılaşan çocukların sıkıntıları bitmedi.

Siyasi tutsak çocuklar kliması bozuk hapishane araçlarıyla zor şartlarda, adli suçlu çocuklar ise otobüslerle görece rahat koşullarda hapishaneye getirilmişler, çocuklar da Sincan'a nakledildikten sonra 3 gün yaşananları protesto etmek için açlık grevi yapmışlar ve sürekli olarak fiziksel şiddete maruz kalmışlardır. Sincan'da yapılan duruşmalarda yanlarında avukat olmadan telekonferans sistemi ile ifadeleri alınmış, eşyaları verilmemiş ve paralarının da olmaması nedeniyle ihtiyaçlarını karşılayamamışlardır.

Ayrıca Sincan'a girerken kaba dayığa maruz kalmışlar ve bazılarının parmakları kırılmıştır. Gardiyanlar sürekli olarak "Basına haber giderse adlilerin yanına gideceksiniz" diye tehdit ederek işkencelerini devam ettirmişlerdir.

Ş.U. ve M.K. adli çocuklar Pozantı sonrasında Sincan'a ilk geldiklerinde kaba dayak ile karşılaştıklarını, kendilerinin 2 gün hücrede tutulduklarını,

çocuklardan birinin parmağının gardiyanlar ile çıkan arbedede kırıldığını, ancak bilerek revire götürülmediğini anlattılar. Parmağı kırılan çocuk, ağrısı çok olduğu ve buna dayanmadığı için ağrıyla gidermesi için parmağına pril sürdüğünü belirtiyor.

Öte yandan hapishane savcısı çocuklarla görüşerek, Pozantı'da yaşananlar hakkında verdikleri şikayet dilekçelerini çekmelerini istemiş ve "Şikayet ettiğiniz adamlar beraat ederse burada ananız ağlar" diyerek yine tehdit savurmuşur.

Çocuklar Sincan'a getirilmelerinin ardından belirli aralıklarla tahliye edilmeye başlanmış, ancak tahliye edilen çocuklar hapishane yönetimi tarafından gece geç saatlerde yanlarında hiç para olmadan hapishanenin önüne bırakılmıştır. Çocuklar o saatte hiçbir yere gidemeyecekleri için yerlerde yatmak zorunda kalıyorlar.

Herkesin hatırlayacağı üzere Yılmaz Güney'in "Duvar" adlı bir filmi vardı. Bu filmde tutsak çocukların yaşadıkları sıkıntılar, gördükleri kötü muamele ve işkence, uğradıkları cinsel taciz anlatılmaktaydı. Film belki 30 yıl öncesinde çekilmişti, fakat 2012'nin "global" dünyasında ve "ileri demokrasinin" uygulandığı bir ülkede o filmdeki görüntüleri aratmayacak cinsten uygulamaların yaşanması kimilerine göre "ucube" olarak görünse de bizleri şaşırtmayan bir noktada durmaktadır. Duyunca bile insanların tüylerini ürperten bu gerçeklik egemenler safından "gayet olağan bir sorun"muş gibi gösterilmeye çalışılmakta.

Zaten çocukları ucuz -hatta bedava-

işgücü olarak gören ve bu koşullarda çalıştıran sistemin de yoktan bahanelerle hapishanelere koyduğu çocuklara "sevgiyle" yaklaşmasını beklemiyoruz belki ama yine de göz boyaması olarak bile çözüme doğru bir adım atmaması insanlığı dehşete düşürecek bir gerçeklik olarak karşımızda duruyor.

Sorunun çözümünü TMK'yı kaldırmakta, çocuklara bu şiddeti uygulayanları cezalandırmakta görmeyen bir anlayış ancak ve ancak onları başka bir hapishaneye sevk ederek işkencesine farklı mekanlarda-farklı taktiklerle devam etmiş olur. Yani sorunu çözmez, çözmüş gibi davranır. Ve -miş gibi yapmakta üstüne rakip tanımayan egemen sistem, "mış gibi" yaptıklarının da kamuoyuna yansımaması için de rakip tanımıyor, saldırıyor, örtbas etmeye çalışıyor. Önce Pozantı'dayken çocukları tehdit ediyor, şiddetin dozunu artırıyor, sonra durum ortaya çıkınca önce yalanlıyor ve haberi yapan muhabirleri gözaltında alıyor, en nihayetinde tüm "çocuk severliklerini" gözler önüne sererek çocukları başka hapishanelere sevk ediyor, orada da işkencelerine devam ettikleri için çocukları yine tehdit ediyor, fiziki şiddet uyguluyor.

Sorun Pozantı Hapishanesi değil, Sincan Hapishanesi ve herhangi bir ildeki herhangi bir hapishane de değil. En nihayetinde bu hapishanelerin hepsi, egemen anlayışın birer uzantısı ve oradaki uygulamalar da egemen anlayışın yaklaşımlarından farklı değil. Sorun bir sistem sorunu ve sistemin tüm uzantılarında yaşandığında şaşırılmayacağı cinsten sorunlardır.

(Bir PŞTA'lı)

Sincan'da yeni uygulamalar

H. Merkezi: Sincan F Tipi Hapishane'ye ziyaret için giden tutsak yakınları hapishane idaresinin yeni bir uygulamasıyla karşılaştı. Tutsaklar için getirdikleri gazete, dergi gibi süreli yayınlar içeri alınmıyorken, **yeni bir kararla tüm süreli yayınların elden ya da posta ile hiçbir şekilde tutsaklara verilmeyeceği** öğrenildi.

Hemen "köşedeki büfede" bulunması imkansız olan devrimci, sosyalist basının hapishaneye girmesi böylece yasaklanmış oluyor. Çünkü idare tutsaklardan istedikleri süreli yayın için dilekçe yazmalarını, bu takdirde kendilerinin temin edeceğini söylüyor. Gazete-dergi için dilekçe yazmak dayat-

ması bir yana, hemen her yerde bulunamayan yayınların içeri girmesi böylelikle direkt yasaklanmış oluyor.

Son zamanlarda, yıllardır her gün atılan sloganlardan yıllara varan görüş, iletişim vb. disiplin cezalarıyla gündeme gelen Sincan Hapishanesi'nde hak gasplarında ve baskı yöntemlerinde yeni uygulamaların yaşanacağı bu son kararla tescillenmiş oldu.

Devlet T.T'yi ölüme sürüklüyor

H. Merkezi: T.T adlı çocuk Pozantı Hapishanesi'nden çıktığında Pozantı'da yaşadığı işkenceleri DİHA muhabirine anlatmıştı. Biz onu, Pozantı'daki çocuklara yönelik cinsel işkencelerin açığa çıktığı dönemde tanıdık. Ancak tam hayata tutunmaya çalışırken dışarıda, yeniden tutuklandı ve Kürkçüler F Tipi Hapishane'ye konuldu.

Devletin çocuk tutsaklara yönelik tavrını düşmanca ortaya koyduğu bir örnek oldu T.T. Oysa hayata yarım bıraktığı yerden devam etmek istiyordu. Tedavi olacaktı. Ama devlet, onu tam da tedavi olmak için İstanbul'a gideceği gün yeniden tu-

tuklayıp hapishaneye yolladı.

Sonuç: T.T, intihara teşebbüs etti. Kendisini asmaya kalkarken arkadaşları tarafından kurtarılan çocuğa, "travmatik stres bozukluğu ve depresyon" teşhisi konuldu. T.T'nin Avukatı Tugay Bek travmanın devam etmesi halinde, ruh sağlığı iyileşemeyeceği gibi travmanın derinleşmesinin çok daha vahim sonuçlara neden olacağını söyledi. Doktoru Hıdır Ünal "Böylesi istenmeyen olumsuz bir durumdan dolayı da tutuklama kararını veren mahkeme heyeti ve Adalet Bakanlığı'nın vicdani ve hukuki sorumluluğu olacaktır" dedi.

Plaza de Mayo Anneleri Unutmadı, Affetmedi; Hesap Sordu!

Arjantin'de 1976-1983 yılları arasındaki askeri diktatörlük döneminde, darbeye ülke yönetimini ele geçiren generaller, "**Ulusal Uzlaşma Süreci**" adı altında korkunç insan hakları ihlalleri gerçekleştirdiler. "**Gözetli kayıpları**" kavramı da, darbenin hemen ardından Arjantin halkının yaşamına girdi.

Bu dönemde hapishaneye konanlar hariç en az 30 bin insanın "**kaybedildiği**" kayıtlara geçti. Ülkede her şey "Hıristiyan değerlerini korumak ve komünizmi engellemek" adı altında yasaklanmıştı. Sokaklarda üç kişinin yan yana gelmesi ve konuşması suçtu. Ancak 13 Nisan 1977 günü hükümet binasına yüz metre uzaklıktaki Plaza de Mayo'da 14 anne biraraya geldi. 14 beyaz başörtülü kadın, her Perşembe öğlen saatlerinde meydana toplanmaya ve ortadaki piramidin çevresinde ikişer ikişer tur atmaya başladı.

Annelerin sayısı, aynı yılın sonunda 300'ü buldu. 15 Ekim 1977'de kayıplar için toplanan 24 bin imzayı Başkanlık Sarayı'na teslim etmek için harekete geçen 300 anneye polis cop, kalas ve göz yaşartıcı bombalarla saldırdı. 8 Aralık 1977'de anneler, La Macion gazetesine ilan vermeye gittiler, geri dönerken kaçırıldılar. Ardından **Plaza de Mayo Anneleri**'nin örgütleyicisi ve lideri durumundaki **Azucena de Vicenti**, Buenos Aires'te kaçırıldı. Bir süre sonra avukatlar da aynı akıbete uğrayacaktı.

Cunta hükümeti annelere karşı "**perşembe delileri**", "**teröristlerin anaları**" söylemini kullandı. Sayıları giderek arttı, birçok soruşturmaya ve şiddete maruz kaldılar, ancak başlarına beyaz başörtülerini takıp meydana çıkmaktan vazgeçemediler. Tüm dünya onları bu şekilde tanıdı. 1978'de (Aralık) kayıp yakınlarının eylemleri ve toplanmaları kesin olarak yasaklanınca, kiliselerde toplanmaya başladılar. 1978'de Arjantin'de yapılan Dünya Kupasının davetsiz misafirleriydi onlar.

Plaza de Mayo Anneleri "**Çocuklarımızdan, torunlarımızdan, babalarımızdan haber alamıyoruz**" yazılı pankartlarıyla kameraların önündeydi. Bu cunta şeflerinin hoşuna gitmedi, yeni kayıplar başladı. 14 Mayıs 1979 tarihinde, Plaza de Mayo Anneleri Derneği kuruldu. Cuntanın 1982'de Falkland Savaşı'nı fırsat bilerek anneleri "hain anneleri" olarak damgalama girişimi başarısızlıkla sonuçlandı. 1981'de (Kasım) düzenlenen "**Barış, Emek ve İş**" yürüyüşüne katılan 50 bin kişi, annelerin taleplerini haykırdı, demokrasi

ve katillerin yargılanmasını istedi. Bu talep verilen mücadelenin sonunda kitlesel bir boyut kazanacaktı.

1982 Şubat'ında Başkanlık Sarayı'nın önünde düzenlenen yürüyüşe ilk kez sendikalar da katıldı. Annelerin başını çektiği "**Askeri Diktatörlük Sonuna Yaklaştı**" mitingine 15 bin kişi katıldı. 1983 yılında Arjantin'in Falkland Savaşı'nı kaybetmesi askeri cuntanın devrilmesine yol açtı. Cunta sonrasında kurulan Alfonsin hükümeti

"**toplumsal barış**"ı sağlamaya yönelik soruşturmalar başlattı. Bu soruşturmalar sonucunda cunta şefi **General Videla** ile **Amiral Emilio Massera** ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı.

Ancak darbe sırasında insan hakları ihlallerinden sorumlu olan pek çok kişi o dönem serbest kaldı. Ülke "normal" yönetimine kavuştuktan sonra yapılan araştırmalar kayıpların çoktan öldüğünü ve cesetlerinin yok edildiğini ortaya çıkardı.

Anneler generallerden hesap sorulması için eylemlerine devam etti. 25 yıl boyunca başkent Buenos Aires'teki başkanlık sarayı önünde, her Perşembe yaptıkları yürüyüşlerinin sonucusunu 2006'da (Ocak) gerçekleştirdiler. Anneler, evlatlarının akıbetinin aydınlığa kavuşması için mum yakma ve insan hakları mücadelesini ise sürdürüyor.

Cuntacılar hapishaneye!

Darbe döneminde kaçırılan 200 devrimci başkentteki Automotores Orletti adlı gizli hapishanede tutulmuş, işkence görmüş ve öldürülmüştü. Askerler kendi aralarında buraya "bahçe" adını vermişlerdi. Bunların arasında sadece Arjantinliler değil, Urugu-

ayhlar, Şilililer, Bolivyalılar, Perulular ve Kübalılar da vardı. Verilen mücadelenin sonunda devlet bu binayı 2008'de "Hafıza Merkezi"ne dönüştürdü.

Darbe döneminde gözetli merkezlerinde binlerce muhalif işkence gördü ve öldürüldü. Tüm bunlar, Güney Amerika ülkelerinde egemenlerin toplumsal muhalefeti, devrimci hareketi çökertmek için yürüttükleri "**Akbaba Operasyonu**" adı verilen eşgüdümlü operasyonun bir parçasıydı. Annelerin ve

mahkûm edildi. Jorge Videla'yla birlikte generaller Luciano Benjamin Menendez ve Gustavo Alsina da aynı cezaya çarptırıldı. Cuntanın sembollerinden "Sarışın Ölüm Meleği" olarak bilinen deniz subayı olan **Alfredo Astiz** de diğer 10 eski asker ve polis halkın öfkesinden kurtulamayacaktı. 2006 sonrası başlayan yargılamalarda insanlığa karşı işlenmiş suçlar kapsamında, bugüne kadar 875 mahkûmiyet gerçekleşti. 273 dava ise sürüyor.

Cumartesi anneleri; Katiller hesap verene dek!

Aynı yıllarda dünyanın öteki yüzünde, Türkiye'de de benzer acılarla boğuşuyordu anneler. Egemenler yükselen devrimci, ilerici muhalefete karşı cuntayı devreye sokacaktı. 12 Eylül 1980'de ülkenin dört bir yanını adeta zindana çeviren cunta, yüz binlerce insanı gözetli olarak işkenceden geçirdi. Vahşetin ve zulmün her çeşidinin uygulandığı cunta döneminde, gözetli kayıp ve infaz olağan uygulamalardandı. Evlatları, yakınları, gözetli alınan anneler de Arjantin'de olduğu gibi karakol önlerinde, hapishane kapılarında mücadeleyle tanıştı.

Anneler, Cunta şeflerinin emriyle gözetli alınan, işkenceden geçirilen ve haber alamadıkları evlatlarının, yakınlarının akıbetini öğrenmek için sokaklara çıktı. 1990'ların ortalarına gelindiğinde toplumsal muhalefetin gelişmesiyle birlikte egemenler kaybetme politikasına yeniden başvurdu. Plaza de Mayo annelerinin ilham verdiği kayıp anneleri, Hasan Ocak'ın kaçırılarak katledilmesinin ardından, ilerici, devrimci ve yurtsever güçlerin katılımıyla 27 Mayıs 1995'te Galatasaray Lisesinin önünde ilk eylemlerine başlayacak ve "**Cumartesi Anneleri**" serüveninin ilk adımı atılacaktı.

Cumartesi Annelerinin belki de en fazla zikrettiği isimlerden biri de Kenan Evren'di. Bugün "**12 Eylül'le hesaplaşma**" adı altında ifadeye çağrılan Evren'in, işlediği suçların doğrudan ilk muhataplardan biri kuşkusuz anneler. Kenan Evren hakkında dava açanlar ise, darbenin işkenceden geçirdiği, vatantaşlıktan çıkardığı, zindanlarda çürüttüğü insanları bu sürece dâhil etmeye niyetli görünmüyor. Ancak evlatlarını cuntanın vahşeti sırasında kaybeden ve 366 haftadır hesap soran Cumartesi Annelerinin eli, darbecilerin yakasını bırakmayacak. Cuntanın şefleri, sahipleri belki bugün değil ama bir gün mutlaka işledikleri suçların hesabını verecekler!

Tarihten kısa kısa...

⌘ **7 Nisan 1712:** New York'ta köleler isyan başlattı.

⌘ **11 Nisan 1905:** Einstein, İzafiyet Teorisi'ni açıkladı.

⌘ **10 Nisan 1919:** Meksikalı devrimci önder Emiliano Zapata, hükümet güçlerince öldürüldü.

⌘ **15 Nisan 1925:** Adıyla anılacak ve Kürt tarihinde derin izler bırakan Amed isyanının önderlerinden Şeyh Sait yakalandı.

⌘ **5 Nisan 1951:** Ethel Rosenberg ve Julius Rosenberg, Sovyetler Birliği için casusluk yaptıkları iddiasıyla idama mahkûm edildiler.

⌘ **12 Nisan 1963:** Martin Luther King, Alabama'da sivil haklar yürüyüşüne öncülük ettiği gerekçesiyle tutuk-

landı.

⌘ **18 Nisan 1989:** Çin Halk Cumhuriyeti'nde binlerce öğrenci, daha geniş demokrasi talebiyle sokaklara döküldü.

⌘ **4 Nisan 1991:** Özel üniversitelere şartlı izin verildi.

Evrensel Bakış

Petrol savaşlarından sonra, sıra SU SAVAŞLARINDA

Görerek, yaşayarak, okuyarak ve izleyerek öğrendiğimiz bir şey varsa, o da kapitalist-emperyalist sistem var olduğu sürece çatışmalar ve savaşların yeryüzünden hiçbir şekilde eksik olmayacağıdır. Petrol, hammadde, enerji savaşlarına kulağımız aşına. ABD, "Irak'a özgürlük ve demokrasi götürüleceğim" dediğinde hepimiz Irak petrolünün ABD'nin denetimine girmesi demek olduğunu biliyorduk. Şimdi ise emperyalist ülkelerin gündeminde "su sorunu" bulunuyor.

ABD'nin Ulusal İstihbarat Ajansı, bilindiği gibi CIA ve diğer istihbarat ajanslarının tek bir çatı altında birleştirilmesinden oluşuyor. İşte bu Ulusal İstihbarat Ajansı'nın hazırladığı bir rapora göre önümüzdeki 10 yıl içerisinde suyun elde edilmesine ilişkin sorunların artacağı ve bu sorunların ABD'nin ulusal güvenliği açısından önemli yer tutan devletlerde ciddi istikrarsızlıklara yol açacağını açıkladı.

Raporda geçen şu cümle emperyalist bir ülke olarak ABD'nin sürece nasıl yaklaşacağına işaretidir: "Su sorunları bağlamında ABD'nin küresel liderliğini hayata geçirmesi için yeni fırsatlar getiriyor. ABD bu fırsatları kullanmazsa başka güçler devreye girerek boşluğu dolduracaktır." (Ergin Yıldızoğlu, 26.03, Cumhuriyet). Dünyada ciddi bir su sıkıntısı oluşacağı ön görülüyor ve emperyalistlerin çabası, eşyanın doğası gereği "su krizini" egemenliklerini güçlendirmek için kullanmaya dönük.

Dünyanın toplam su rezervlerinin yüzde 1'i tatlı su rezervlerinden oluşuyor. Tatlı su, sadece insanların su ihtiyacının karşılanmasında değil, gıda ihtiyaçlarının karşılanmasında da gerekli. Zaten tatlı suların yüzde 68'i tarımda kullanılıyor.

Dünya genelinde nüfusun altıda biri olan 1.2 milyar insan temiz sudan yoksunken, 2.6 milyar insan ise sağlıklı koşullarda yaşıyor. Her beş çocuktan birinin (yaklaşık 400 milyon çocuk) temiz ve sağlıklı suya ulaşımı yok. Bütün bunlara ek olarak küresel ısınma ile birlikte "yedek su deposu" olarak anılan buzulların erimesi de cabası. Buna yol açan karbondioksit salınımının % 73'ü üç büyük kapitalist merkezden kaynaklı (ABD, AB, Rusya). (M. Utku Şentürk, 23.03, Radikal).

Buna su kaynaklarındaki dağılımının eşitsizliğini de eklemek gerekiyor. Günlük kişi başına düşen su tüketimi ABD'de 350, Avrupa'da 200, Güney Afrika'da 10-20 litreye kadar düşüyor.

ABD Ulusal İstihbarat Ajansı'nın raporu 2040 yılına kadarki dönemi kapsıyor. Rapor, karşılaşılabilecek "su sorununun" beş alanda ABD açısından güvenlik riski oluşturacağını öngörüyor. **Birinci** sırada her zamanki gibi yoksulluk var. Yoksulluğun toplumsal sorunlarla birleşerek, devletlerin çökmesine yol açabileceği varsayılıyor(!)

İkinci sırada devletler arasındaki kavgaya var. Su kaynaklarına sahip devletlerin diğer devletlere baskı yapacağı farz ediliyor. Özellikle emperyalistlerin su havzalarına sahip olmak için mücadelesinin keskinleşeceğini de vurgulayabiliriz. **Üçüncü** olarak tarım bölgelerinde toprakaltı su kaynaklarının tükenmesi sonucu çok uluslu gıda şirketlerinin kârı veya gelirleri risk altında olacağı kabul ediliyor.

Dördüncü olarak 2040 yılına kadar su kıtlığının oluşması ya da çevresel sorunların artması, ABD'nin gerek müttefiki olduğu diğer emperyalist devletlerle gerekse de yarı-sömürgesi durumundaki ticari ortakların zarar görmesi öngörülüyor. **Beşinci** olarak yaşanacak sorunların çözümünü işaret ediyor. Çözüm olarak da 2040 yılına kadar su yönetiminin "iyileştirilmesi", su ile ilgili sektörlere yatırımların yapılması salık veriliyor. **Tabii ki suyun daha pahalı hale getirilmesi bu çözümün kapitalistçesi...**

Rapor, içerisinde Türkiye'nin de olduğu yaklaşık 10 ülkeyi ABD'nin ulusal çıkarlarının kritik olduğu ülkeler sınıfına sokuyor. Bunun anlamı Türkiye "su savaşlarının" cephe ülkesi olacak.

Arjantin'de 36 yıl önce gerçekleştirilen Cunta lanetlendi

Başlarında kendilerini diğerlerinden ayıracak beyaz başörtüleri vardı. Bugüne kadar hiç ama hiç çıkarmadılar. Öyle bir simge oldular ki, dünya demokrasi hareketlerinin en önemli sayfaları olarak tarihte yerlerini aldılar. Birçok ülkeye, topluma ilham kaynağı oldular. Nerede çocukları, eşleri ya da yakınları öldürülen, katledilen, kaybedilen bir kadın olsa onun yanında olmaya devam ettiler. Onlar hepimizin adlarını bildiği gibi

Plaza De Mayo Anneleri...

24 Mart 1976 tarihinde yapılan askeri darbenin üzerinden tam 36 yıl geçti. Arjantin halkı 36 yıl boyunca askeri darbeyi lanetlemekten vazgeçmedi. Mücadeleleri; Arjantin'in yönetici sınıflarının, askeri darbenin yıl dönümünü "**Bellek ve Adalet Günü**" olarak resmi tatil ilan etmesine neden oldu.

Başkent **Buenos Aires**'in birçok yeri protesto etkinliklerinin başlangıç noktası oldu. Protestocular Plaza De Mayo'da akşam saatlerinde biraraya geldiler. Plaza De Mayo Anneleri de gösterilerde yerlerini aldılar.

Bu seneki gösterilerde öne çıkan talepler cunta sürecinde zenginleşen ya da cuntanın "nimetlerinden" yararlanan ekonomik grupların/şirketlerin de yargılamaya tabi tutulmasıydı. Örneğin Ford fabrikalarındaki patronlar, yargılanması istenenlerin başında geliyor. Çünkü cunta sürecinde Ford fabrikalarında üretim devam ederken, fabrikanın bir bölümü de cuntacılar işkencehane olarak tahsis edilir. Tabii ki bu işkencelerden "aslan pay" Ford işçilerine düşer. Ford fabrikası patronu/patronları uzun bir süre işkencecilerin ihtiyacını karşılayarak, Arjantin halkının nefretini kazanır.

Sosyalist örgütler, anma mitingine katılım için Congreso'da toplandılar. Cunta döneminde kaybedilen yoldaşlarının fotoğrafını taşıdılar. Ayrıca sosyalistler güncele dair taleplerini de vurguladılar. Bilhassa öne çıkan talep, ülkemizde de toplumsal muhalefetin önünü kesmek için icat edilen TMY'nin Arjantin sürümü olan "**anti-terörizm yasasının**" kaldırılmasıydı.

Yasanın geçtiği 2001 yılından bu yana Kirchner hükümetleri döneminde toplumsal muhalefeti susturmak için **2268 kişi** tutuklandı. Bunlara ek olarak yüzlerce sendikacı cezalandırıldı, **70 kişi** ise yapılan protestolarda devlet güçleri tarafından katledildi. Sadece son aylarda **4 bin** kişiye dava açıldı.

Arjantinli sosyalistler darbecilerin yargılandığını ancak darbe düzenine dokunulmadığını vurguluyorlar. Elbette buna ek olarak darbe düzeninin yargılanması işini bu hükümetin yapmayacağını da söylüyorlar. Sosyalistler geçmişte

yaşanan travmanın izlerinin silinmesinin ancak büyük bir toplumsal değişimle mümkün olacağını ifade ediyorlar.

Protestoya sadece Arjantinliler katılmadı. Şili Öğrenci Federasyonu (FECH) Başkan Yardımcısı

Camila Valejo da protestoya katılanlar arasındaydı. Valejo Santiago'dan bu eyleme katılmak için geldiğini açıkladı.

Mitingden iki gün önce Arjantinli işçiler Şili Aysen'de halka uygulanan devlet terörünü protesto etmek için Şili Elçiliği'ne yürüyüş gerçekleştirdiler.

Arjantin hakkında cunta karşıtı toplumsal bir bilincin şekillendiğini vurgulamak özellikle gereklidir. Cunta dönemine yönelik sürdürdükleri mücadeleyle Arjantin halkının kazanımı olarak bugün askerin esamesinin okunmadığını vurgulamak gerekir. Bununla birlikte yürütülen mücadele sonucu Arjantin'de 90'lı yıllarda zorunlu askerlik kaldırıldı, Arjantin ordusu küçültüldü. Her ne kadar Arjantin'de ordunun yerini polis olarak "**derin devletin**" devamını sağlasa da kazanımları da küçümsemek gerekir. Elbette ordunun küçülmesi, zorunlu askerliğin kaldırılması Arjantin'in neo-liberal politikalara uyum sağlamanın da bir sonucu. Ancak gelinen sonucu tek başına neo-liberal politikalarla açıklamak mümkün değil. Burada esasta halkın bir kazanımından bahsetmek gerekir.

Son olarak Arjantin'de gelişen birkaç olayla yazımızı sonlandıralım. 2006 sonrası başlayan yargılamalarla "insanlığa karşı işlenmiş suçlar" kapsamında bugüne kadar **875** mahkûmiyet gerçekleşti, **273** dava ise sürüyor. Buna açılan 7 yeni davayı da ekleyelim.

Arjantin'in cuntacılarla hesaplaşması, (hazır ülkemizde de darbeciler "yargılanıyorken") bazı noktaları öne çıkarttığını düşünüyoruz. Cuntacıların yargılanması sonucuna, toplumsal muhalefetin örgütlü olmasıyla ulaştılar. Kaldı ki Arjantin'de bile yargılananlar, ceza alanlar cuntacıların çok küçük bir kısmı: ancak ülkemizle bile karşılaştırıldığında iki ülke arasındaki fark açıkça görülüyor.

"Özgürlüğümüz hayatlarımızın her hücresinden daha güçlü ve değerli!"

H. Merkezi: Batı Şeria'da bulunan Cenin kentindeki evine giderken İsrail'in kontrol noktasında gözaltına alınarak tutuklanan Filistinli kadın aktivist **Hana Şalabi** tutukluluk koşullarını protesto etmek için açlık grevine başladı ve bütün baskılara karşın açlık greviden vazgeçmeyeceğini açıkladı. Filistinli Tutsaklar Topluluğu avukatlarından **Cevad Bulus**'un açıklamalarına

göre Şalabi hapisshanedan şu mesajı gönderdi: "**Hayatlarımızın değerli olduğu doğru ancak özgürlüğümüz, hayatlarımızın her hücresinden daha güçlü ve daha değerli!**" Şalabi 34 gündür sürdürdüğü açlık greviden vazgeçmeyeceğini açıkladı. Resmi rakamlara göre haklarında hiçbir soruşturma olmadan İsrail zindanlarında tutulan Filistinli sayısı 300.

Çin ekonomisinde tehlike çanları

Uzun zamandır dünya ekonomisinde Çin'in yükselişi konuşuluyor. Her ne kadar ülkemizde bazı burjuva yazarları tarafından ısrarla "sosyalist" olarak gösterilmeye çalışılsa da Çin, **kendine özgü** kapitalist bir devlettir. Bunun doğal sonucu olarak da her kapitalist devlet gibi bünyesinde ekonomik krizleri barındırır ve bu krizlerin siyasi sonuçlar üretmesi olasılığı her zaman vardır. Çin'in küresel kriz sürecindeki büyümesi, birçok kesim tarafından ebediyen sürecekmış gibi algılan(dırıl)sa da Çin'deki bulgular ekonominin durumunu gitgide daha "nazik" hale geldiğini gösteriyor.

Çin ekonomisi dünyanın en büyük **ikinci** ekonomisi... 30 yılın üzerinde ortalama yüzde 10 büyüme hızıyla kapitalist sistemin öncüleri arasında. 3,2 trilyon dolarlık rezervleri, doğal kaynaklar, mineraller, hammaddeler ve madenler bakımından birçok ülke üzerinde kurduğu hegemonyayla, gelişen ekonomisine paralel artan siyasal etkinliğiyle de önemli bir kapitalist merkez.

Öyle ki IMF Başkanı **Christine Lagarde** Çin Gelişme Forumu'nda yaptığı konuşmada Çin ekonomisinin bu kadar güçlü olmadığı bir koşulda olabilecekleri hayal bile edemediğinden bahsediyor. Çin dünya ekonomisinin lokomotiflerinden biri konumunda... Mali kriz diğer emperyalist devletleri ağının içine alırken Çin'in hammadde, gıda, enerji gibi temel mallara olan talebi gelişmekte olan ülkelerde önemli ihracat gelirlerine neden oluyor. Bununla birlikte teknoloji yoğun mallara gereksinimi de emperyalist devletlerin daralan taleplerine ilaç oluyordu. Çin'in ithal ettiği mallara uygun koşullarda verilen kredilerle birlikte emperyalist ülkelerdeki kredi daralmalarının yarı-sömürge ülkeler ekonomisi üzerindeki olumsuz etkilerini de hafifletilebiliyordu.

Bununla birlikte Çin'in üretim ve

tüketim gücü, ucuz tüketim mallarını ihraç ederek kriz içerisinde bulunan devletlerin, krizin halk kitleleri üzerindeki yıkıcı sorunlarını da hafifletmesine yol açıyordu.

Gelelim Çin ekonomisindeki nazikliğin belirtilerine...

Birinci olarak, küresel mali kriz ortaya çıktığında Çin yaklaşık 700 milyar dolarlık bir destek paketini işin içine sokmuştu. Bu adım mali krizin kendisini etkilemesini ise sadece gecik-

嗟險 (tehlike)

tirmek anlamını taşıyordu. Ancak devreye sokulan kaynağın nasıl değerlendirildiği de önemliydi. Klasik kapitalist devletlerin yaptığını elbette Çin de yaptı. Kaynak, tüketimi desteklediği gibi yatırımı artırarak, ekonomik büyümesine "arka çıkmış" oldu.

Elbette ki ayrılan kaynak, üretken yatırımlardan ziyade altyapı yatırımları olarak ifade edilen otoyollar, demiryolları vb. alanlara, inşaat sektörüne harcanmış oldu. Bunun anlamı ise, Çin'in "kapasite fazlası" sorununu büyütmesiydi. Bununla birlikte bu durum yerel yönetimlerin de büyük oranlarda borçlanmasına yol açtı. Bugün Çin'de yerel yönetim borçlarının toplamı 622 milyar doları aşmış durumda.

İkinci olarak, ülkede gerek otomobil satışlarında gerekse de demir üretiminde ve birçok sektörde büyük düşüşler kendini gösteriyor. Bunun doğal sonucu olarak da Çin'in aşırı üre-

tim sorununa uzun zamandır çözüm getirilemiyor. Bunu engellemek adına verilen krediler ise ABD'de gördüğümüz gibi mali bir balon şişiriyor. Ne zaman patlayacağını kestiremesek de mali balon gittikçe şişiyor.

Üçüncü olarak Çin kapasite fazlası sorununu ucuz işgücü ve diğer emperyalist devletlerde oluşan kredi balonlarından yararlanmak suretiyle ihracatı da devreye sokarak idare ediyordu. Ancak dünya ekonomisi tepe-taklak gidiyor. Mali krizden kaynaklı piyasalar daralırken, Çin de ucuz işgücü avantajını kaybetmeye başlıyor.

Bunların sonucu olarak da 30 yıldan fazladır süren yüzde 10'luk büyüme, yerini yüzde 7'lere bırakıyor.

Çin egemenleri arasında iktidar dalaşı da gittikçe keskinleşiyor. ÇKP içerisindeki klikler birbirlerine tehdit yağdırmaktan geri kalmıyorlar. Başbakan **Wen Jibao**'nun "Siyasi reformlar gerçekleşmezse, yeniden 'kültür devrimini' anımsatacak siyasi bir trajedi yaşayabiliriz" söz-

leri, her ne kadar Mao'nun "kültür devrimi" içeriğinden farklı olarak da kullanılsa, egemen klikler arasındaki dalaşın ne kadar keskinleştiğini göstermesi açısından önemlidir.

Çin ekonomisindeki yavaşlama, bunun süregelenliği karşısında büyüme modelinde olası bir değişikliğe gitmesi, içerde toplumsal huzursuzluklarını gidermeye yönelik harcamalara ağırlık vermesinin sonucu olarak önemli yatırımlardaki olası azalma Çin'in uluslararası ticari mal piyasalarındaki talebinin giderek azalmasını getiriyor.

Sonuç olarak ekonomik yavaşlama IMF'nin tahmin ettiği gibi yüzde 4'lere düşerse mevcut olanı atlatamadan yeni bir mali krizin kapıda olduğu görülüyor. Üstelik bu sefer krizin yükünü hafifletecek bir lokomotif de bulunmuyor.

Bahreynliler tutsaklara özgürlük istedi

H. Merkezi: Bahreyn'de 1 yılı geride bırakan isyan dalgası beraberinde politik tutsakları da getiriyor. Diraz şehrinde insan hakları aktivisti olan Abdulhadi al-Khawaja da bu politik tutsaklardan birisi. Khawaja'nın "suçu" rejim karşıtı gösterilere katılmak. O bundan kaynaklı ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı. Khawaja'ya ve bütün siyasi tutsaklara özgürlük isteyen Bahreynliler, taleplerini yaptıkları eylemlerle dile getirdi.

Khawaja gerek tutuklanmasını gerekse de hapishane koşullarını protesto etmek amacıyla 2 haftadır açlık grevinde. Kamuoyuna yansıdığı kadarıyla sağlık durumu da gittikçe kötüleşiyor. Bundan kaynaklı duyarlı Bahreynliler politik tutsakların serbest bırakılması amacıyla yürüyüş düzenlediler.

İspanya emekçileri hayatı durdurdu

H. Merkezi: İspanya emekçileri hükümetin çalışma "reform"unu protesto etmek için sendikaların çağrısına uyarak genel grev başlattı. Grev bütün ülkede hayatın durmasına yol açarken, İspanya polisi işçilere saldırdı.

Gece vakti eylemlerine başlayan İspanya emekçileri, 24 saatlik grev nedeniyle sokaklara aktılar. 58 kişinin gözaltına alındığı grevde, emekçilerin polise karşılık vermesi sonucu 6 polis yaralandı.

Grevden kaynaklı emekçiler gece yarısı hal girişi ve çıkışlarını kapattılar. Bununla birlikte otomobil fabrikalarının önünde de çatışmalar çıktı.

Genel grev karşısında Barcelona, Madrid gibi büyük kentlerde metro ve otobüslerin durma noktasına geldiği açıklamasını yapan hükümet aynı zamanda çaresizliğini de ifade ediyordu. Genel greve katılımın yüzde 89 olduğu görülürken, grev ilk etapta metal, inşaat ve maden sektörlerinde kendisini hissettirdi. Karayolu, demiryolu ve havayolu ulaşımı da grevden etkilenerek Avrupa kentlerine yapılan birçok sefer iptal edildi.

HKP(M)'den eylemler

H. Merkezi: Hindistan Komünist Partisi (Maoist), Hindistan devletinin "başını ağrıtmaya" devam ediyor. Hindistanlı Maoistlerin kalesi olarak bilinen **Maharashtra Eyaleti** geçtiğimiz dönemde pek çok eyleme sahne olmuştu. Maoist gerillaların düzenlediği eylem sonucu 15 polis öldürüldü. Gadchiroli bölgesinde polis güçlerini taşıyan otobüse yönelik düzenlenen saldırıda da 23 polis yaralandı.

Maoistler ayrıca **Orissa Eyaleti**'nde önceden de kamuoyuna yansıdığı gibi iki İtalyan'ı rehin almışlardı. Rehi-

nelerin serbest kalması için yürütülen görüşmelerin sonuçsuz kalması üzerine Orissa Eyaleti milletvekili **Jhina Hikaka**, gerillaların yolunu kesmesi sonucu esir alındı.

Polis şefi **Suryamani Pradhan**'ın Reuters'a yaptığı açıklamada Maoistlerin İtalyan rehinelere serbest bırakılması için 13 talebini içeren broşürlerini milletvekilinin arabasına bıraktıklarını açıkladı. Maoistler esir takası sırasında tek taraflı ateşkes ilan etmişler, ancak Hindistan devleti bu ateşkesi saldırıyı artırarak karşılık vermişti.

AK Parti hükümeti ile ilgili şunu söylemek lazım: Gücü, iktidarı arttıkça devletleşiyor. Yeni konsept de bana göre çözümsüzlüğün yeni bir formülü olarak tanımlanmalı. "En iyi çözüm çözümsüzlüktür" politikası yürütüyor.

- Newroz kutlamaları, geçtiğimiz yıllarda tüm hafta boyunca gerçekleşirken, bu yıl AKP hükümeti, Newroz'un "ancak ve ancak 21 Mart'ta kutlanabileceğini" söyledi. Kutlamalar yasaklandı ve devlet gerçekleşen tüm kutlamalara saldırdı. Sizce neden yasaklandı Newroz?

- AK Parti'nin Kürt meselesi konusunda strateji değiştirmesinden söz edebilmek için AK Parti'nin sürekli olan stratejisinden bahsetmek gerekiyor. Bana göre AK Parti'nin demokratikliği, ilkesel değil konjonktürel. Dolayısıyla AK Parti atacağı adımın kendisiyle ilgili faydasını ve riskini karşıladığında risk fazla olduğu durumlarda çok reformcu davranmıyor. Ama bu süre içinde konjonktürün de dayatmasından kaynaklı önemli sayılabilecek adımlar da attı. PKK görüşmeleri, Oslo görüşmeleri de doğrudu. Fakat bu konjonktürel bence.

Bu konjonktür seçim ortamında bозulmuştu bana göre. Tabii herkes AKP'nin ve bağımsız adayların sert söylemlerinin seçim ortamında normal olduğunu ve seçimlerden sonra düzeleceğini söylüyordu. Ama daha millet seçim yorgunluğunu atmadan, Batman olayları yaşandı. Bu olayların ardından da hükümetin örgüte karşı daha sert, daha şahin olduğu "yeni strateji" çıktı.

Hükümetin ve devletin içinde de şahinler ve güvercinler diyebileceğimiz kanatlar var. (Böyle bir isimlendirme yok tabii.) Şu anda devlete hakim olan politika "Son terörist ortadan kaldırılsana..." diye düşünen şahinler Batman saldırısından sonra "haklı çıktılar." Zaten hem araç gereç konusunda hem de eğitimli eleman konusunda hazırlığı vardı, özel hareket polisinin devreye sokulması söz konusuydu. Sonbaharda PKK'ye tarihinde en önemli ka-

"Hak ve özgürlüklerin müzakeresi olmaz"

Yasaklanan ve ardından çatışmalı geçen Newroz sürecinde ana akım medyada en çok tartışılan konu AKP hükümetinin "terörle mücadele" için hazırladığı "yeni konsept" meselesi oldu. Her ne kadar içerisinde hiçbir "yeniliği" barındırmasa ve halka yönelik yoğun bir saldırı dönemi anlamına gelse de, AKP hükümeti eliyle hayata geçirilen bu "yeni konsept" incelenmesi ve üzerinde çeşitli tartışmaların yapılması gereken bir olgudur. Biz de "yeni konsept" ile ilgili düşüncelerini HAS Parti İstanbul İl Başkanı **Mehmet Bekaroğlu**'na sorduk:

yıplar verdirildi. İlbahara gelene kadar bu politika daha da konuşuldu, tartışıldı ve formüle edildi. Buna göre PKK'yi kırmak ve diğer "iyi" Kürtlere de "devletin bölünmez bütünlüğü" çerçevesinde bir takım bireysel hak ve özgürlüklerini vererek, bu sorunu sıkıntı yaşamadan sürdürebilir noktaya çekmek istiyorlardı.

Newroz yasağı da böyle geldi. Serbest olduğu zaman bir bayram havasında kutlanırken, ne oldu bu sene İdris Şahin, niye yasak koyuyorsun? Bir hesap var. Aklışelim baktığımız zaman saçma sapan bir şey ama bir stratejinin parçası olarak görüyorsunuz. Bir strateji var, ama yeni demek mümkün değil. '90'lar da uygulandı zaten. Şimdi "bunu temiz yapacağız" diyorlar. Önceleri "terörle mücadele" denilerek tüm Kürtlere zarar veriliyordu. Ve Kürtlerin tamamı devletin karşısında yer alıyordu. "Bu yanlış" diyorlar. "Kürtleri fazla taciz etmeden, terör örgütünü ortadan kaldıracacağız." Bu gerçekçi bir politika değil.

PKK bir terör örgütü, bunu söylediğim için çok eleştiri alıyorum. Ama sıradan bir terör örgütü değildir. Bu, bir halkın özgürlük mücadelesini veren terör örgütüdür. Silahla yapıyor, eleştirebilirsiniz. Ancak büyük bir desteği var. Onu Kürt halkından soyutlayıp yok etmek... Bu olacak bir şey değildir. Yıllarca etkisi olabilecek, kuşaklar boyu taşınabilecek bir imha olur. Nedir peki yol? Silah bırakınca, talep ettiği haklarını silahlı siyasetle alabileceği ortam oluştu-racaksınız.

- "Yeni konsept" konusuna geri dönersek, şöyle bir mesele var. Şimdiye kadar Oslo, İmralı gibi görüşmeler sürerken, "yeni konsept"te "Kesinlikle bunlarla müzakere olmayacak, sivil siyaset kanalları kullanılacak" dendi. Ve burada sözü edilen "sivil siyaset kanalı" BDP iken, bir taraftan da KCK operasyonlarıyla 7 bin BDP'li içeri alınıyor. Peki o zaman görüşmeleri hangi BDP ile yapacak? Bu bir çelişki değil mi?

- Anlamıyorum ben, hak ve özgürlükler müzakeresi olmaz ki. Hak ve özgürlükler bellidir, pazarlık yapılmaz. Devlet bunları teslim eder, eğer gasp ediyordusa da özür diler. Bir müzakere yapılması gerekiyor. Bir çatışma ortamı var, dağa çıkmış elinde silahı olan insanlar var ve bunların bir şekilde silah bırakmaları gerekiyor. Siz hak ve özgürlükleri teslim etmeniz bile bu insanların silahlılandırılmasıyla ilgili bir görüşme

yapılması gerekiyor.

Ama kimle görüşeceksiniz? Silah kimdeyse onunla. PKK'yle, İmralı'yla, dışarıda kim varsa herkesle görüşülebilir. BDP "PKK'nın silahlı kolu" gibi laflar söylemiyorum, ama organik bir bağlantısının olduğunu herkes biliyor. Seçilmiştir, mecliste oturuyor. Görüşmek istiyorsanız ve demokratik bir şekilde çözecekseniz, görüşmeniz çok doğru, tebrik ediyorum. Ama strateji uyguluyorsanız; bu stratejide Kürtleri parçalamak, PKK ya da KCK ile bağlantılarını kesmek gibi Kürtleri bölmeye çalışıyorsanız, "iyi" Kürtleri arttırmaya çalışıyorsanız, bu olmaz!

Kürtler ne istiyor? Gidip soracaksınız. Birlikte mi yaşamak istiyorsun, ayrılacak mısın? Ayrılacaksan, barış yoluyla olacaksa, neden olmasın. Ayrılma; "kendi kaderimizi kendimiz tayin edeceğiz" demektir. Bunu anlamak için bir yöntem vardır. Eğer birlikte yaşayacaksak ki, herkes böyle diyor. Kürt halkı da, PKK de böyle diyor. Demokratik özerklikten söz ediliyor. (Demokratik özerlikle ilgili de sıkıntılar var.) İşte bunu konuşmak lazım asıl. Hakları tartışmazsınız. Tartışılması gereken hangi yöntem olacaktır.

En önemlisi silah meselesi. 30 senedir dağda olan insanlar var. Onlar hangi şartlarda silah bırakır? Toplumsal ve siyasal hayata nasıl dahil olacaklar? Bunlar ilk kez olan, ilk kez sizin konuşacağınız şeyler değil! Dünyada örnekleri var. Haklar ve özgürlükler konusunda muhatap aramaya gerek yok. Bugüne kadar gasp etmişsin, bu belli, vereceksin. Özür dileyeceksin. Bir Türk Türkçe konuştuğu gibi, bir Kürt de Kürtçe konuşur. Yani birlikte yaşayacaksan aynı şekilde, aynı haklardan yararlanmalıdır. Tabii ayrılacaklarsa başka bir şey. Ayrılacaksa, barışçıl yöntemlerle olur. Bunu savunacak olan siyasi partiler olmalı ve savunabilmelidir. Benim görüşüm, Kürtlerin büyük çoğunluğu, PKK dahil ayrılmak istemiyor. Kürt kimlikleriyle bu ülkede yaşamak istiyor. Bunun şartları oluşturulacak. Bu çok basit.

- Belli bir zamana kadar görüşmeler yapıyordu, onlar kesildi, zaten konuştuk. Peki devletin her ne kadar yeni olmasa da, var olan konseptin güncellenmiş hali olsa da böylesi bir "yeni konsept"e ihtiyaç duymasının nedeni nedir?

- AK Parti hükümeti ile ilgili şunu söylemek lazım: Gücü, iktidarı arttıkça

devletleşiyor. Yeni konsept de bana göre çözümsüzlüğün yeni bir formülü olarak tanımlanmalı. "En iyi çözüm çözümsüzlüktür" politikası yürütüyor. Bu çok tehlikeli bir politika, çok kan demek. Bana öyle geliyor ki 2014 cumhurbaşkanlığı seçimlerine kadar AK Parti ve başbakan Erdoğan Kürt meselesini bir şekilde çözümsüzlüğe mahkum edecek. Bana, cumhurbaşkanlığı seçimlerine kadar, bu mesele çözümsüz kalacak gibi geliyor. Görüşecekler, görüşmeyecekler, terörle sert bir şekilde mücadele edecekler... Çünkü seçmenin büyük çoğunluğu milliyetçi, mu-kaddesatçı. İşte bunların oyunu alacak. Kendisini cumhurbaşkanı, partisini bir dönem daha iktidar yapacak.

Atılması gereken radikal adımların bir maliyeti var. AK Parti'nin reformculuğu daha önce de konuştuğumuz gibi ilkesel değil, risk durumuna göre belirleniyor. Burada kurnazlık yapıyor, siyasetten bakılıyor, getireceği fayda-risk üzerinden hesap yapılıyor. Oysa reform önemli bir şey. Ve bu Ortadoğu'nun en büyük çatışmasını sonlandıran, tüm karar ve riskleri alan tarihe geçer. Ama ben böyle bir şeyi Erdoğan'dan beklemiyorum. Erdoğan cumhurbaşkanı olmak istiyor. Tarihe başka türlü geçmek istiyor.

Şimdi bu çok insafsız bir itham gibi görünebilir, ama Türkiye'de siyaset maalesef böyle yapılıyor. Bakıyorsunuz yüzlerce, onlarca Kürt-Türk insan ölüyor. Daha kötü olan duygusal olarak insanlar artık kopuyor. Türkler Kürtlerden, Kürtler Türklerden kopuyor. Bu durum kopuşu hızlandıracak.

Siyasal, toplumsal olayları tek deşkenle izah edemeyiz. Suriye ne olacak? Irak ne olacak? Belli değil. Yani Tayyip Erdoğan'ın da, devletin de boyunu aşan şeyler var. "Hele biraz daha bekleyelim" diye uzatılıyor.

Bu mesele bir şekilde çözülecek. Bu iş böyle gitmez, herkes farkında. Devlet ne olacak diye bakıyor. 2014'e kadar zamana ihtiyaçları var diye düşünüyorlar. Burada örtüşüyorlar. Son zamanlarda askerle-Tayyip Erdoğan arasında bir barış var. Harp akademisinde ders falan verdi. Ama yazık, bir sürü insan ölecek. Böyle olmaz, Kürt siyaseti de Türk siyaseti de bunu yapıyor. Kimse kusura bakmasın. Ama bence insandan daha değerli bir şey yoktur. Dağda düşen bir tek Kürt evladının annesi, bir tek Mehmet'in annesinden daha değerli kimse yoktur.

“Esas fail Tayyip Erdoğan, Genelkurmay Başkanı ve kuvvet komutanlarıdır”

13-16 Mart tarihleri arasında Pınar Aydınlar'ın klip çekimleri için bulunduğumuz Roboski'de köylülerin acılarını, ağıtlarını, öfkelerini, taleplerini dinledik. Onların seslerini bir kere de biz duyuralım istedik. Klip çekimlerinde de yer alan şehit aileleri kendi yaşadıklarını bütün çıplaklığıyla anlattı. Bölgedeki gerçeklik, hayatta kalabilmek için korucu ya da kaçakçı olma gerçekliği bütün çıplaklığıyla karşımızda duruyordu. Öyle ki sohbet ettiğimiz gençler katliamdan sonra da kaçağa gittiklerini, havanların tepelerinden nasıl geçtiğini ve korunmak için nasıl saklandıklarını ölüme meydan okurcasına anlatıyorlardı...

Alihan Encü (Celal Encü'nün kardeşi)

Katledilenlerin başına gittiğimde bir vahşetle karşılaştım. Dehşet içinde kalmıştım. Bazılarının bedeni hala alev almaktaydı. Yaralı, parçalanmış. Kardeşimi de teşhis edemedim. Ellerini, parmaklarını, ayaklarını, gözlerini hiçbir şeyini tanıyamadım. Ölenlerden on biri bizim mahalleden. Toplam otuz dört şehidimiz var Roboski katliamında. Ben 09.30'da yola çıktım. Bombalayan askerler önümü zü kesti. Arkadaşlarımız, kardeşlerimiz vardı gidenler arasında. Un, şeker, pirinç getirmeye gitmişlerdi. Burada torbası elli lira iken, orada yirmi lira. Burada çalışacak iş yok. Fükaralık...

Hangisini kaldırıyım bilmiyordum. Paramparça etmişlerdi hepsini. Sonra insanlarımız geldi çığığımıza. Asker sahip çıkmadı, ambulans gelmedi, teyare gelmedi. Ambulansımız traktördü. Otuz dört şehidimizi traktörle taşıdık. Bir de katırlar vardı. “Büyük”

Türk devleti sahip çıkmadı bize. Buraya geldiler. “Kimin yaptığını

bilmiyoruz” dediler. Bugün, üç ay olmuş daha tespit etmediler. Tayyip Erdoğan tespit etmedi. Ama biz biliyoruz ki, esas fail Tayyip Erdoğan'dır, Genelkurmay Başkanı ve kuvvet komutanlarıdır.

Tazminat bahsediyorlar. Biz tazminat istemiyoruz. Gitsin, katliamı yapanlara versinler. Yine bomba yapsın. Kürt halkına yağdırsın. Tazminatı kendileri yesin, biz yemiyoruz. Çünkü biz çocukları satmıyoruz.

“İlk bombalamada uzağa düştüğüm için kurtuldum!”

34 kişinin yaşamını yitirdiği Roboski katliamında sağ kurtulan **Servet Encü** patlama sırasında 20 metre uzağa düştüğünü ve karın içine gömüldüğü için farkedilmediğini söyleyerek sağ kaldığını anlattı.

“Biz dönerken askerler yolumuzu kesti. Biz yeniden sınır ötesine kaçarken, F-16 uçakları üzerimizden geçerek bomba yağdırdı. Çok sayıda arkadaşımız ve akrabamız orada yaşamını yitirdi. Sesler azalınca köye haber verdim ve köylüler geldiklerinde çocuklarının parçalan-

muş cesetleriyle karşılaştı” diyerek vahşetin boyutuna dikkat çeken Encü, katır ve insan parçalarının birbirine karıştığına ve ancak Adli Tıp'ta ayrıştırılabildiğine dikkat çekti.

“Biz çocuklarımızı 123 milyara vermiyoruz”

Roboski'de şehit anılarını dinledik.

Ağıtları, yürekleri delen feryatları eşliğinde anaların söyledikleri katliamı yapanların tazminat tekliflerine en güzel yanıtı...

“Tazminat almayacağız. Katliam yapanlara versinler. Biz çocuklarımızı yüz yirmi üç milyara vermiyoruz. Tayyip Erdoğan, kızım ya da oğlunu versin bize, biz ona iki yüz yirmi üç milyar verelim. Benim oğlum çalışmaya giderdi. Yirmi beş, otuz veya elli lira. Ne olursa. Kardeşine verirdi. Anam yaşlıdır, sakat, çaresizdir. Kardeşim, okusun derdi. Onu da öldürdüler. İki saat yaralı kaldı orada. Ne uçak, ne ambulans ne de bir araba. Oğlumu kurtarabilecek kimse yoktu. Katırlarla taşıdık.

Kendimi dağlara vurdum. Şaşmıştım. Ağıtlar içinde ya da çığıklarla oğlum almayla gittim. Sen kalmadın oğlum. Belki de beni kurtarın, diyor-dun. Seni kurtaracak kimse yoktu. Şaşmıştım. Dağa taş vurdum kendimi. Görememişim yavrumu. Bayılmıştım. Uludere'de gördüm evladımı, camide, hastanede. Ah daye! Ah daye!”

“Cenazemizi almasaydık terörist diyeceklerdi”

Katliamda kardeşini kaybeden Fadıl Encü'nün kardeşi **Kıymet Encü** de şunları söyledi: “Yoksul olduğumuz için bu duruma düştük. İş yok, çiftlik yok. Ya korucu olacaksın ya da kaçakçı... Bu olaydan sonra çoğunluğu Encü, 29 kişiye korucu olmaları için teklif götürdüler. Cenazemizi almasaydık belki de üzerlerine silah koyup 'terörist' diyeceklerdi.

Almanya'dan, Kuzey Irak'tan, İran'dan heyetler geldi. Başbakan gelmedi.

Katliamdan 65 gün sonra Emine Erdoğan geldi göz boyamak için. Taziyelerimiz devam ederken bizimle pazarlık yapıyorlar. Biz kesinlikle tazminatları kabul etmeyeceğiz. Tek isteğimiz faillerin ortaya çıkıp yargılanması...”

“Türkler bize zulmetti!”

1996 yılında oğlu **Segvan Encü** evinin önünde katledilmiş **Zine Ana**'nın. Bu katliamda da torunu Seyithan Encü'ü kaybetmiş. Türkçe bilmeyen Zine Ana'nın söylediklerini torunları bize çevirdi: “Oğlumun hakkını versinler. Türkler bize zulmetti. Hala da ediyorlar. Diğer çocuklarımızı da tehdit ediyorlar 'Newroz'a gidiyorsunuz, zafer işareti yapıyorsunuz' diye. Uçaklar geçiyor sürekli üstümüzden, korkuyoruz yine bombalayacaklar diye.”

“Hayat güzeldir, kim ölümü ister ki?”

Seyithan Encü'nün ablası **Hatun Enc** de bize şunları söyleyerek herkes çığıklarımızı duysun dedi: “Maddi sıkıntılardan dolayı insanlar oraya gidiyor. Ölümü göze alıyor. Hayat şartları çok zor. Yoksa insanlar bu yola gitmezdi. Hayat güzeldir, kim ölümü ister ki? Emine Erdoğan buraya geldi. Bize en kısa zamanda failleri bulacaklarını söyledi. Failler belli değilmiş gibi! Bizim köylüler bizim adımıza Emine Erdoğan'a dilekçe vermişler. Şehit ailesi olmayanlar sınırın kaldırılmasını istiyor. Şehit aileleri olarak biz bunu istemiyoruz. Projelerden, ihalelerden bahsediyorlar. Bizim öyle bir talebimiz yok. Bunu mutlaka duyurun, sizden rica ediyoruz. Buraya ihaleler yapmaya gelmesinler. Projeler, ihaleler yerine failleri ortaya çıkarınsınlar, bizim tek isteğimiz bu. Biz faillerin peşindeyiz. Tayyip Erdoğan daha önce yapsaydı bu projeleri, niye şimdi yapıyor? Evet, Emine Erdoğan'la görüşmeye gittik. O da anadır dedik. ‘Anneler barış isterse barış olur, sabırlı olun’ dedi. Bizim analar yıllardır barış istiyor neden olmuyor?”

Pusulula Savaş ve birey ilişkisi

Devrimin bir alternatif olarak kitlelerin sempatisini ve ilgisini çektiği dönemlerde bireylerin devrimci yaşama adaptesi daha kolay ve sancısız olabilmektedir. Fakat bu alternatifin yaşam alanlarının daraldığı bizzat öncü misyonunu üstlenenlerin dar bir çevreye hapsedildiği dönemlerde devrimci kalmak, devrimci yaşamak sancılı ve zordur. Zordur, çünkü burjuva-feodal sistem her yönü ile saldırmakta, devrim cephesi ise dar bir alanda karşı koymaktadır. Bunun için devrimci yaşam inat ve sabır gerektirir.

Bugün saflarımızda devrimci yaşamda bize ait olmayan birçok tavır, yaklaşım ve özellik kendine yaşam alanı yaratmaktadır. Bunlar örgüte bakış açımız ve düşünce tarzımızla ilgilidir. Burjuva-feodal sistemi yıkmada en büyük silahımız da devrimcilüğümüzün yaşam arenasıdır. Örgütlü yaşamak, örgüt merkezli düşünmek, hareket etmek devrim amacımızın örgütün potasında ortaklaşarak olur. İnsan yaşadığı toplumun bir ürünüdür. Doğal olarak toplumun ona kazandırdığı alışkanlıklar davranış biçimleri üzerinden yaşar düşünür. Devrimci saflara gelen bireyler de bundan azade değildir. Kişilik değişimi devrimci saflarda adım adım sağlanır. Örgütlü yaşam bireye farklı bir yaşam tarzını sunar. Fakat bireyin kolektif yaşama adaptesi kolay olmayabilir. Çünkü henüz örgütün ideolojik formülasyonu ile bir bütün tanışmamış, bütünleşmemiştir. Bunu mücadele içerisinde kazanacaktır.

Proletarya partisi savaşçı bir partidir. Savaşçı niteliğini sınıf mücadelesinin ülkemizde aldığı biçimden alır. Bu biçim silahlı mücadeledir. Bu nedenle proletarya partisinin militanları da savaşçı nitelikte olmak zorundadır. Savaşçı olmak ne demektir? Savaşçı olmak politikada, ideolojide özcesi sınıf mücadelesi içerisinde askerileşmektir. Askerileşmiş bir militan sınıf mücadelesi içerisinde konumunu buna göre alır. Bu konum her şeyden önce savaşa göre şekillenmek, savaşı anı anına hissetmekle olur. Düşmanımız her an ve çeşitli biçim ve sayısız görüngülerle saldırmaktadır. Bu halde savaşçı karakterde olan bir militanın da düşmana saldırıda sınırı olmamalıdır. Proletarya partisinin halk savaşı stratejisini ülkemiz koşullarına uyarlamaya ve bir devrim stratejisi olarak mücadelenin her alanına uygulamaya çalışmaktadır. Bunun önemli parçalarından biri de gerilladır. Bu anlamda gerillanın savaşçı bir karakter kazanması bu savaşın doğası gereğidir.

Gerillanın algısı, gözlem yeteneği güçlü olmalıdır. Sezgileri savaşın ritmine uygun, onun da ilerisini görebilecek nitelikte olması gerekir. Gözlemlemek, izlemek bir gerillaya objektiflik kazandırır. Gözlem değerlendirmeye yeteneğini güçlendirir. Gerilla politikliği en üst düzeyde kendi kişiliğinde cisimleştirebilmelidir. Ve bu anlamda proletarya partisinin gerillaya yüklediği misyon sınıf mücadelesinin geleceği ile ilgili tayin edici düzeydedir. Bunun için gerilla, proletarya partisini demokratik halk devrimini ve bunun görevlerini kendinde görebilen özcesi gerilla her an ve her sorunda çözüm üreten önüne çıkan engelleri güçlü bir irade, sabır ve inatla aşabilecek düzeye getirebilendir. Bugünü savaşçılığı bizden bunu beklemektedir. Savaşçı bir militan görevlerini özveri ile coşkuyla ve bilinçle sarılabildiği oranda üstlendiği sorumlulukların hakkını verebilir. Militan iş yaparken düşünür. Düşünürken iş yapar. Pratik seyri kendiliğinden bir şekilde gelişmez. Militanlık bir tarz işidir. Militan bu tarzı partisinden alır. Partili düşünce tarzından kazanır. Eğer militan sorumluluklarında partili tarzı yaşamının öznesi haline getirebiliyorsa o militan savaşa göre şekillenmiş demektir. Her gün yeni olanla tanışabiliyorsa bir militan sadece bugünü değil geleceği de bugünden ön görebiliyor ve ona göre yürüyebiliyorsa o militan yaratıyor, üretebiliyor demektir.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Halil Çakıroğlu: 1968 Elbistan doğumlu olan Çakıroğlu, Proletarya Partisi KÖK üyeliği ve 1 Nolu Gerilla Bölgesi Yönetici Organı Sekreterliği görevini üstlenmiş bir kadroydu. 3 Ekim 1990 tarihinde Ümraniye Tekel deposundaki kamulaştırma eylemi esnasında polislerle çatışmada yaralı olarak yakalandı. İşken-cehanelerde ser verip sır vermeme ilkesini yaşattı. Şubat 1993'te Bayrampaşa Hapishanesi'nden firar etti ve zaman kaybetmeksizin faaliyete kaldığı yerden devam etti. 1. OPK'da siyasi komiser olarak görev aldı. Düşman karşısındaki baş eğmezliğin, Partizan direnişinin, tereddütsüz ve sınırsız bağlılığın bir temsilcisiydi. 15 Nisan 1995 tarihinde Erzincan Kemah'ta TC güçleriyle çıkan çatışmada Munzur ve Süheyla yoldaşlarıyla birlikte ölümsüzleşti. Son sözleri ise **"Partiyi geliştirin, güçlendirin. Size güveniyorum... Tüm yoldaşlara selam... Yaşasın TKP/ML. Yaşasın-TİKKO"** oldu.

Süheyla Dağdeviren: Yoksul bir Kürt ailesinin çocuğu olarak Dersim Nazimiye'de dünyaya gelen yoldaş, Ankara Hemşirelik Okulu Cerrahi Bölümünü bitirerek çeşitli hastanelerde hemşirelik yaptı. Gençlik Birliği içerisinde aktif faaliyet yürüttü. 1999'da Halk Ordusu saflarında faaliyete katıldı. Birliğin doktoru olarak 5 yıl Halk Ordusu saflarında savaştı, mücadeledeki duruşu ile kadına dayatılan ikincil konuma karşı da cepheden tavır alan örnek savaşçıları-

dan biri oldu. 15 Nisan 1995 günü akşam saatlerinde Erzincan Kemah'a bağlı Tırmığı köyü civarında TC ordusunun termal kameralı silahlarla saldırısı sonucunda Halil Çakıroğlu ve Munzur Keskin ile birlikte yine yoldaşlarına yardım ederken ölümsüzleşti.

Munzur Keskin: 1969 Dersim Pertek doğumlu olan

yoldaş, hızla yetkinleşen, alçakgönüllü, fedakar ve gözüpek bir komutandı. Ateş hattındaki bazı yaralı yoldaşlarını çatışma alanının dışına çıkardıktan sonra tekrar geride kalan yoldaşlarının yanına dönmeye çalışırken ölümsüzleşti.

Kemal Şahin: Almanya'da 1997 yılında yakalandığı

kanser hastalığı sonucu 11 Nisan 1998'de yaşamını yitiren yoldaş, iyi niyeti ve partisine olan güveniyle öne çıkıyordu.

Yahya Kara: 1954 Çanakale doğumlu olan yoldaş,

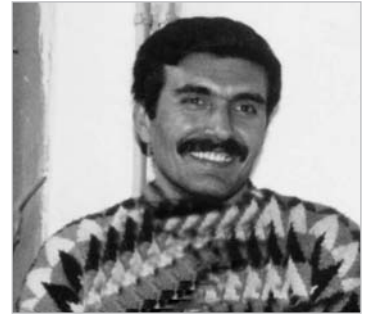
Almanya'da Proletarya Partisi taraftarı olarak mücadele ederken 10 Nisan 1981'de bir iş kazası sonucu ölümsüzleşti.

Ali Uçar: 1959 Dersim Ovacık Güneykonak doğumlu olan yoldaş, küçük yaşlarda gittiği İstanbul'da çalışırken Proletarya Partisi ile ilişki kurmuştur. Özellikle askeri

eylemlerde ve kamulaştırmalarda önemli görevler üstlenmiş, birçok cezalandırmaya eylemi gerçekleştirmiştir. Bakırköy'de düştüğü pusuda düşmana kurşun sıkarak 6 Nisan 1983'te ölümsüzleşmiştir.

Seyit Külekçi: 1961 Maraş Elbistan Gücük köyü doğumlu olan yoldaş, ailesiyle göç ettiği Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde tanışır Proletarya Partisiyle. İşçilerin

arasında da, askeri faaliyetlerde de durmadan koştu. Tutuklandığında '96 ölüm orucu direnişçisi olarak Proletarya Partisi temsilcisi olma onurunu taşıyandı. 7 yıllık tutsaklığının ardından özlemini duyduğu gerillaya katılma arzusu gerçekleşmişti. 14 Nisan 1999'da Tokat Merkezine bağlı Arhoğ köyünde TC güçleriyle girdikleri çatışmada yoldaş Doğan Altun'la birlikte ölümsüzleşti.

Doğan Altun: 1972 yılında Erzincan Tercan'a bağlı Kızıllağara köyünde dünyaya gelen yoldaş, 1993 yılında İstanbul'da Gençlik Birliği ile ilişkiye geçti. İşçi-semt alanında faaliyet yürüttü. 1996 yılında gerillaya katıldı. Eseyurdu'nda çıkmış olduğu düşman çemberine yeniden girerek yoldaşlarını kurtarma çabası onun fedakar kişiliği ile ilgili en güzel örnektir.

Gerilla Alanında Kitle Faaliyetinin sorunları, nedenleri ve çözüm yolları-3

Kitle Çizgimizde Rehber: MLM ideoloji

Kitle faaliyetimizde ortaya koyduğumuz bu sorunların çözümü en başta kitlelere MLM bakış açısı ile yaklaşmakla mümkündür. Diyalektik-materyalist yöntem, zıtların birliği ve mücadelesi yasası doğru olarak kavranmalıdır. MLM bakış açısı, bir dünya görüşü olarak özümsemeli ve pratiğimize uygulanmalıdır. Bilimi kavramak onu sadece teorik olarak ele almak değildir. Böyle olduğunda diyalektik-materyalizm sadece teorik gevezelik olur. Önemli olan onun pratiğe uygulanabilir olduğunu, sadece dünyayı yorumlamada değil, onu değiştirmede bir silah olduğunu bilince çıkarmaktır.

Birincisi kitleleri bir çelişki olarak kavramak ve **ikincisi** bizimle kitleler arasındaki çelişkiyi doğru tanımlamak öncelikle yapılması gerektir. Bir kez bu yapıldığında doğru bir kitle çizgisi uygulanarak bu çelişkiler çözülebilir. Küçük burjuva ideolojinin idealist ve metafizik bakış açısı ancak bu şekilde kırılabilir ve onun saflarımızda yarattığı istikrarsızlık giderilebilir. Kitle gerçekliği diyalektik-materyalist bakış açısı ile tahlil edilmeli ve bu gerçeklik karşısında komünistlerin görevleri bilince çıkarılmalıdır.

Tarihin kitlelerin eseri olduğu ve devrimin de kitlelerin eseri olacağı bilince çıkarılmalıdır. Bu anlayışın somut ifadesi; bulunduğumuz alanda sınıf mücadeleleri tarihini incelemek, bugün açısından bu tarihsel sürecin sonuçlarını açığa çıkarmak ve kitle faaliyetimizin gelecekteki görevlerini anlamak için bu sonuçlardan yararlanmak demektir. Kitlelerin bilinci, sınıf mücadelesinin tarihsel birikimi ile oluşmuştur. Bu bilincin devrimci yönde değişime uğraması için bu tarihsel süreç doğru anlaşılmalıdır. İkinci olarak ise kitlelerin her olgu gibi bir çelişki olduğu ve bu çelişkinin, devrimimiz açısından olumlu ve olumsuz yönlerinin, ileri ve geri yanlarının olduğu görülmelidir. Bu çelişkinin ayrıntılarına inmek için kitlelerin sınıfsal-sosyal-kültürel vb. açılardan incelenmesi gerekir. Olumlu ve olumsuz, ileri ve geri yanların açığa çıkarılması kitlelerle doğru bir ilişki kurmamız ve onlara doğru şekilde müdahale etmemiz açısından mutlak zorunludur.

Diğer yandan kitle gerçekliğinin ve bu gerçeklik karşısında görevlerimizin MLM bilincine kavranması, bu gerçeklik karşısında yaşanabilecek her türden olumsuzluğun ortadan kalkması için özenle yerine getirilmesi gereken bir görevdir. Maoist kitle çizgisi, onun kitlelerden kitlelere anlayışı ve kitle tahlili yöntemi pratiğe uygulanmalıdır. Doğru kitle çizgisi, kitle ile bizim aramızdaki çelişkileri kavramanın ve bunları devrim lehine çözüme kavuşturmanın tek yoludur. Sa-

dece genel olarak kitle çizgisini bilmek yetmez.

Dersim halkını ülkemiz ve burada yaşanan sınıf mücadeleleri temelinde ve bugün içinde bulunduğu özgülde tahlil etmeliyiz. Dersim'de geçmişte yaşanan direniş ve isyanlar, bunların hedefleri, yenilgi sebepleri, düşmanın Dersim'e yönelik geçmişte ve bugün uyguladığı politikalar bilinmelidir. Diğer yandan bugünkü sınıf mücadelesi ve bunun Dersim'e yansması incelenmelidir. Kitlelerin somut durumunu bilmek için sınıf tahlili yöntemine başvurmak, dost ve düşman sınıflar ve bunlarla ilişkilene biçimleri hakkında bir inceleme, kitlelerin de dost ve düşman arasında ayırım yapabilmesini sağlamak açısından zorunludur.

Kitle Gerçekliğini Doğru Tahlil Edelim

Dersim halkının gerçekliğinin kavranmasında üzerinde durmamız gereken ana noktalar şunlardır:

İlk olarak başta faaliyet alanlarımız ve daha sonra bir bütün Dersim genelinde sınıf tahlilleri yapmalıyız. Sınıf tahlili yapmak, sosyal-ekonomik yapıyı incelemek; politikalarımıza bilimsel bir temel sağlamak, politikalarımızı pratiğe uygulamak, Dersim halkının örgütlenmesi ve savaşmasının yöntem ve araçlarını yaratmak ve bütün bunlar kadar önemli olan halkla her ilişkilene memizde, onun davranış tarzını çözümleyebilmemiz açısından temel öneme sahiptir.

Dersim halkının köylü toplumu olmasının getirdiği küçük burjuva feodal karakter, sistemle uzlaşma ve çelişme yönünde sonuçlar doğurmaktadır. Sistemle çelişki yanı sıra olmakla birlikte, gerek kendi sorunları gerekse sınıf mücadelesinin genel politik gündemlerine dair tutarlı bir duruşun olmaması bu sınıf karakteri gereğidir. Devrimci bilinçten etkilenmediği oranda, gündelik yaşamın ortaya çıkardığı sorunlara rengini veren de bu sınıf karakteridir.

Yine bahsini ettiğimiz feodal karaktere biçim veren bir diğer olgu geleneksel aşiretçi yapının etkileridir. Geçmişte göre belli düzeyde çözülmeye uğramış olsa bile bu yapı politik tercihlerden, genel ilişkilene meye kadar birçok noktada kendini göstermektedir.

Dersim halkının gerçekliğine şekil veren bir isyan ve direniş tarihi vardır. İsyân ve direnişlere karşı egemen sınıfların katliamları muazzam bir nefret yaratmıştır. Bu incelenmelidir. Ancak bununla beraber isyan ve direnişlerin yenilgi sebepleri, kendi iç ve dış koşulları içinde incelenmeli, düşmanın baskısının, katliamların halkta yarattığı olumsuz etkiler ortaya çıkarılmalıdır. Sadece uzak tarihi değil, yakın tarihi de araştırmalıyız. Osmanlı ve TC devletleri döneminde ortaya çıkan direniş ve katliamların yanında devrimci mücadelenin sürdüğü kırk yıllık süreç kitle üzerinde bıraktığı izler açısından önemlidir ve incelenmelidir. Bu tarihsel süreç Dersim halkının bilincinde önemli izler bırakmıştır.

TDH'nin kimi kesimlerinin, yurtsever hareketin ve özeld Proletarya Partisi'nin Dersim'de yürüttüğü gerilla savaşının Dersim halkının, diğer kesimlerle

birlikte asıl olarak Proletarya Partisi'ne bakış açısında önemli düzeyde olumlu bir etkisi vardır. Proletarya Partisi'nin kırk yılı bulan faaliyeti, Dersim halkının politikleşmesinde, örgütlenmesinde ve savaşa katılımında önemli değerler yaratmış, Proletarya Partisi ile birlikte Dersim halkı önemli bedeller ödemiş, fakat yine de savaşın taşıyıcısı olmuş, umutlarını Proletarya Partisi ile ortaklaştırmıştır. Partinin örgütlenme düzeyinin zayıf, savaş düzeyinin geri olduğu bugün bile kitle üzerindeki etkisi bu olumlu tarihsel mirasa dayanmaktadır. Fakat bu, olgunun bir yanındır. Diğer yan ise şudur; TDH'nin, yurtsever hareketin ve Proletarya Partisi'nin Dersim'de yürüttüğü gerilla savaşı birçok olumsuzluğu içinde barındırmıştır ve bu olumsuzluklar ortaya, kitlenin bize karşı güveninin kırılmasını çıkarmıştır.

Proletarya Partisi'nin Dersim'de kırk yıl önce başlayan mücadelesi kesintilere uğramış, sürekli ve sistemli bir gelişim gösterememiştir. Dersim halkı halk savaşına katılım gösterse bile bu bir bütün örgütlü bir karaktere büründürülemediği. Yine özellikle gerilla alanında ortaya çıkan darbeci-tasfiyecilik ve bunun savaş örgütümüzde ortaya çıkan biçimleri, kitle ile parti anlayışımız dışında bir ilişkilene me geliştirmiştir. Bu olumsuzluklar, Dersim halkının bize bakış açısına, örgütlenme ve savaşa katılımına olumsuz etkilerde bulunmaktadır. Geçmişteki hataların tekrar edilmemesi ve kitlenin bakış açısındaki olumsuzlukların giderilmesi için bunlar incelenmeli ve bugünkü faaliyetimizde

güvensizliği güvene, örgütsüzlüğü örgütlülüğe çevirecek adımlar atılmalıdır.

Sadece Dersim'de değil bir bütün ülkemizde TDH'nin zayıflaması ulusal hareketin yurtsever devrimci çizgiden, silahlı reformist çizgiye savrulması kitlelerin politik bilincinin kırılmasında önemli düzeyde etkide bulunmuştur. Saflarımızda Dersim halkının kendiliğinden politik bilince sahip olduğu gibi yanlış anlayışlar da mevcuttur. Ve bu hatalı bakış açısı tersi durumlar yaşandığında kırılmalara/güvensizliğe yol açmaktadır.

Dersim halkının sistemle çelişkilerinin yoğun olmasından dolayı genel olarak muhalif bir kimlik taşıdığı doğru olmakla birlikte Dersim ülkemiz sınıf mücadelesi dışında değildir. Onun ilerleme ve gerilemeleri, Dersim halkının bilincinde de kendine özgü yansımalar bulacaktır ve bulmaktadır. Yine de vurgulamak gerekir, proletarya partisinin bu alanda atacağı adımlar, savaşın sürdüğü alan olarak Dersim'de bu konuda farklar yaratacaktır. Bunu tespit etmek önemlidir. Bir diğer nokta ise şudur; Dersim halkının emperyalizmin ideolojik saldırılarından payına düşeni aldığı, proletarya partisinin ol-

madığı yerde bu saldırıların daha da güçlendiği söylenmelidir. Bu durum kitlenin gerilla savaşına bakış açısında kırılmalara yol açmış, hak arama bilincinde ve örgütlenme talebinde gerilemelere neden olmuştur. Bunların bilinmesi ve ayrıntılandırılması kitle karşısında ideolojik ve politik görevlerimizin yerine getirilmesi için zorunludur.

Köylü toplumu olmanın, tarihsel özelliklerin ve düşmanın ideolojik-politik saldırılarının bileşkesi olarak, **kitle içinde güvensizlik** sorunu önemli boyutta yaşanmaktadır. Kitle içinde güvensizlik, bahsini ettiğimiz nedenlerin yanı sıra örgütsüzlüğün de bir yansımasıdır. Bu durum halkı örgütlenme görevini yakıcı hale getirmekle birlikte onun örgütlenmesinin önünde önemli bir engeldir. Örgütlenme görevinin yerine getirilmesi, aynı zamanda bu engelin doğru bir şekilde çözümlenmesi ve müdahale edilmesi ile ilgilidir.

Dersim'in Türkiye Kürdistanı'nın bir parçası olması, Dersim halkının sistemle ulusal temelde bir çelişki yaşamasını da beraberinde getirmektedir. Esas olarak Zazalık temelinde yaşam bulan ulusal bilincin Alevilikle birleştiğinde kendine özgü kültürel bir şekilleniş yarattığı bilinmelidir. Bu iki özellik Dersim halkının sistemle iki çelişme noktasıdır. Dersim ülkemizde Zaza Alevilerin nicelik olarak baskın olduğu tek ildir. Bu kültürel şekilleniş olumlu ve olumsuz yönleri ile doğru çözümlenmeli ve sınıf mücadelesine kanalize edilmelidir.

(Dersim'den bir Partizan)
(Devam edecek)

Devlet evine sahip çıkana “çamur at” izi kalsın hesabı yapıyor!

İstanbul: Sarıyer Derbent'te geçtiğimiz günlerde yıkım kararına karşı mücadele eden ve direnen 21 kişi gözaltına alınmıştı. Devletin “kentsel dönüşüm” adı altında yaptığı yıkımlara birçok yerde olduğu gibi Derbent'te de halk tepki göstermiş ve yıkımlara karşı direnmişti.

Yıkımlara karşı mücadele eden mahalle sakinleri “**Derbent Yaşamı Güzelleştirme Derneği**” çatısı altında bir araya gelerek bir mücadele hattı örmüşlerdi. Evlerinin yıkılmasını istemeyen ve buna karşı mücadele eden mahallede evlere, geçtiğimiz günlerde gece yarısı çelik kuvvet baskın düzenlemiş; coplarla, gaz bombasıyla insanları darp ederek gözaltına almış ve neredeyse bir hafta gözaltında tutmuştu.

Derbent 1970'li yıllarda bir *gecekondu mahallesi* olarak Hazine, Milli Emlak, Vakıflar ve özel mülkiyette olan karma bir arazi yapısı üzerine kurulmuştur. Nüfusunun yaklaşık 15 bin olduğu söylenen mahallede 5 ana cadde, 53 sokak ve 1200 hane bulunuyor. Mahallede yapılan evlerin büyük bir çoğunluğu tapu tahsis belgesine sahip.

1986 yılında mahalleden olmayan “kişiler” tarafından mahallede kurulan Atatürk Yapı Sanayi Kooperatifi mahalleden hisse toplamaya başlar. Derbent; 2001-2002 yıllarında üzerine daha sonra MESA Maslak Konutları'nın yapılacağı arsanın mahkeme eli ile büyük bir inşaat şirketine satışı yoluyla ilk dönüşümü yaşamıştı.

Devletin saldırılarının özü çok değişmemekte; sadece dozajı ve yöntemleri değişiklik göstermektedir. Onun için yapacağı “proje”lerinin getirdiği para önemlidir. Yoksul ve gecekonduya yaşayan halkın evlerini yıkarak, büyük rezidanslar yapma planları peşinde olan devlet Esenyurt'ta işçileri yine böylesi lüks binalar yapma işinde güvencesiz çalıştırdığı için ölüme göndermişti.

Derbent'teki yıkım kararı ile ilgili yaşananları öğrenmek için halkla bir röportaj gerçekleştirdik.

“Terörist ülkesini satan insanlardır!”

- Burada yapılması planlanan yıkımlarla ilgili bilgi verir misiniz?

Yeliz Çevik: Ben 12 yıldır bu mahallede yaşıyorum. Ama benim amcalarım, kaynanamgil buranın yerlisi, 45 yıldır burada yaşıyorlar. Burada yapılan yıkımlara karşı direnç gösterildi, çünkü bizler haklı tarafız. Burası bizim yerimiz. Oturduğumuz yerleri para ile satın almışız, hakkımıza saldırıyorlar.

- Yaklaşık 15 gün önce polis buraya saldırmış ve mahalle halkından insanları gözaltına almış. Bu konu hakkında bilgi verir misiniz?

- Bir şey yapılırsa ona karşı tepki de gösterilir. Çevik kuvvet bir gece yarısı, saat 04-05 gibi evleri bastı, insanları

yaka paça götürdü. Bizler kapıyı açtık bakmak için; gaz bombaları evlerimize kadar geldi. Benim oğlum ölümden döndü.

Bu saldırı bizleri insan yerine koymamaktır, rencide etmektir, dışlamaktır. Bizleri bu şekilde sürmek istiyorlar buralardan. Evlerini boşaltıp gidenler oldu, yaralanan, hastanelik olan insanlarımız oldu. Genç-yaşlı, erkek-kadın demeden tekme-tokat dövdüler. Dönerrek 21 kişi gözaltına alındı, bir hafta tuttular içerde. Gerekçeleri de gözaltına aldıkları insanlar, “evlerini boşaltanlara izin vermemiş”, “kafalarına silah dayamışlar evlerini vermek isteyenlerin”...

Bu insanlar dernek üyesiydi, çoğu benim akrabam, ama akrabam olmasa bile bizler hepimiz biriz. Hepimiz kendi evlerimiz için çırpıyoruz, kendi hallerinde insanlarız.

- Peki sizce devlet burada ne yapmak istiyor, amacı ne?

- Ben devletin iç politikası çok bilmem. Derbent'e girmeden büyük siteler var, bence öyle siteler yaptırmak istiyor. İşin içinde rant var. Duyduğumuza göre Derbent'in 12 ortağı varmış, paylaşmışlar burayı, kendi aralarında bölüşmüşler. Ama gerçekte burası bizimdir. Yani bizler yıllardır burada yaşıyoruz. Burada kurduğumuz bir düzenimiz var, iyi-kötü geçiniyoruz. Şimdi bize “buradan gidin” diyorlar. Soruyoruz; **nereye gidelim?**

Hadi gittik diyelim, ekmek parası nasıl bulacağız, çocuklarımızı nasıl okutacağız? Devletin kendi okulları bile şimdi 80 lira aidat alıyor. Ben evlere temizliğe giderek çocuklarımı okutuyorum. O zaman bizlere geçerli bir çözüm gösterebilirler, tabii bizlerin buna inanması lazım. Bir çözüm göstermiyorlar. Mağdur ediliyoruz.

Bizler insanız ve yaşama hakkımız var. Derbent bizimdir, burayı bırakmayacağız. Buradan niye gidelim ki? Bizi Kağıthane gibi yerlere sürecekleler. Bizlere gerçekten yardım etmek, burayı güzelleştirmek istiyorlarsa, bize bırakınlar kendi evimizi kendimiz yapalım.

Derbent'i kötümüşler herkese. Örneğin; iş görüşmesine gidiyoruz, Derbentli olduğumu duyunca “Tamam biz sizi ararız” diyorlar ama aramıyorlar. Bizleri “terörist” gibi gösteriyorlar. Yağmacı, işgalci gibi göstermek ve yıldırarak sürmek istiyorlar. Bizlere “terörist” diyorlar. **Terörist ülkesini satan insanlardır.** Kendi halkına gaz bombası ve copla saldırıdır.

Her çeşit saldırı var bize karşı. Ama bizler burada hepimiz bir oluyoruz. Aramızda birçok şehirden; Sivas, Sinop, Mardin, Elazığ, yani Kürt-Türk, farklı insanlar ama hepimiz aynıyız. Çünkü acılarımız ortak, hepimiz evlerimiz için mücadele veriyoruz. Aramızda hiç ayrım olmaz. Birimizin başına bir şey gelse hepimiz koşarız.

Bizler yıllarca devleti en çok koruyan, el üstünde laf söyletmeyen kişilerdik. “Devlet bize bakar” dedik. Ama ben açık söylüyorum, zorla çıkartabilirlerse çıkartsınlar. Sonuna kadar direneceğim. Buradan gitmeyeceğim. Kimseyi Derbent'ten çıkartamayacaklar.

- Devlet buradan gidenlere ne vaat etmiş? Evlerini ya da paralarını vermiş mi? Bu konuda bir bilginiz var mı?

- Çok bir bilgim yok açıkçası. Ama gidenlerin zaten başka yerlerde evleri var, sırtlarını dayayacakları dayanakları var, ama kalanlar yoksul olanlar.

- Burası yerleşimde nasıl gösterilmiş yani imarı, tapusu var mı?

- Derbent 3 bölüm olarak gösterilmiş. Kooperatife, vakfa ve belediyeye ayrılan kısım diye. Bir karışıklık, çarpıklık var. Birçok farklı şey duyuyoruz.

Kadir Topbaş; “*Evlerinizi terk etmeyin, kimse size bir şey yapamaz*” demiş. Ama diğer taraftan bir gece yarısı kıyamet kopuyor. İnsanlar gözaltına alınıyor. 24 saat geçmeden baskınlar oluyor. Böyle bir zihniyet olur mu?

“Burada kimse beton ev istemiyor!”

- Buradaki yıkım sürecinden bahsedebilir misiniz?

Cihan Günay (Derbent'te esnaf): Devlet “Size ev yapacağız, yeni evlere yerleştireceğiz” dedi. Ama söylediklerinin arkasında duracaklar mı? Bilemiyorum. Evlerinizi yıkacağız diyorlar, başka yerlerde ev verecekler ama bizi borçlandıracaklar aynı zamanda.

Zorla yıkmak isterlerse, bunu yapamazlar, cesaret edemezler. Çünkü 15 bin insan var; zorla boşaltırlarsa katliam çıkar. Kimse beton evler, site şeklinde evler istemiyor; herkesin işi, düzeni kurulu. Zaten söylendiği gibi değil; herkesin tapusu, imarı var. Bizler 40 senedir buradayız, işimiz, ilişkilerimiz burada. Evlerimizi yıkmaya gelirse, mücadele ederiz. Zaten başka şansımız yok.

Bazı evleri boşalttılar, yani insanlar evlerini bırakıp gittiler. Çünkü onları korkutmuşlardı. Ama genelde burada halk birlikte hareket ediyor, beraber bu işin mücadelesini vereceğiz. Zaten boşalan yerlere yeni insanlar yerleştirildi. Ekonomik durumu olmayanları, evleri olmayanları halk o boşalan yerlere yerleştirdi.

Bize, evlerimizi yıkmalarına karşı çıkıyoruz diye “terörist” diyorlar, öyle damgalıyorlar. 2004'te yıkıma karşı gelmiştik. Medyada yine “terörist” gösterildik. Bu onların politikası, “çamur at izi kalsın” hesabı... Türkiye'nin her yerinde bu şekilde yapıyorlar. Ama bizler mücadele etmeye devam edeceğiz.

Bizler yıllarca devleti en çok koruyan, el üstünde laf söyletmeyen kişilerdik. “Devlet bize bakar” dedik. Ama ben açık söylüyorum, zorla çıkartabilirlerse çıkartsınlar.

Veysel Eroğlu, Solaklı'da tabiat harikası yaratacak(!)

Veysel Eroğlu, İdris Naim Şahin kadar değilse de kendi çapında önemli çıkışlar yaparak bizi hayrete düşürmeyi başaran bakanlardan. **26 Mart** günü Gümüşhane valisini ziyaret eden Orman ve Su İşleri Bakanı Veysel Eroğlu, gündemden hiç düşmeyen HES'lerle ilgili önemli açıklamalarda bulundu, HES'lerin çevreye, doğaya verdiği zararlardan kaygılananları teskin etti. Eroğlu oldukça iddialıydı; "HES geç kalınmış bir olay. Bundan 30 yıl önce yapılması gerekirdi. HES'ler bizim elektriğimizin sigortası."

Bakan, kendini tutamayıp ÇED'lere uymayanların cezalandırılacağı taahhüdünde bile bulunuyor. Oysa bugün projelerin birçoğu ÇED raporuna rağmen Bakanlığın desteğiyle mahkemelerin durdurma kararını hiçe sayılarak yapılıyor. Bakan bunu bilmiyor olamaz! Öyleyse açıkça demagoji yapıyor.

Bakanın HES'lere yönelik bu övgüleri ve hassasiyeti elbette durduk yere değil. Neredeyse Karadeniz'in her metrekaresinde yapımı biten veya devam eden onlarca HES inşaatına yönelik bölge halkının tepkisi, eylemleri bakanı dile getiriyor.

Zaten çok geçmeden ağızındaki baklayı çıkarıyor "çevre dostu", "güzel insan"; "Diyorlar ki çevreyi tahrip ediyor. En çok Trabzon Solaklı'da münakaşa oldu. Bunun üzerine Solaklı Vadisi'ndeki bütün mevcut derenin HES'lerden önceki fotoğraflarını tespit ettik ve arşivimizde. Solaklı Vadisi'nde HES'ler yapıldıktan sonra orada muazzam bir düzenleme yaptık. İnşallah 5 Mayıs'ta da bunun açılışını yapacağız. Muhteşem bir vadi haline getiriliyor. Adeta bir tabiat harikası ve bunu göste-

receğiz."

Bakan, 6 Kasım 2011'de Zaman gazetesine verdiği bir demeçte de benzer sözler sarf etmiş ve Solaklı'nın Uzungöl gibi güzel bir mesire yeri olacağını iddia etmişti. Karadeniz'de HES inşaatının olduğu herhangi bir vadiye, dereye bir göz atmak bakanın söylediklerinin doğruluğunu anlamak için yeter. Elbette Bakan, gözümüzün içine baka baka yalan söylüyor. HES'lerin inşa edilmeye başlanmasıyla Karadeniz'in o eşsiz doğası yok olmakla kalmıyor ayrıca buna hayat veren suları, dereleri de bir bir kuruyor. HES'lerin kaçınılmaz olarak böyle bir sonuca neden olduğu artık Karadenizlilerin tecrübesiyle sabit: **Fındıklı, Çamlıhemşin, Sarıyazma, İkizdere, Senoz, Solaklı...** Bakan, HES yapımında kararlı! Ancak en az onun kadar kararlı olan başkaları da var: **Karadeniz halkı!** Bakanın harikalar diyarına davet ettiği Solaklı halkı yalnızca küçük bir örnek.

Solaklı'da ne olmuştu?

Solaklı deresi üzerinde Karaçam beldesi Derebaşı mevkinde yapımı planlanan Derebaşı hidroelektrik santraline tepki gösteren bölge halkı direnişe geç-

miş, polis ve jandarma saldırısının hedefi olmuştu. 3 Kasım 2011 günü Karaçam beldesine girmek isteyen şirket araçlarına izin vermeyen köylüler, yola barikat kurdu. HES'çiler köylülerin barikatını aşamayınca jandarma ve polisin desteğiyle yeniden araçları inşaat sahasına sokmaya çalıştı ama karşılarında geri çekilmeyen köylüleri buldu. Yoğun kar yağışına ve soğuğa rağmen tüm gece boyunca nöbet tutan köylüler, ertesi gün jandarma ve polisin saldırısına uğradı. Yaşanan gözaltılardan üç

kişi tutuklandı. Ancak köylülerin HES projesi gündeme geldiği günden bu yana devam eden direnişi karşısında şirket geri adım atmak zorunda kaldı. Bakanın sözünü ettiği HES açılışı ise bu yörede değil Solaklı vadisi üzerinde başka bir noktada. Bakanın tüm çabalarına karşın bölge halkı, doğanın büyük tahribata uğrayacağını, derenin kuruyacağını ve vadiye hayat veren can suyunun yok olacağını çok iyi biliyor.

Bugün ülkemizin dört yanında resmi açıklamalara bakılırsa 2300 HES projesi planlanıyor. Yalnızca Trabzon'da 135, Rize'de 84 ve Artvin'de 24 adet HES projesi düşünülüyor. Bugüne değin Karadeniz'de 700'ü aşkın HES projesi uygulamaya sokuldu. Karadeniz'de bu sayı Doğu Karadeniz Küçük HES Kalkınma Projesi sayesinde 2 bini aşacak. 2003 yılından itibaren uygulanan Su Kullanım Anlaşmaları ile tüm nehirlerimiz 49 yıllığına şirketlere devrediliyor. HES'lerle suyumuz ve su havzalarımız ticarileştiriliyor. Elektrik Mühendisleri Odası (EMO)'nun hazırladığı "**Doğu Karadeniz Bölgesi HES Teknik Gezisi Raporu**"na göre Türkiye'nin orta vadede bir HES çöplüğü olması kaçınılmaz.

Halk Akkuyu'da ÇED toplantısını iptal etti

Mersin: Akkuyu'da yapılması planlanan nükleer santral ile ilgili yapılacak Çevresel Etki Değerlendirme toplantısı halkın müdahalesi ile iptal edildi.

AKP hükümeti Danıştay kararına rağmen 2011 Nisan'ında yaptığı düzenleme ile Akkuyu Nükleer Santrali'ne ÇED muafiyeti getirmişti. Buna göre ÇED toplantısı aşaması yapılmaksızın süreç işleyebilecekti. Ancak Mersin Nükleer Karşıtı Platformu'nun girişimleri sonucunda yüklenici firma Akkuyu NGS Elektrik Üretim A.Ş. "ÇED Sürecine Halkın Katılımı Toplantısı" yapmak durumunda kaldı.

Toplantıya katılımın KESK eyleminde olduğu gibi engellenmemesi için akşamdan Büyükeceli Beldesi'ne giden Mersin NKP üyeleri, sabah gelen katile ile birlikte toplantının yapılacağı salona gitti. Akkuyu'daki ÇED toplantısına İstanbul ve Ankara'dan 1 otobüs ile gelen TMMOB üyeleri de katıldı. Jandarma tarafından engellenmek istenen kitle ısrarla salona girdi. Salonda yapılan konuşmalar sırasında tartışma yaşanması ile toplantının yapılması engellendi.

Zaman zaman gerginleşen toplantıda yaşanan arbede sırasında gözaltına alınan 3 kişi, NKP üyelerinin ısrarı sonucu serbest bırakılırken, Akkuyu NGS Elektrik Üretim A.Ş. yetkililerinin toplantıyı Jandarma Karakolu'nda hazırlanan bir tutanak ile "yapıldı" şeklinde kaydettirme girişimi de engellenerek "halkın yoğun protestosu nedeniyle toplantı yapılamadı" ifadesi ile tutanak tutuldu.

Tortum HES inşaatı durduruldu

Tortum'un Bağbaşı beldesinde uzun süredir verilen HES karşıtı mücadelede önemli bir eşik aşıldı. DSİ, çevre ve doğa tahribatı yapıldığı gerekçesi ile Bağbaşı HES projesi inşaatını durdurdu. DSİ'nin kararıyla HES inşaatı geçici bir süreliğine durdurulmuş oldu. Ancak önemli olan HES projesinin tümten iptali. Bunun için 2011'de dava açılmış ama Erzurum 2. İdare Mahkemesi tarafından ret kararı verilmişti. Mahkeme üçüncü kez bilirkişi raporunu beklerken bilinmeyen nedenlerle bu karardan vazgeçmişti. En son, kararın temyizi için Danıştay'a başvurulmuştu.

Durdurma Kararının gerekçelerinin Danıştay'daki davaya da etki edeceğini

söyleyen Bağbaşı Beldesi'nden Ali Durmuş, dere yatağına dolmuş yapılmasının yasadışı olduğunu söyleyerek DSİ'nin bu kararı can ve mal güvenliği gerekçesiyle aldığına dikkat çekiyor. Çünkü DSİ yetkilileri, inşaat ile ilgili hukuka aykırı faaliyet yürütüldüğünü tespit etmiş.

Projeyi yürüten şirketin, verdiği taahhütlere uymadığını belirten DSİ yetkilileri proje tanıtım dosyasının gerçeklikten uzak, bilirkişi raporunun da eksik ve hatalı olduğunu kabul etti.

Erzurum Tortumlular HES karşıtı mücadelelerine haklarında açılan davalara, baskılara karşın yaklaşık üç yıldır devam ediyor. Eylül 2011'de iş makineleri polis ve jandarma koruması altında bölgeye girmiş, iş makinelerinin beldeye girişi sırasında halk, polis ve jandarmayla uzun süre çatışmıştı. Olayın ar-

dından beldedeki hemen hemen herkeşe davalar açılmıştı. Mahkeme, 17 yaşındaki Leyla Yalçınkaya'nın HES karşıtı eylemlere katılanlar ile görüşmesini yasaklamıştı. Ayrıca, jandarmaya saldırdığı gerekçesiyle hakkında dava açıldı ve dokuz yıla kadar hapsi isteniyor.

Peri Suyu'nda emsal olacak bir karar çıktı

Bir karar da Peri Suyu ile ilgili geldi. Yine Eylül 2011'den beri baraj inşaatının olduğu bölgede çadır kurarak direnen köylüler ağır kış koşullarına, karakolun, şantiyenin taciz ateşlerine rağmen direnişlerinden vazgeçmediler. Geline aşamada Peri Suyu'nda "**acele kamulaştırma**" adı altında HES'lerin önünün açılmak istenmesini Danıştay

kararı durdurdu. Madencilik, enerji yatırımları, HES'ler ve kentsel dönüşümlerle ilgili gündeme getirilen "**acele kamulaştırma**" yönteminin uygulanması yargı tarafından hukuka aykırı bulundu.

Elazığ İli, Karakoçan İlçesinde bulunan Hasan Akyol'a ait taşınmazın Enerji Piyasası Düzenleme Kurulu tarafından acele kamulaştırılmasına karşı açılan davada, Danıştay emsal kabul edilebilecek bir karar verdi. Acele kamulaştırma işlemiyle ilgili Danıştay 6. Dairesi, "**mülkiyet hakkının korunması, kullanılmas ve sınırlandırılması yönünden belirsizlik yarattığı, mülkiyet hakkı ile sınırlandırılması arasındaki dengenin neden gösterilmeden zedelenmediği**" için yürütmenin durdurulmasına karar verdi.

Kadın olmanın “sessiz” deneyimi

“Medeni Hali: KADIN” adlı oyun, Şubat 2011 itibarıyla Bakırköy Belediye Tiyatrosu’nda dönem sonuna kadar sergileniyor. Tavsiyemiz, eğer İstanbul’da yaşıyorsanız ve de 4-6 TL arasında bir miktar paranız varsa, gidin bir bilet alın kendinize ve geçin yerinize kendinizi seyredin. (*Kadın değilseniz bile orada, kadınların gözünden kendinizi seyredebilirsiniz!*)

Öncelikle size kısaca tiyatroyu tanıtalım: Gülce Uğurlu’nun kaleme aldığı, Yelda Baskın’ın yönettiği oyunda yer alan 8 oyuncu; **İpek Ayaz**, Pervin Bağdat, **Selen Domaç**, İlkin Tüfekçi, **Pınar Tuncagil**, Esra Ruşan, **Elif Ürse** ve Gülce Uğurlu’dan oluşan bir kadın ekibi.

“Herkes bir gün evlenecek nasıl olsa!”

Oyunda, sahne 8 alana bölünmüş ve her bir bölüm aslında bir kadının odası olarak tasvir diliyor. Yani bu oyunu seyredirken 8 kadının, “en büyük sığınağı” olan odalarına giriyorsunuz ve oradan 8 ayrı kadının travmalarını dinliyor, yaşıyor ve kendi hayatınızla karşılaştırmalarınızı yapıyorsunuz.

Odak noktası “evlilik” olan oyundaki kadınlar, evliliğe olan konumlarıyla tanımlanıyorlar.

Belli aralıklarla müziğin devreye girmesiyle, oyuncular kendi yerlerinden ayrılarak sahne üzerindeki konumlarını de-

İstanbul’da yaşıyorsanız ve de 4-6 TL arasında bir miktar paranız varsa, gidin bir bilet alın kendinize ve geçin yerinize kendinizi seyredin. (*Kadın değilseniz bile orada, kadınların gözünden kendinizi seyredebilirsiniz!*)

ğiştiriyorlar. Müziğin değişmeyen ritmi ve içerdiği bebek ağlaması, kadının tekrar eden “zihinsel rahatsızlığını” ve dönünün temposunu ifade etmek bakımından işe yarıyor.

Kimisi evlenmek üzere, evliliğe dair hayaller kuruyor ve bu hayaller sırasında dahi hayatını “erkeğine” nasıl da emanet edeceğini hesaplıyor. “Beyaz athi prensin bekleyen bir genç kız” deniliyor ona gerçek hayatta. Hayallerini anlatıyor sürekli... Ama bir süre sonra hayalleri tkanıveriyor. Şaşırıp kalıyor.

Kimisi hamilelik nedeniyle evliliği düşünüyor, sorguluyor. Oysa üniversiteyi bitirmiş, ciddi bir kariyer hazırlığında olan 30’lu yaşlarındaki bu genç kadının “Evlenmeden doğum yapmak mümkün mü?”, “Evlenmek zorunda mıyım?” soruları; bir süre sonra diğer kadınlarla

arasında bir atışmaya dönüyor ve tüm kadınlar “Evlenmeden olmaz!” diyerek karşı çıkıyorlar ve umutsuzluğa sürüklüyorlar genç kadını.

Kimisi aidiyet arzusuyla ilişkisinin evliliğe dönüşmesini umuyor. Başlarda kendini “birey” olarak tanımladığını ve tek başına eve çıkmaktan memnuniyetini anlatan genç kadın, evlenmeyi umduğu ve yurtdışında olan sevgilisi ile yaptığı konuşmalarda “iki dünya” arasında gidip geliyor. Bir tarafta yeni başladığı ve kariyer yapacağına inandığı işi ve yeni evi, diğer tarafta “evlenmenin toplumsal zorunluluğu”nun verdiği hisle yurtdışındaki sevgilisinin “Her şeyi bırak gel. Burada yeni bir hayat kurarız” çağrısı...

Kimisi yeni boşanmış ve kendini yeni haliyle var etmeye çabalıyor, kimisi yeni evlenmiş, “kadınlık ispatı” gibi bir dert-

tekrar izleyici ile buluştu.

İlki 1 Mart Batman Tiyatro Günleri’nde seyircisiyle buluşan “Em û Ew” adlı tiyatro yoğun beğeniyle karşılaştığından kaynaklı tekrardan seyirci

ten muzdarip. Kimisi ise evlenmeyi hiç mi hiç düşünmüyor. Kimisi de evli ve çocuklu; ama evliliğin o monotonluğu içinde kaybolup gitmiş, sessizce kendisiyle hesaplaşıyor.

Evlilik ve kadın üzerine odaklanan oyunda bir odada kendinizi, bir odada annenizi, bir odada kız kardeşinizi, bir odada kız arkadaşınızı görüyor ve yaşıyorsunuz. Kadınların ortak çılgınlıkları hep “Çıkamıyorum”, “Yapamıyorum”, “Kendim olamıyorum” şeklinde sonlanıyor. Edilgenlik ve bir erkeğin “kanatları altına girme zorunluluğunun” toplumsal olarak kadınlarda nasıl baskı yarattığını kah güldürüp kah kızdırırken anlatıyor.

Kendini gerçekleştiremeyen kadının bir figüre, bir zihinsel hastaya dönüşmesi ve bu durumun ne kadar sessiz, kanıksanmış biçimde sürüp gidiyor oluşu, oyunun kadın diliyle açık ettiği unsurlardır. Kadının kendisi olamama, özgür yaşayamama ve kendini iradesiyle gerçekleştirememeye halleriyle dolu bu oyun.

Sosyo-ekonomik özellikleri ve yaşları bakımından farklı niteliklere sahip sekiz kadının hikayelerini konu alan oyun, yer yer birbirinin sözünü tamamlayan, bir kısır döngü gibi birbirine dönüşen ve sonunda birbiri olan, çözülemeyen, toplumun dayattığı “kadınlık” imajı altında ezilen kadının çıkmazlarında gezdiriyor.

Gidin, bu “çıkılmaz sokakları” bir seyredin. Kadın olmanın verdiği o “sessiz” deneyimleri izleyin. Ama içinizde hep bir gün bu çıkılmaz sokakları aşma umudu olsun. Bu oyunun size vereceği ağırlıktan ancak böyle sıyrılabilirsiniz!

(Bir ÖG okuru)

Em û Ew tekrar seyircisiyle buluştu

Amed: Êlîh (Batman) Bahar Kültür Merkezi (BKM) Arsen Paladov Tiyatro Grubu tarafından hazırlanan “Em û Ew” (Biz ve Onlar) tiyatro oyunu Yılmaz Güney Sineması’nda

tekrar izleyici ile buluştu.

İlki 1 Mart Batman Tiyatro Günleri’nde seyircisiyle buluşan “Em û Ew” adlı tiyatro yoğun beğeniyle karşılaştığından kaynaklı tekrardan seyirci

karşısına çıktı. Oyunun tekrar gösterimini Êlîh halkı, Êlîh Belediye Başkan Vekili Serhat Temel ve Newroz’u izlemek üzere Êlîh’e gelen bir turist grubu izledi.

Dersim ’38 gündem ve tartışmalarının egemenlerin kayıkçı kavgasına malzeme yapılmasına karşı taleplerimizi ve söyleyecek sözümüzü bir kez daha etkinliğimiz vasıtasıyla söyleyerek, gerçeklerin gün yüzüne çıkarılabilmesinin ancak halkın mücadelesiyle mümkün olacağını dile getirdik. Direniş önderlerinin, Dersim’de katledilen binlerin ve geride acılarıyla koyun koyuna bırakılanların yüreğine su serpecek olan mücadeleyle açığa çıkarılan gerçekler olacaktır.

Newroz kutlamalarının yasaklandığı, **Hacı Zengin**’in İstanbul Zeytinburnu’ndaki polis saldırısında katledildiği, direnişin bütün sokakları tutuşturduğu bir atmosferin etkisinde, dayanışma etkinliğimiz coşkuyla geçti.

İşyanın, dirilişin ve direnişin günü Newroz, gecemize katılan bini aşkın kitlenin alkış ve zılgılarıyla, sloganlarıyla bir kez daha kutlandı. “**Şehid namırım**” şiarıyla Newroz şehitleri bir kez daha anıldı.

18 Mart Cumartesi günü tüm devrim ve demokrasi şehitleri şahsında yapılan saygı duruşuyla başlayan programımız, **Munzur Kültür Derneği Başkanı Bekir Aktaş**’ın yaptığı açılış konuşma-

4. Geleneksel Munzur Kültür Derneği Gecesi Coşkuyla gerçekleşti

siyla devam etti. Dersim ’38 tartışmalarını egemenler cephesinden eleştirel bir değerlendirmeye yanıtlayan Aktaş, taleplerimizi kazanıma dönüştürmenin yolunun mücadeleden geçtiğine vurgu yaptı. Konuşmasını Roboski’de ve yaşanan tüm diğer katliamlarda devletin gizlenemeyecek payına ve sorumluluğuna

değinerken sürdüren Aktaş, Sivas sanıklarının zaman aşımıyla aklanmasına, yeni katliamlara davetiye çıkaran mahkeme kararına dikkat çekti.

Halkoyunları ve sinevizyon gösterimlerinin ilgiyle izlendiği etkinlikte sunucularımızın yaptığı skeçler, Dersim’de yaşanan çevresel sorunları dile getirmenin eğlenceli ve düşündürücü bir parçasını oluşturdu.

Dersim üzerine yaptığı çalışmalarla bilinen Araştırmacı Yazar **Cafer Demir** etkinlikte yaptığı konuşmada yaşanan bu korkunç katliamı bir kez daha gerçeklere ve yaşananlara dayalı olarak ifade etti.

Bursa Dersimliler Derneği eski başkanı **Özkan Aslan** ise **Peri Suyu** üzerine kurulmak istenen baraj projesine karşı sürdürdükleri direnişin tüm baraj karşıtı mücadelelerle birleştirilmesi çağrısı yapan bir konuşma yaptı. Dersim’den katılarak konuşmalarıyla katkı sunan konuklarımızın etkinliğimizin ana temasını oluşturan gündemlere dair söy-

ledikleri oldukça değerli ve önemsedığımız bir yerde olmuştur.

Geçtiğimiz yılın sonunda yaşadığı tutsaklığın ardından tedavisi sürerken şehit düşen Özgür Gelecek Gazetesi temsilcisi **Suzan Zengin**’in eşi Bekir Zengin bir konuşma yaparak Suzan Zengin ve tüm basın şehitlerine attığımız etkinliğimizde onur konuğu olarak yerini aldı.

BDP İstanbul Milletvekili **Sırrı Süreyya Önder**’in Newroz gündeminin yoğunluğuna karşı etkinliğimize katılması sokaklara yayılan direnişin salonda bulunan kitleyle buluşmasına yol açtı. Önder, Newroz’a konulan yasak ve saldırıları mizahi bir dille eleştirdi.

Sanatçı dostlarımızın söyledikleri ezgilerle büyük bir coşku ve renk kattıkları etkinliğimiz birlikte söylenen türkülerle devam etti.

Programımız Sarıgazi halkının gösterdiği ilgiyle coşkulu bir şekilde sonlandırıldı.

Emeği geçen, katkı sunan, tüm üye ve dostlarımıza teşekkür ediyor 5. Geleneksel Dayanışma Etkinliğimizde buluşmak üzere diyoruz. (**Munzur Kültür Derneği’nden bir ÖG okuru**)

Sözcüklerin yetersiz kaldığı bir gündü 18 Mart.

İstanbul'daki Newroz kutlamalarına Özgür Gelecek gazetesi muhabiri olarak katılmışım. Ve saat 12.30'da gözaltına alındım, diğer muhabir arkadaşım (Perihan Erklıç) birlikte. (...) Muhabir olduğumuzu defalarca söylememize rağmen bizi duymak istemiyorlardı. Havada uçuşan hakaretler ve küfürler de cabasıydı. Telefonda **Kürtçe konuştuğu için** genç bir kadını 5 polis darp ederek yanımıza getirdi. Gittikçe sayımız artmaya başlıyordu!

Orada yaşananları Amed zindanlarını anlatan videolarda görmüştüm...

Ben defalarca televizyondan ve yaptığım haberlerden halkımın ezildiğini gördüm ve yazdım. Ama hayatımda ilk defa bu kadar yakından ve içinden tanıklık ettim, maruz kaldım.

Polisler "Kürtsünüz" diyerek her saldırdığında inadına; "**Ben Kürdüm**", "**Newroz pîroz be**" diye haykırmak istedim. Çünkü gözaltına alınan erkek arkadaşlara yapılanları her hatırladıkça hala gözlerim doluyor ama aynı zamanda öfkem kabarıyor.

Orada gördüklerin neydi diye sorarsanız; sanki sadece insanları darp etmek ve onları kana bulamak için eğitilmiş polisler vardı. Eylemcilerin arkasında uluyarak koşan (yanlış anlaşılmasın, gerçekten "awuuuu" diye sesler çıkararak koşuyorlardı!) ve yakaladıklarına insanca davranmayan değişik bir tür varlıktı sanki etrafımızdaki polisler.

Yakaladıkları erkek eylemcileri teker

Gözaltında Newroz izlenimleri

teker yanımıza getirdiler. Önce diz çöktürüp insanları üst üste yığdılar ve tekmelemeye başlayıp, tükürdüler. Sonra hızlarını alamayıp ellerini arkadan kelepçeleyip insanları yüz üstü kaldırıma yatırıp kafalarını kaldırıma vurmaya, yumruklamaya ve kafalarına taşlarla vurarak tekmelemeye başladılar.

O insanlardan inilti sesleri yükseldikçe polislerin yüzlerindeki gülümseme ve zevk aldıklarını belirten cümleler bizleri çıldırtıyordu. Bir şey yapmamak ve engel olamamak da içimizdeki öfkeyi dayanılmaz hale getiriyordu.

Bizleri orada bir süre daha tuttuktan sonra karakola götürmek için yerden kaldırdılar. İşkence bu anda da devam etti tabii ki... Erkek eylemcilerin bineceği aracın önüne polis etten koridor örmüştü. Ve eylemcileri buradan tek tek geçiriyor ve bu etten duvar eylemciler için tekme, tokat, yumruk ve copa dönüyordu. (...)

Araçlar dolunca insanların karnına tekme atan polis yanımıza gelip "**Çok yoruldu kızlar**" deyince bir kez daha kabardı öfkem. Hem gözümüzün önünde eli kolu bağlı insanlara resmen işkence ediyorlardı hem de bu "yorgunluğunu" gelip bizimle paylaşıyordu! Ne dememizi bekliyordu acaba? Peki ya şu "**kızlaaar...**" samimiyetine ne demeli!

Muhabir arkadaşım ile birlikte toplam 10 kişi gözaltına alındığımız andan itibaren bu hukuksuzluğu protesto etmek amaçlı açlık grevine girdik. İlk gün bize su bile vermediler. Sebabi de "yemek aldım" şeklinde imza atmamamızmış.

Düşünsenize açlık grevindesiniz ve siz "yemek aldım" kağıdını imzalamıyorsunuz diye suyunuzu vermiyorlar! Traji-komik bir durum!(...)

Kadınlardan bir tek ben ve diğer muhabir arkadaşım açlık grevindeydik. Polis her yanımıza geldiğinde "**Susma hakkıymış! Peh! Gelmiş, burada erkek tavrı sergiliyor**" diyordu. İstedikleri imzaları atmayınca da "**Açlık grevini bırakın. Örgüt tavrı sergiliyorsunuz? ya da 'Erkekler bile attı, siz niye atmıyorsunuz?'**" gibi kadın kimliğimizi aşağılamaya çalışan yaklaşımları vardı.

Onların gözünde kadınlar hiçbir şey yapamazdı. Direnemezlerdi. Açlık gre-

vine giremezlerdi. Örgütlenemezlerdi. Bunları yapsa yapsa erkekler yapabilirdi. "Terörist" olacaksa onu da erkekler olabilirdi!

Bu yaklaşımları bizim için ayrı bir şiddetti.

Gözaltının 4. gününde ifadeye çağırılmışım. İfadedeki soruların hepsi birbirine benziyordu. ANF'den alınmış çağrı metinleri okunuyor, "**PKK'nin çağrısına kulak verdiğin için mi o alandaydın?**" gibi sorular soruluyordu. Her soruda bir diğerine benzer şeyler vardı. Söyleyeceğiniz kelimelerin arasında bir "ayrıntı", küçük bir "çelişki" yakalamak istercesine planlı ama garip sorulardı.

5. gün Beşiktaş Adliyesi'ne götürüldük. Orada savcı bana "**Arkadaşının resim çekerken resmi var, senin neden yok?**" dedi. Komik bir soruydu aslında. Polis orada işini "iyi yapamadığı için" yani ellerinde "yetersiz delil" olduğu için ben yargılanıyordum. Hâlbuki arkadaşımın yanında ben de çıkmıştım resimde elimde fotoğraf makinesiyle. Yani anlaşılacağı üzere tek sorun flaşı patlatmamakmış. 5 gün boyunca ben bu yüzden orada tutulmuşum. Komik mi? Trajik mi?

(Özgür Gelecek Gazetesi muhabiri Gizem Yiğit)

☺ ☺ ☺

(...) Muhabirlik yaparken gözaltına alındık. Basın olduğumuzu söylememize rağmen yaka paça gözaltına alındık. Özgür Gelecek gazetesi muhabiri olduğumuzu söyledik, verilen karşılık; "**Bu bize yeter zaten**" oldu.

O sırada onlarca genç, her biri neredeyse on polis tarafından gözaltına alınıyordu. Buna gözaltı demek doğru olmaz, çünkü Kürt gençlerine işkence yapılıyordu. Tek bir insan onlarca polis tarafından öldüresiye dövülüyor, akla hayale gelmeyecek küfürler havada uçuşuyordu. Sonra arabaya bindiriliyor, elleri arkada kelepçeli gençler polis tarafından dövülerek, koltukların altına atılıyordu. Tabii bir taraftan da "**Bizler sizleri düşünüyoruz, neden böyle yapıyorsunuz? Bakın ne güzel yaşıyoruz beraber. Kardeşiz biz aslında**" deniliyordu. (...)

Onlarca insan küçükük nezarethanelere balık istifler gibi dolduruldu. Bu-

rada saatlerce bekledikten sonra okutmak istemedikleri bir tutanak imzalamak istediler. Bir dizi hukuksuz işlemlerle 5 gün devam etti. (...)

Acı içinde kıvranan gençler, parmakları kırılan arkadaşlar, hastane yerine "sohbet" adı altında sorgu odalarına alınıyordu teker teker. Taibi haklarını yememek lazım bu sırada polisler gayet nazik davranıyorlardı, zaten amaçları sohbet etmek!!! Ben de "sohbet" iki defa götürüldüm. Bu hukuksuzluğa karşı tavrımı, "sohbet" sırasında susma hakkımı kullanarak gösterdim. Ama polis bunun ifade olmadığını, amacın sadece birbirimizi tanımak, iletişim kurmak olduğunu dolayısıyla susma hakkından bahsedilemeyeceğini söyledi.

"Sohbete" başlayan polisler karşıma geçip "**şirinlikler**" yaptı. Ne de olsa bir "iyi" bir de "kötü" polis vardı. İlk "sohbet" kısa sürdü, çünkü "kötü" polis çok sinirlenince "iyi" polis onu sakinleştiremedi. 2-3 saat sonra "sıcak bir sohbet" için tekrar götürüldüm. Suskunluğum karşısında polislerin sohbeti başladı. "**Bu hayattaki amacın nedir?**", "**Bizler kimiz, ne yapmak istiyoruz?**"; cevabı kendisi veriyor "iyi" polis; "**Bizler halkın varlığı için varız, insanların iyiliği için varız!**" Soruların konusu değişmekle beraber Newroz'la ilgili tek bir soru yok.

Devam ediyor iyi polis; "**Hayat felsefenizden bahseder misiniz?**", "**Bize biraz bilgi ver seni çekip kurtaralım, çevrendekiler sana zarar veriyor, seni kullanıyorlar, bırak sana yardım edelim**", "**Bak sizin gazetenin devamı olan şeyden 5 kadın öldü, sen de gidip öleceksin**" vb. Cevap alamayınca, "**Ne zaman bize anlatmak istersen hep buradayız**", "**Susma hakkını kullan ama haklıysan konuş neden susuyorsun ki?**" diye provoke etmeye uğraşıyorlardı.

(...) Mahkemeye sevk edilen 88 kişiden 23'ü tutuklandı. Devlet, nefretinin faturasını 23 Kürt gencine kesmişti.

Mahkemede konuşan bir Türk arkadaş Türk olduğu için kelepçe bile takılmadığını anlattı. Kendisinin Türk olduğunu anladıklarında "**Seninle konuşabiliriz çünkü sen insansın, bunlarla işin ne?**" dediklerini anlattı.

(Özgür Gelecek Gazetesi Muhabiri Perihan Erklıç)

İstanbul Newroz'undan bir izlenim

(...) Sabah saat 10.00'da Topkapı Tramvay Durağı'nda Newroz için buluşma kararlaştırılmıştı. Herkesten önce "güvenlik" güçleri Newroz'u "hıyecanlı" bekliyordu. (...) Kitle hareketine geçmez yol girişine barikatlar kuruldu. Barikata yürüyen kitleye saldırdı polis. Ardından gruplara bölünen kitle ara sokaklarda birçok noktada bu faşizan anlayışın uygulamalarını kabul etmediğini, tüm hazırsızlıklarına rağmen gösterdi.

Kazlıçeşme çevresinde birbirinden bağımsız gruplar defalarca alanı zor-

ladı. Biz de YDG'liler olarak Topkapı'da buluştuk ve bu saldırılara karşı kurulan barikatu aşmak için mücadele ettik. **Yeni Demokrat Gençlik** olarak sürecin başından itibaren içindeydik. Bu direniş gününde halk gençliği olarak faşist devlete bizim de söyleyecek sözümüz vardı elbet. Direnişin ön safında yerimizi aldık.

Eylem, bizim açımızdan belli başlı eksiklikler barındırmasına rağmen deneyim de içermektedir. Düşman çelişkinin aşılabilmesi önemli bir pratikti. (İstanbul'dan bir YDG'li)

"Cemevimizi yıktırmayacağız!"

28 Şubat günü Avclar Yeşilyurt Pir Sultan Cemevi'ne CHP'li belediyenin yaptığı saldırıyı kınamak için bir basın açıklaması ve yürüyüş düzenlendi. Halkın yoğun ilgisinin olduğu eylemde, cemevi önünde toplanan halk, Yeşilkent Bereket Pastanesi önüne kadar yürüyerek, burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Yürüyüş sırasında halkın balkonlardan çıkıp eyleme katılanları alkışlaması, arabalardan korna sesiyle destek verilmesi, slogan sesleriyle kahvelerden çıkan insanların kitleye katılması-

la beraber 600'ü bulan kitle Yeşilkent caddelerinde yürüyüşünü sürdürdü. Yürüyüşün ardından tekrar cemevi önüne gelen kitle adına basın açıklaması yapıldı. Eylem yerini terk etmek istemeyen halk cemevine girip, türkü söyledi, sohbet etti. (Yeşilkent Pir Sultan Cemevi'nden ÖG okurları)

Toplumsal hafıza zamanaşımına uğramaz!

Kartal: Sivas katliamında devlet kendini aklamak için 19 yıl aradan sonra katliama yargı eliyle kılıf giydirdi. Kararın ardından eylem kararı alan **Pir Sultan Abdal Kültür Derneği**, Alevi Bektaşî Federasyonu, **Hacı Bektaşî Veli Anadolu Kültür Vakfı**, Alevi Kültür Derneği ve **Avrupa Alevi Birlikleri Konfederasyonu** 31 Mart günü Kadıköy'de görkemli bir mitingde imza attılar. Miting için Tepe Nautilus, Haydarpaşa, Numune Hastanesi, Altiyol ve EBK olmak üzere dört ayrı noktada toplandı.

Partizan ise Tepe Nautilus'tan Kadıköy meydana doğru yürüyüşe geçti. Kitlenin alkış ve sloganları ile Partizan korajına olan ilgisi dikkat çekti. Kadıköy Meydanı'na giriş sırasında bir apartmanın tepesinden Sivas katliamına ilişkin pankart indiren CHP gençlik kolları Partizan kitleleri tarafından

"Kahrolsun faşist Kemalist diktatörlük" sloganları ile protesto edildi. Protesto karşında pankartın kaldırıldığı dikkat çekti.

Binler haykırdı:

Davamız mahşere kalmayacak

On binlerce kişi ile Kadıköy Meydanı hıncahınç doldu. Miting konuşmaları dernek ve federasyonların kitleyi selamlaması ile başladı. İlk olarak Sivas'ta katledilenlerin aileleri adına Metin Altıok'un kızı **Zeynep Altıok** bir konuşma yaptı. Sivas'tan Roboski'ye, Maraş'tan Gazi'ye tüm katliamlar için adalet istediklerini belirten Altıok, "19 yıl aradan sonra zaman aşımı ile devlet katliamı kendisi için meşru kılınmıştır" dedi.

Altıok'un ardından sözü Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Genel Başkanı **Hüseyin Güzelgöl** aldı. Konuşmasına Ankara'da 4+4+4 yasasına karşı

direnen emekçileri selamlayarak başlayan Güzelgöl, "Adalet terazisinin dengesi bozulmuştur. Biz bu dengeyi sağlamak adına buradayız. Sivas'ın hesabını soracağız" dedi. Mitingde Alevi Kültür Dernekleri Başkan Yardımcısı **Engin Gündük** de bir konuşma yaptı. Gündük konuşmasına Mahir Çayan ve yoldaşlarını bu vesileyle binler olarak bir kez daha andıklarını belirterek başladı. Konuşmaların ardından **Pinar Aydınlar**, **Onur Akin**, **Selda Bağcan**, **Gülcan Koç** ve **Ferhat Tunç** sahne olarak türkülerini söylediler.

Sivas'ta Aleviler, İstanbul'da işçiler, Roboski'de Kürtler, Ankara'da adalet... HALA YANIYOR!

İZMİR

İlk olarak 13 Mart günü içerisinde Alevi Bektaşî federasyonu bileşenlerinin de olduğu kurumlar tarafından Konak'ta bir yürüyüş yapıldı. Eylem Partizan da katıldı.

Karşıyaka: 19 Mart tarihinde Karşıyaka İstasyonu önünde toplanan Alevi Yol Kültür Dernekleri ve devrimci, demokratik kurumlar buradan iskele önüne bir yürüyüş yaptı. Eylem sloganlarla son buldu.

İSTANBUL

Sarıgazi: "İnsan yakmanın zaman aşımı olmaz" şiarıyla **AKADER**, **BDSP**, **BDP**, **DHF**, **ESP**, **EMEP**, **Partizan**, **SDP**, **TKP**, **ÖDAH**, **Munzur Kültür Derneği**, **Fenerbahçe (Sol Açık)** tarafından Sarıgazi'de bir yürüyüş gerçekleştirildi. Eylemde kitle, Sivas katliamında katledilenlerin resimlerinin bulunduğu 70 metrelik dev pankartla yürüdü.

ANKARA

13 Mart akşamı Yüksel Caddesi'nde verilen karar ve Ankara Adliyesi önünde gerçekleştirilen saldırıları protesto eden bir basın açıklaması gerçekleştirildi. **Partizan** ve **YDG'nin** de katıldığı basın açıklamasında, zamanaşımı kararıyla Sivas davasının bitirilemeyeceği, katil devletle mücadelenin kararlılıkla sürdürüleceği vurgulanırken; Adliye önünde kararın ardından protesto etmek için yürüyüşe geçen kitleye saldıran polisler de teşhir edildi.

... SÖYLEŞİ ...

Özgür Gelecek Gazetesi olarak miting sırasında halkla söyleşi yaptık.

- Yargının Sivas davasıyla ilgili "zaman aşımı kararı" ve devletin Alevilerle ilgili politikaları hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Biz bugün Sivas için, şehitlerimiz için buradayız. Tüm Aleviler içindir bu yürüyüş. Zaman aşımı kararı çok kötü bir karardır. Anladık ki devlet dedikleri katil bir adamdır.

Bahar Devirci (Gazi Mahallesi, Zile-Tokat Kervansaray Köy Derneği'nden): İşte buradayız, gelip işaretlesinler. Aleviler olarak buradayız ve hakkımızı sonuna kadar arayacağız. Kimselere hakkımızı yedirmeyeceğiz. Bu işin, davanın sonu ölüm de olsa sonuna kadar mücadele edeceğiz.

- Erzincanlı bir teyze: Bu devletin başına Tayyip Erdoğan geldi geleli, bize

söylemedikleri şey kalmadı. "Dinsizler" diyor bizim için, cemevlerimiz için "cümbüş evidir" diyor. Şimdi de Alevi köylerine yazılar yazıldı, işaretler koyuldu. Sizleri öldüreceğiz diye. Erzincan'da "sizi birer birer yakacağız" yazmışlar.

Esenkent'ten Salman Amca: Biz Alevilerin hakkı taa ezelden beridir gasp edilmiş. Her gelen bunu yapmış. Bizler kimseden korkmuyoruz, konuşuyoruz, konuşmaya da devam edeceğiz. Sivas davası kararı için ise şunu söyleyebilirim, böyle bir şey nasıl mümkün olur? Onlarca aydın öldürülüyor ve hiçbir şey yapılmıyor.

Mehmet Akpınar (Sultanbeyli, Pir Sultan Abdal Cemevi dedesi): Biz bugün bu katliamı kınamak için buradayız. Yapılanlar insanlık dışı şeylerdir. Bugün olanları ise hükümet yapıyor. Çünkü cezalandırması gerekirken, ser-

best bırakıyor. Verilen yargı kararları devletin kendi politikalarının göstergesidir. Halkın isyanını, tepkisini hiçe sayıyor, ama başaramayacaklar. Bizler Çorum'da, Maraş'ta, Sivas'ta, Malatya'da yapılanları hiçbir zaman unutmuyacağız.

Abdullah Kan: Yapılan adaletsizliğe, haksızlığa karşı mücadelemizi vermek için buradayız. Bu devletin verdiği karara çok şaşırmadım, böyle olacağı belliydi.

